

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

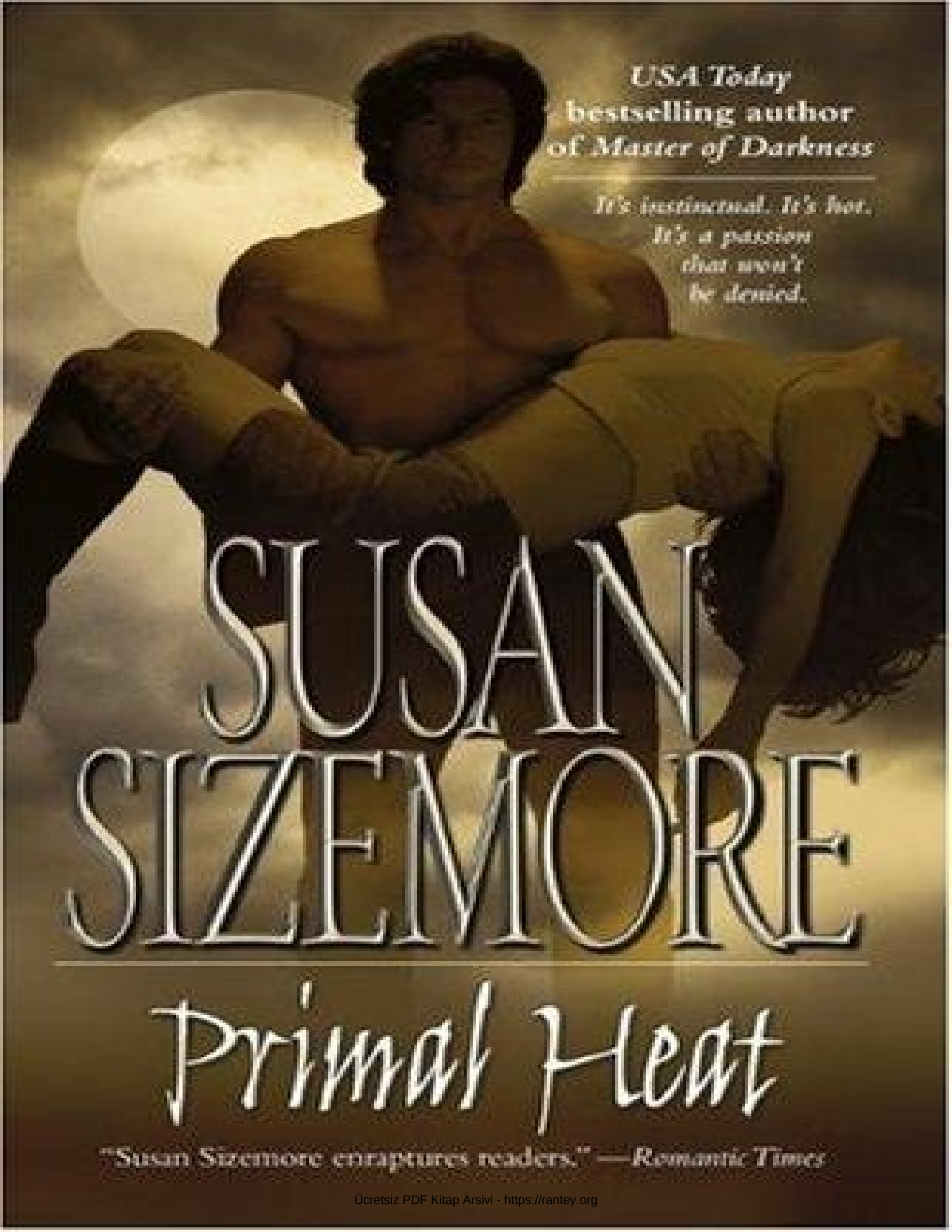
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man and a woman are shown in a romantic pose. The man is shirtless and muscular, sitting up and holding the woman. The woman is lying down, wearing a light-colored dress. They are positioned in front of a large, bright full moon in a dark, cloudy sky.

USA Today
bestselling author
of *Master of Darkness*

*It's instinctual. It's hot.
It's a passion
that won't
be denied.*

SUSAN SIZEMORE

Primal Heat

"Susan Sizemore enraptures readers." —*Romantic Times*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PRİMAL ISI

Tarafından

Susan Sizemore

"Susan Sizemore okuyucuları mest ediyor ve yakında zirveye çıkacak yazarlar arasındaki haklı yerini sağlamlaştırıyor..."

-Romantic Times

SANA AÇLIK DUYUYORUM İÇİN ÖVGÜ

"Sizemore'un cızırtılı serisi daha da ilgi çekici hale geliyor... Sıcak romantizm ve yoğun tutkular bu kitabı besliyor ve unutulmaz bir okuma haline getiriyor."

-Romantic Times

"Çekici bir olay örgüsü, sayfaları çeviren bir heyecan ve nefis bir romantizm."

-Romance Reviews Today

"Sizemore'un vampir dünyası en iyiler arasında... dışarıda."

-Huntress Yorumları

"Bolca vampir, cinsel gerilim ve aksiyon var."

-A Romance Review

SENİN İÇİN YANIYORUM'A ÖVGÜ

"Sizemore, antik vampir efsanesine getirdiği yeni yorumla mükemmel ve son derece ilgi çekici bir roman yaratıyor."

yeni bir dünya. *Senin İçin Yanıyorum* seksi, heyecanlı ve tek kelimeyle sürükleyici. Ateşli, yeni bir seri için mükemmel bir başlangıç."

-Romantic Times

"*Senin İçin Yanıyorum*'a bayıldım ve umarım Bayan Sizemore'un bir başka harika vampir serisinin başlangıcı olur."

-Old Book Barn Gazette

"Kahkahalarla dolu, seksi bir okuma, yeni ve ateşli bir serinin ilk kitabı."

-Booklist

"Sizemore'un seksi vampirleri beni her zaman ziyaret edebilir! Bu kitabın bittiğini gördüğüme çok üzuldüm. Bu kitabı mutlaka almalısınız."

-All About Romance

SANA SUSADIM

"Vampir kahramanlarını ateşli, seksi ve asil (alfa erkek olarak okuyun) seven hayranlara hitap edecek."

-Library Journal

"Koltuğunuzun ucunda heyecan
birleştirmek ile
sıcak bir romantizm ve harika
bir vampir bilgisi!"

-Romantic Times

"Asla yavaşlamayan, aksiyon dolu, gerilim dolu bir roller-coaster yolculuğu. [Okurlar bu tutkulu çifti çok sevecek. Sakın kaçırmayın!]"

-Romance *Reviews Today*

***SUSAN SIZEMORE' ÇALIŞMALARI İÇİN
DAHA FAZLA ÖVGÜ***

"Kötü bir duygusallık."

-Christina Dodd

"Heyecan verici, cinsellik yüklü."

-*Booklist*

"Sizemore gerçekçi vampirleri nasıl yazacağını biliyor."

-All About Romance

Susan Sizemore tarafından da

Karanlığın Efendisi

Geceyi Arzuluyor

Senin İçin Açım

Senin İçin

Susadım Senin

İçin Yandım

Geçmiş Noel'in Gölgeleeri

(Christine Feehan ile birlikte)

Susan Sizemore - Prime Vampires 05 - Primal Heat

POCKET BOOKS'un Özgün Bir Yayını

A Pocket Star Book tarafından yayınlandı
POCKET BOOKS, Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir
bölümüdür. 1230 Avenue of the Americas, New York, NY
10020

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2006 by Susan Sizemore

ISBN-13: 978-1-4165-1335-3

ISBN-10: 1-4165-1335-3

Bu Pocket Books ciltsiz baskısı Ağustos 2006

POCKET STAR BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak resmi Franco Accornero'ya aittir

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

Denise Little için

* * *

Tüm sorularımı yanıtladığı için Dr. Britta Reiersen'a özel teşekkürler.

Birinci Bölüm

Phillipa Elliot, sevimli ve hiç de utangaç olmayan bir gelin olan kız kardeşine, "Kayınvaliden korkutucu," dedi.

Josephine'in yanındaki teras parmaklığına yaslandı ve çok iyi bir şampanyadan bir yudum daha aldı. Las Vegas çölünden esen sıcak rüzgâr onu susatmıştı; muhtemelen beşinci kadeh şampanyasını içiyordu.

Jo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Korkutucu derken neyi kastediyorsun?"

Phillipa otelin balo salonundaki düğün resepsiyonunda dans eden insanlara baktı. "Kendimi süper modellerin yıllık balosuna katılmış gibi hissediyorum."

Jo güldü. "Evet, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." Bakışları, şu anda anneleriyle dans etmekte olan yeni kocasının üzerinden ayrılmadı. "O değil mi-"

"Büyük," diye araya girdi

Phillipa. "Ben de sevimli

diyecektim."

Phillipa güldü. "Tabii ki öyleydin."

İri yarı damat ona göre muhtemelen oradaki *en az* yakışıklı adamdı. Kaslı Marcus Cage'in üç normal erkeğe yetecek kadar çekiciliği ve karizması olmadığından değil. Bu özellik Cage ailesinde ve tüm arkadaşlarında varmış gibi görünüyordu. Kadınlar inanılmaz derecede güzeldi, çoğunlukla karanlık ve gizemli bir şekilde. Ve erkekler, Tanrım!

Bir gece önceki prova yemeğinden beri ona asılıyorlardı. Oldukça tahrik edici bir deneyimdi.

Phillipa yüzünü yelpazeledi. İçini ısıtan şeyin şampanya mı yoksa davetteki erkekleri düşünmek mi olduğundan emin değildi. Bu grupta özel bir şeyler vardı. Bir polis olarak, yakışıklı, sert vücutlu, maço erkeklerin etrafında çalışmaya alışkındı ve bundan hoşlanıyordu. Ama Kafesler ve arkadaşlarının kendine güvenen, seksi erkek departmanında o kadar çok şeyi vardı ki, düpedüz ürkütücüydüler.

"Cage klanını sevmediğimden değil," diye açıkladı Phillipa.

"Aile," dedi Josephine. "Onlar bir aile, klan değil." "Ne fark eder ki?"

Jo güldü. "Boş ver, zaten açıklayamam da. Açıklasaydım, muhtemelen seni öldürmek zorunda kalırlardı. Bu bir şaka," diye ekledi çabucak. "Marc ve benim aramda."

Phillipa boş verdi. Yeni evli çifte kumruların özel dilini yorumlamaya çalışmak ona düşmezdi, özellikle de beş kadeh şampanyadan sonra.

Boş bardağına baktı ve "Suya geçiyorum" dedi. Damadın yakışıklı akrabalarından biri onlara doğru geliyordu, bakışları ona sabitlenmişti. "Şimdi," diye ekledi ve onun yerine kız kardeşini dansa kaldırmak zorunda kalması için oradan ayrıldı.

Dans pistine doğru ilerlerken müzik grubu çalmayı bıraktı ve Marc'ın Jo'ya, annesinin de babasının kendisini beklediği yere doğru gittiğini fark etti. Phillipa gülümsedi, mutlu çiftlerin bağlılığını takdir ediyordu ama kendisi de yalnız olduğu için duyduğu üzüntüyle savaştı. Kendine acıdığı için şampanyayı suçladı; Patrick'ten ayrıldığı için Patrick'ten başka suçlayacağı kimse yoktu. Bu kadar muhteşem erkek varken, onlardan biriyle birlikte olma ihtimali beni korkutmak yerine daha çok ilgimi çekti, diye düşündü.

Belki de başka bir maço erkek istemiyordum. Belki de bu yüzden damadın tüm erkek akrabaları, açıklayamadığı alarm zillerini çaldırıyordu.

O bara ulaştığında grup yeniden çalmaya başlamıştı.

"Daha fazla Queen olmaz," dedi arkasından bir adam.

Sesindeki tiksinti onu eğlendirdi ve derin İngiliz aksanı ilgi çekiciydi. Grup "Another One Bites the Dust" ı çalarken barmenin uzattığı suyu aldı ve arkasını döndü. Arkasında duran adamı daha önce görmemişti ama o konuşmadan önce bir şekilde onun varlığından haberdardı. Saçları dalgalı ve kumraldı, gözleri yeşildi ve gülme çizgileriyle çevriliydi. Yaşanmış bir yüzü vardı; tehlikeli bir yüz.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi ona. "Eğer 'Fat Bottomed Girls' çalarlarsa, buradan giderim."

"Size katılacağım," diye cevap verdi.

"Ve eğer çok fazla Def Leppard çalarlarsa, Jo muhtemelen çılgık atarak kaçacaktır."

Yeni gelen, Phillipa dans pistinden terasa doğru ilerlerken onu takip etti.

"Jo kim ve Def Leppard'ın nesi var? Ben de Sheffield'ın gururlu bir evladım," diye ekledi. "Lep-" ile aynı memleketten.

"Bir dakika. Ne demek istiyorsun, *Jo kim?*" Phillipa durdu ve onunla yüzleşti. "Sen Elliot-Cage düğününde misafirsin, değil mi?"

Gülümsemesi yıkıcıydı, derin gamzelerini gösteriyor ve gözlerinin etrafındaki çizgileri kırıstırıyordu. "Ben en iyi adamım."

Gülümsemesinin uyandırdığı ateşin üzerine öfke alevlendi. "Sen Matt Bridger'sın! Neredeyse bu düğünü mahvediyordun!" diye suçladı.

"Uçağımın geç kalması benim suçum değil."

"Dün gelmiş olmanız gerekiyordu."

Kalabalık odayı dolduran gürültülü insanları işaret etti. "Gözden kaçmış gibi görünmüyorum."

"Kardeşlerimden biri sağdıç olarak devreye girdi."

"O zaman her şey yoluna girdi." Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona yaklaştı. "Neye kızman gerektiğini bilmiyorum."

"Kız kardeşimin adına kızgıyım."

"Nedenmiş o?"

"O Jo Elliot."

"Def Leppard'daki şarkıcı mı?"

"Gelin!"

Phillipa öfkeyle yaklaırken bile Matt Bridger'in kendisiyle alay ettiğini fark etti.

Birdenbire ayak parmağı ve burun buruna geldiler. Adam bir kolunu kızın beline dolayarak onu daha da yaklaştırdı. Erkeğin sıcaklığına ve kokusuna kapılmıştı. "Beni bilerek kışkırtıyorsun."

Elinin tersi kızın yanağına değdi. "Evet."

Dizlerinin bağı çözüldü ve neredeyse elindeki bardağı düşürüyordu. Adam kadehi elinden aldığı anda nereye gittiğini fark etmedi.

"Dans et

benimle." "Evet."

Tabii ki. Asla başka biriyle dans etmek istemedi.

Onu dans pistine çekti ve hızlı müzik eşliğinde yavaş yavaş dans etmeye başladılar. Bu yabancıya gözlerine bakmak ve vücudunu onunkine bastırmak, yumuşak ve sertin birbirine karışması dünyanın en doğal şeyiydi. Müzik çalarken tek kelime etmediler ama aralarındaki iletişim derin ve derindi. Onu sonsuzdan beri tanıyordu, sonsuzdan beri onu bekliyordu. Her şey anlamlandırılmayacak kadar mükemmeldi.

Müzik durduğunda dans etmeye devam edecekti ama Matt Bridger onları dans pistinden çıkardı. Kızın kolları adamın geniş omuzlarına dolanmış, bakışları da onunkilere kilitlenmişti. Matt Bridger'ın avuç içleri kızın sırtının alt kısmına bastırıyordu, büyük, sıcak ve sahipleniciydi.

Bu samimi yakınlığa rağmen Phillipa akıl sağlığını yeniden kazanmaya çalıştı. "Daha yeni tanıştık."

"Ve sen gerçekten o tür bir kız değilsin." "Ne tür bir kız?"

"Tanıştıkları anda bir yabancıyla sarmaş dolaş olan türden. Ve ben öyle bir adam değilim." Ona yine o yıkıcı gülümsemesini gösterdi. "Çoğunlukla."

"O zaman neden sen ve ben-"

"Aklımızda sarılmaktan daha fazlası var."

"Evet, ama-"

"Bir teorim var."

Onun teorisini duymak istemiyordu. "Öp beni."

Parmakları dudaklarında gezindi. "Yakında."

Dokunuşu onu cızırtılı bıraktı. Bu çılgınlıktı! Utanması gerekirdi.

Derin bir nefes aldı ve uzaklaşmak için çaba sarf etti. Belki bir santim kımıldamayı başardı, bu da kamu ahlakı için küçük bir zaferdi.

"Sevgi sevgiyi çağırır," dedi ve onu kendine doğru çekti. Kadın terbiyeye olan ilgisini kaybetti. "Ben bir polisim."

" hoş." Müzik yeniden başladığında, adam onun elinden tuttu. Aralarındaki bağlantı elektrikliydi. "Haydi."

Kendini tuttu. Bu onun erdemli kalmak için son şansıydı. "Ben-" "Dinle." Yaptı ve güldü. "Aman Tanrım, 'Fat Bottomed Girls'." "Onu çalarlarsa gideceğini söylemiştin."

"Koca şişko Fanny'yle yalnız bırakıl-"

"Matt Bridger, gidelim buradan."

Kapıya doğru yöneldiler ama birkaç adım sonra durdu. "Önce bir şey var."

"Ne?"

"Senin adın."

"Phillipa Elliot."

Şimdi, en azından, *tamamen* umursamaz bir terk edilmişliğe düşmek üzere değildi.

Yabancı.

Başını eğdi ve kadına hızlıca, baştan aşağı bir göz attı. Gördüğü, straplez, çay boyu deniz mavisi saten nedime elbisesi giymiş uzun boylu sarışın bir kadındı.

"Biliyorum, Phillipa gibi görünmüyorum," dedi. "Ama kim benziyor?"

"Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama bu bir Yanki için talihsiz bir isim, değil mi?"

"Buna alışkınım."

"Güzel. Sana

yakışıyor."

Grup daha yüksek sesle çalmaya başladı ve onlar da kapıya doğru koştular.

Asansörde öpüştiler, sıcak bir telaş içinde bir araya geldiler. Adamın ağzı onunkinde sert ve talepkârdı, kadın da aynı şiddetle karşılık verdi. Saten elbisesine ve kat kat iç çamaşırlarına rağmen onu çıplak hissettirecek şekilde okşadı. Parmakları çıplak omuzlarında geziniyor ve

Sıcak dudaklar hassas tenine değdiğinde kanı hızlandı. Adamın eli göğsünü örten satenin üzerinde gezinirken, çıplak teninin kızınkine değmesi için karşı konulmaz bir arzu uyandırdı.

Bir an sonra onu ayağa kaldırdı ve elbisenin uzun fermuarını indirdi. Elbise ayaklarının etrafında toplanırken, başparmağı çıplak omurgasından aşağıya doğru yavaşça kayd. Kadın ona doğru eğildi.

"Ten tene, tıpkı senin istediğin gibi," diye mırıldandı. Dudakları kızın kulağına yakındı. Sonra boğazındaydılar.

Bir anlık keskin bir acının ardından göz kamaştırıcı bir coşku geldi. Zihni aşırı mutluluktan arındığında, yatağa dönmüşlerdi ve adam da kendisi gibi çıplaktı. Ellerini göğsünde gezdirdi, sert kasların ve sıcak etin görüntüsünü ve dokusunu takdir etti.

"Çok tatlısın," dedi ona.

"Tatlıdan daha fazlasıyım." Başını aşağı çekti ve onu sertçe öptü. "Sen de ateşlisin," diye kabul etti.

Adam onu dudaklarından, yanaklarından nazikçe öptü ama kadın adamın kendini tuttuğu vahşetin farkındaydı. Sonra başı aşağı indi ve dili önce sert bir meme ucunun, sonra diğerinin etrafında döndü.

İnledi ve muhtaç sesin içinde onun sesini duydu. *Medeni kalmaya çalışıyorum.*

Yapma, diye cevap verdi.

O zaman dokunuşu daha da sertleşti ve kızın tepkileri de aynı çılgınlıktaydı. Adam onu her yerinden öptü ve ısırıldı. Dudakların teninde yumuşak bir şekilde gezinmesini takip eden her bir iğne batması acısı, ona artan bir zevk parıltısı getirdi.

Kontrast çıldırtıcıydı. Harikaydı.

Her parlayışta, karnında biriken ısı büyüdü ve orgazmlar uzun, sürekli bir coşku dalgası haline gelene kadar yayıldı. Daha iyi olabileceğini düşünmüyordu, ta ki adam içine girip onu ateşli hislere boğan sert, hızlı vuruşlarla doldurana kadar. Ona yapıştı, aynı manik enerjiyle onunla buluşmak için yükseldi, daha fazlasından başka bir şey istemedi.

Ve ona verdiği şey daha fazlasıydı. Kendini ona teslim etti, kanıyla, aklıyla ve ruhuyla onunla bütünleşti ve o da kendini ona verdi. Kadın

Onunla tamamlanmış, onunla bütün, nirvanada, son bir sarsıcı patlama onu uçurumdan karanlığa gönderene kadar.

"Bu-" diye iç geçirdi Phillipa, yaşadığı deneyimi tarif edemiyordu. Şimdi sekse neden "küçük ölüm" dendiğini anlıyordu. Belki de sadece *harika* sekse böyle deniyordu.

Ğçinden hâlâ küçük zevk kıvılcımları geçiyordu; aynı anda hem coğmuğ, hem de bitkin düğmüğü. Matt'in karğısında uzanmaktan, göğüslerini Matt'in çıplak göğsünün sert kaslarına dayamaktan tamamen memnundu. Yanağını Matt'in teninin sıcaklığına yasladı ve onun erkek kokusunu içine çekti.

Matt, "Kesinlikle öyleydi," diye yanıtladı.

Başını kaldırıp adamın ellerini başının arkasına koyduğunu, güzel ağzında kendini beğenmiş bir gülümsemenin kıvrıldığını gördü. Yarı kapalı gözlerindeki yeşil ışıltıyı yakaladı.

"İyi beslenmiş bir kedi gibi görünüyorsun," dedi ona.

"Çok iyi beslenmiş," diye cevap verdi. "Ama hâlâ açım."

Bir öpücük için onu vücudunun uzunluğuna çekti. Ağzı, sanki az önce sevişmemişler gibi ısrarcı ve muhtaçtı. Onu yeniden acıktırdı. Elleri dolaşmaya başladı ve vücudu karşılık verdi.

Bu sefer başını "Belki de yapmamalıyız" diyecek kadar uzun süre tutabildi. Ağzı bir meme ucunun etrafında dolaştı. "Aman Tanrım! Demek istediğim, fotoğraflar ve düğünle ilgili şeyler olması gerekiyordu." Zihni ne olduğunu hatırlayamayacak kadar zevke dalmıştı. "Özleneceğiz."

Ona sokuldu ve sesi göğüslerinin arasından boğuk bir şekilde geldi. "Gerçekten umurunda mı?"

"Hayır, evet! Bizi özleyecekler. Ben de orada olmalıyım. O benim ablam-" Birden adamın ereksiyonunun farkına vardı ve eli ereksiyonun etrafına dolandı. Ona dokunmak, okşamak *zorundaydı*. "Bunu yapmamalıyım."

"Durmasan iyi edersin."

Aç hırıltısı kadının içinde muhtaç bir ürperti yarattı. Sesi onu eritmek için yeterliydi. "Ama-"

Bu tür şeyler aile toplantılarında her zaman olur.

"Ne oluyor?"

İnsanlar sevişmek için ortadan kaybolurlar. Bu, bağ kurmayı kutlamanın bir yoludur.

"Bu çok hoş." Phillipa bu konuşmada bir tuhaflık olduğunu fark etti. "Az önce kafamın içinde bir şey mi söyledin?"

Hatırlayacağından değil. Rahatla, tatlım. Seviş benimle.

". " Zaten tek yapmak istediği de buydu.

"Ode to Joy "un atlıkarınca versiyonu Phillipa'yı uyandırırken, "Ben bu adama aidim" diye düşündü. Biraz daha uyandığında, sesin çalan bir cep telefonu olduğunu ve karanlık bir otel odasında Matt Bridger'la birlikte çırlıçıplak yattığını fark etti. Olmak için daha iyi bir yer düşünemedi ve Beethoven çalmaya devam ederken ona daha da sokuldu.

Sonunda Matt yuvarlandı ve komodinin üstünden telefonu aldı. "Mike, eğer sarhoḖsan, ölü bir lobosun demektir."

Cevap ne olursa olsun, Matt'in doğrulmasına neden oldu. Kasları gerginlikle gerilmişti. "Nerede ve ne zaman? Doğru ya. Yalnız değilim."

Phillipa, bu acil durumu yalnız başına atlatmasına izin vermeye karar vererek yataktan kalktı ve karanlık odayı geçerek banyoya gitti. Orada tuvalet ihtiyacını gidermek ve bir bardak su içmek için acele etmedi.

Yatak odasına geri adım attığında bile boşluḖun farkındaydı. Havada hâlâ seksin misk kokusu vardı ama daha ışığı yakmadan ve buruşuk, boş yataḖı görmeden adamın gittiğini anlamıştı.

İkinci Bölüm

Üç yıl sonra

Phillipa'nın otel banyolarında sevmediği bir şey varsa, o da düşün her zaman aynanın tam karşısında olmasıydı. Cam buğulanmış olsa bile, dışarı çıktığında kendini görebiliyordu. En azından dışarıdan bakıldığında gayet iyi bir vücuda sahip olduğunu biliyordu. Kolundaki yara izi onu rahatsız etmiyordu.

Ama karnının düz genişliği boyunca uzanan soluk ve taze morlukların benekli çizgisini görmekten hoşlanmıyordu. Kendini bakmaya zorladı, çünkü insan bu konularda korkak olamazdı. Kısa süre önce karnına yazdırdığı siyah ve altın renkli küçük güneş sembolünün ne kadar güzel olduğunu düşündü. Orası iğneyi asla batırmadığı tek bölgeydi.

Hüzünlendiğine karar vererek bir havlu kaptı ve çabucak kurulandı. Kız kardeşi onu bekliyordu ve birbirlerini görmeyeli aylar olmuştu. Şortunu ve atletini giydikten sonra yatak odasına gitti.

Elbette Jo'nun yaptığı ilk şey "Kolun nasıl?" diye sormak oldu. Acıyor mu?"

Kollu giymeliydim. "Neredeyse hiç fark etmiyorum." Phillipa yara izine dokundu ve hafif bir kahkaha attı. "Vurulmak hayatımı kurtardı, biliyorsun." Buna içerlese de, bunun aptalca olduğunu bilse de doğrudu. Odadaki tek sandalye Jo'ya ait olduğu için yatağa oturdu. Las Vegas şeridine bakan geniş pencereden dışarı baktı. Bellagio'nun devasa fıskiyesi uzakta dans ediyordu. "Buradan manzara muhteşem. Gün ışığında bile."

"Bizim kalabilirdin, biliyorsun," diye cevap verdi Jo.

"Uh-uh." Phillipa parmaklarıyla saydı. "Evinizde yeni bir bebek, bir kayınvalide ve bir kayınpeder kalıyor. Bu karışımın yanına bile yaklaşmam."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Jo sırtıttı.

"Ve genç Brandon Matthias Cage'i buraya getirmedin mi?" *Matt, Matthias'ın kısaltması mı?*

Peki neden onu düşünüyorum? Vegas'ta bir otel odasındayım diye mi? Küçük kız kardeşine uyarıcı bir parmak salladı. "Yeğenim nerede?"

"Evde güvende, etrafı aşırı korumacı Cage kadınlarıyla çevrili. Ve ben bu konuda biraz huzursuzlanıyorum."

"Dedi aynı derecede aşırı korumacı yeni anne."

"Bu annelik işinde yeniyim. Hoşuma gidiyor," diye ekledi Jo.

"Bu da demek oluyor ki bir an önce eve gidip işine geri dönmek istiyorsun. Benimle burada buluşmak zorunda değildin."

"Ara vermem gerektiği söylendi ve Marc'ın partiye yardım etmeme izin vermesine imkân yoktu. Ayrıca, seninle yalnız konuşmak için bir şans istedim."

Phillipa, "Senden daha iyi yemek yapan bir kocaya sahip olmak harika bir şey olmalı," dedi.

"Bu işi seviyorum. Ben uçakları uçuruyorum, o da partileri düzenliyor; işimize geliyor. Brandon büyüyene kadar çok fazla uçmayı planladığımdan değil."

"Pilotluğu bırakıyor musun? Babamın bundan haberi var mı?"

Jo güldü. "O artık bir dede, bu yüzden de küçük torunuyla birlikte burada kalmamı istiyor. Bu da Elliot Charter'da bir boşluk bırakıyor - en azından geçici bir boşluk."

Phillipa ipucunu anladı. "Üzgünüm, ben bir polisim." "Uçak uçurabilirsin."

"Bu işi profesyonel olarak yapabilecek dereceye sahip değilim ve yeterlilik alamayabilirim.

Ayrıca, yaptığım işi

seviyorum." "Ama-"

"Vegas otelleri her zaman iyi güvenlik görevlileri arar. Hazır buradayken bir bakayım dedim." Aktif görevde olmasa bile hâlâ resmi olarak teşkilattaydı. Bir daha sokaklara dönüp dönemeyeceğini bilmiyordu. "Tek istediğim sahip olduklarımı geri almak olsa bile geleceğimi düşünmek zorundayım."

Lanet olsun! Hiçbir konuda sızlanmayacağına
yemin etmişti! Jo, tabii ki, onunla birlikte koştu.

"Nasıl hissediyorsun?"

Kız kardeşinin yüzündeki endişe ifadesi Phillipa'yı yaraladı.

"Ben iyiyim."

Bu, iyi ve kötü günleri olduğunu, bazen midesinin bulandığını, bazen görüşünün bulanıklaştığını, her zaman üşüdüğünü ve her şeyin normale dönmesini istediğini anlatmaktan daha kolay bir cevaptı ama düzenlenmiş, daraltılmış ve artık kim olduğunu bilmediği bir hayata sıkışıp kalmıştı.

"Değilsin," diye yanıtladı Jo. "Ben bir empatım, hatırladın mı?"

Jo'nun insanların duygularını okuma yeteneği vardı. Phillipa'da da bunun bir çeşidi vardı ama o kadar güçlü değildi. Konu iyi adamlarla kötü adamları ayırt etmeye geldiğinde içgüdülerine güvenirdi. İnsanları okuma yeteneği sokakta birkaç kez kışını kurtarmıştı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye itiraf etti kız kardeşine. "Karmaşık hissediyorum. Ama daha sağlıklıyım," diye ekledi, samimiyetini yansıtmaya çalışarak.

Jo daha fazla ayrıntı için bastıramadan cep telefonu çaldı. Kısa bir konuşmayı bitirdiğinde, Jo kendi cep telefonunu kullanıyordu.

"Parti krizi mi?" Jo sözlerini bitirdiğinde Phillipa sordu.

"Evet. Marc'ın annesi çılgına dönmüş durumda ama her şeyin kontrol altında olduğunu söylüyor." "Kontrol altında mı?"

"Kırılan beze kuğuları ve ev yerine restorana teslim edilen çiçekler hakkında bir şeyler. Bebek iyi olduğu sürece umurumda değil."

"Bebek iyi mi?"

"Hâlâ , değil mi? konuşuyordun?" "Küçük kız kardeşler bu kadar meraklı olmamalı."

"Aşk hayatınızla ilgili gibi geldi."

"Meraklı olmayı kesinlikle bırakmalısın. Ama onu partine ben davet ettiğim için bu seferlik yanına kâr kalmasına izin vereceğim," diye takıldı Phillipa.

"O mu?"

"Bir arkadaş. Bir LVPD dedektifi."

"Yakışıklı bir arkadaş mı?" Jo

dürttü. Phillipa başını salladı.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Bu gece gelemeyeceğini söylemek için aradı. Soygunların arttığını ve herkesin fazladan mesai yaptığını söyledi."

"Evet, haberlerde duydum. Bankalar ve bazı küçük kumarhaneler vurulmuş." Jo ayağa kalktı. "Dinle, öğle yemeği yiyeceğimizi söylediğimizi biliyorum ama-"

"Ama huzursuz yeni anne evine, çocuğunun yanına gitmek istiyor." Jo mahcup bir gülümseme verdi. "Evet."

Phillipa kapıya doğru el salladı. "O zaman sen gitmelisin." "Sen de gelebilirsin."

Phillipa başını salladı. "Bu gece onun üzerine titrerim. Sen eve git, ben de bavulları boşaltmayı ve telefon görüşmeleri yapmayı bitireyim."

"Emin misin?"

"Eminim. Git hadi."

"Tek iyi olacak mısın?"

"Git anne Brandon, ben değil. Git," diye tekrarladı

Phillipa. Jo hızlı bir sarılma ve öpücükten sonra oradan ayrıldı.

Phillipa rahatlayarak iç çekti. Öğleden sonrayı ve akşamı sosyalleşerek geçiremeyecek değildi ama artık buna gerek kalmamıştı. Artık biraz kestirebilirdi.

"Geç kaldın."

Michele vampire, "Geldiğim için şanslısın," diye cevap verdi. "Ve aranmaktan hoşlanmıyorum. Halka açık yerlerde silah taşımam."

"İnsanlara zarar veren silahlar demek istiyorsun," dedi vampir. "Ama dışarıdaki adamım senden bir çift gümüş bilezik aldı. Bunlar benim türüme karşı silah olarak kullanılabilir. Sanırım bir Püristle pazarlık yaparken belli bir miktar paranoyaya kapılmaya hakkım var."

Michele omuz silkti.

Vampir bir sandalyeyi işaret ettiğinde Michele oturmadan önce bir an tereddüt etti. "Bu benim açımdan paranoyadan çok küçümseme," diye açıkladı.

"Ama ikimiz de burada göze çarpmak istemiyoruz" -vampir kalabalık masalarla dolu odaya anlamlı bir bakış attı

-"tüm bu masum sivillerin arasında."

Michele Darabont, bırakın bir vampirle restoran masasında oturmayı, onunla aynı odada bile olmak istemiyordu ama Dava için yapması gerekeni yapıyordu. Oturdu.

"Bu bir tehdit miydi?" diye sordu.

"Oh, lütfen. Şu melodram saçmalığını keselim, olur mu?" "Sen başlattın." Tanrım, sesi aptal gibi çıkıyordu!

"Ve sen de bu huysuzluğun deneyimli bir avcı için hiç de iyi bir davranış olmadığını düşünüyorsun. San Diego'dan Las Vegas'a uzun bir yolculuk yaptın, yorgunsun ve benim kendini beğenmiş olduğumu düşünüyorsun. Hayır, aklını okumuyorum; yüz ifadeni yeterince iyi okuyabiliyorum. Baştan başlayalım, olur mu? Sana Michele diyebilir miyim?"

"Hayır."

"Tanıştırma yok o zaman. Birbirimizi Purist ve canavar olarak düşünelim."

"Ben bir Pürist değilim. Hiçbir Pürist sizin türünüzden biriyle yüz yüze gelmez. Sizin türünüzle daha önce de çalıştım."

Vampirin mesajı gizemli bir şekilde ulaştıktan sonra, Purist tarikatının üyesi olan birkaç arkadaşının onu bu toplantıda kendilerini temsil etmeye ikna etmesinin nedeni de buydu. Püristlerin gündeminde soru sormadan önce kadim düşmanı öldürmek vardı ama bu teklif, kendileri yapmayacak olsalar bile olasılıkları araştırmak isteyecek kadar ilgilerini çekmişti.

"*Benim gibilerle çalışmaktan hoşlanmadığın için seni suçlamıyorum.*" Bir garson yaklaştı ve vampir devam etmeden önce Michele'in buzlu çay siparişini alıp gitmesini bekledi. "Öte yandan ben *sizin türünüze* karşı tarafsızım. Hiç insan öldürmedim ve kan kaynaklarımın hepsi gönüllülerden oluşuyor. Bu da

yirmi birinci yüzyılda. Dünyayı paylaşmak, birbirimizle savaştan daha iyidir."

Michele bu yaşa ve bırak felsefesine ama çoğu vampir avcısı katılıyordu. Püristler hariç hepsi. Avcı kamplarını bölen çizgiyi tam olarak aşmamış olsa da, her zaman ona yakın olmuştı. Yakın zamanda yeğeni Eden'in avcılarının inançlarına ihanet ettiğini keşfetmişti ve bu da Michele'in aşırı uçların görüşlerine yaklaşmasına neden oluyordu.

"Neden Püristlere yardım etmek istiyorsun?" diye sordu. Vampir güldü. "Ben bir safçıyım."

Garson çayını getirdiğinde Michele'in tek yapabildiği, garson gidene kadar masanın karşısındaki güzel yaratığa inanamayarak bakmak oldu. Sonra da "Anlamıyorum." dedi.

"Ben kendi türümün saflığına inanıyorum, tıpkı sizin kendi türünüzün saflığına inandığınız gibi. Kendi türüme yardım etmek istiyorum. Avcı ve vampir ateşkes antlaşmalarının çoğuna inanıyor olsam da, siz insanların bir zamanlar yerine getirdiği ve vampir ırkının lekelenip zayıflamasını önleyen bir işlev var.

"Aramızda bu eski uygulamaya geri dönmek isteyenler var. Vampirler arasında ne kadar azınlıksak, insan avcıları arasında da o kadar azınlığız. Bu tek konuda hemfikiriz. Bu tek konuda güçlerimizi birleştirebiliriz."

"Abomination'lardan bahsediyorsun."

Vampir iğrenmiş görünüyordu. "Yeğen, yeğen, torun gibi terimleri tercih edenler var ama ben insanlarla çiftleşmemizden doğan yavruların aile olarak görülmesi gerektiğine inananlardan değilim. Yüzyıllar boyunca sizin türünüz tarafından avlandığımız için saf nüfusumuz o kadar azaldı ki, insanlarımız sizinkilerle çiftleşmek zorunda kalıyor."

"Lanet olası Prime'larınızın kızları baştan çıkarması *bizim* suçumuz-"

Vampir onun sözünü kesmek için elini kaldırdı. "Ah, lütfen. Yeğenin bizim çocuklardan biriyle nasıl kaçtığını biliyorum. Size sempati duyuyorum ve öfkelenmek için her türlü nedene sahiptir, ama Eden kendi özgür iradesiyle Laurent'la gitti. Olur böyle şeyler. Bununla yaşayın. Kendi ailemde de benzer durumlarla yaşamak zorundayım.

"*Olmaması* gereken şey, sizin ve benim türümüz arasında üremedir. Avcılar eskiden Klan ve Ailelerde doğan katırları itlaf etmekte çok iyiydi ve Kabileler de bu sorunu kendi başlarına halledecek kadar akıllıydı. Bugünlerde hepimiz gerekli önlemleri alamayacak kadar medenileştik, evcilleştik. Üreme durmalı." Vampir ona karanlık ve zorlayıcı bir bakış attı. "Sence de öyle değil mi?"

Michele başka tarafa bakamadı. Dünya yavaşladı ve gerçeklik değişti. Vampir numaralarına direnmek için eğitilmişti ama tek yapabildiği "Ne yapmamı istiyorsun?" demek oldu.

Üçüncü Bölüm

Asansör durduğunda Phillipa, "Gösteri zamanı," diye mırıldandı.

Biraz kestirmiş, otelin spor salonunu kullanmış ve Jo'nun düğün öncesi partisi için evine gitmeden önce biraz alışveriş yapmıştı. Kendini yenilenmiş hissediyordu ve parti havasında olmasa bile, yepyeni yeğeniyle biraz zaman geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Tabii bunu yapmak için Cage'in akrabalarını atlatabilirse.

Onlar iyi insanlar, dedi kendi kendine. Sevgi dolu, sadık ve gürültücü. Çok Doğru Yakası, çok şehirli ve yüzünüzde. Etnik kökenleri her neyse.

Asansörün bakır kaplı kapıları açıldığında Phillipa tereddüt etti. Belki de son zamanlarda çok fazla kendine odaklanmıştı, kendi kafasının içinde çok fazla kalmıştı. Ya da belki de en son Kafeslerle bir partiye gittiğinde kendini aptal durumuna düşürdüğü için tereddüt etmişti.

Bu farklıydı. O burada olmayacak.

Koridora çıktı ve sert adımlarla kız kardeşinin kapısına doğru yürüdü.

Jo ve Marcus tam zamanlı olarak Las Vegas'ta yaşamıyorlardı; yılın önemli bir bölümünde New York'ta yaşıyorlar, yılın geri kalanında ise Vegas'ta yüksek bir binada ev tutuyorlardı. Phillipa iri yarı kayınbiraderini ünlü bir şef ve lokantacıdan çok bir deniz piyadesi olarak görüyordu ama yemek yapmayı seviyordu.

O zili çalamadan kapı açıldı ve Marcus Cage kapı aralığını doldurdu. "Senin için yaptığım şeye bayılacaksın," diye duyurdu derin ve gür sesiyle ve onu kucaklayıp dairesine götürdü. "Kilo vermişsin," dedi onu bıraktıktan sonra.

"Vuruldum."

"Yine de tamamen kaslıymışsın." Ellerini onun kollarında ve belinde gezdirdi. "Sıska ama seçkin. Josephine ile tanıştığım zamanki gibi. Ama

Gıdıklanıyorum," diye ekledi kız onun dokunuşu altında kıvrandığında. Onu kol uzunluğunda uzattı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bunu bana çok soruyorlar. Yeğenim nerede?" "Benimle gel."

Onu, geniş pencerelerinden aşağıdaki parlak ışıklı şehre bakan büyük bir oturma odasına götürdü. Las Vegas'ın gece manzarası baş döndürücüydü, bu yüzden Phillipa odanın ortasındaki kanep ve sandalyelerde toplanmış bir düzine insana odaklandı. O içeri girdiğinde erkeklerin hepsi ayağa kalktı, bu çok eski dünyaya özgü ve kibar bir davranıştı. Kadınlar her zaman ellerinin öpülmesini bekliyormuş gibi görünürlerdi. Phillipa buna alışacak kadar in-law'ların etrafında bulunmamıştı ama Jo onların yöntemlerinden memnun görünüyordu.

O benden daha iyi. Phillipa bu düşüncesinden dolayı birkaç sert bakışla karşılaşmasının kendi hayal gücü olduğunu söyledi.

Jo ortadaki kanepeye oturmuş, kucağında Brandon'ı tutuyordu. Phillipa bebeği görünce zevkle gülümsedi ve yeğeninin onun için ördüğü beyaz bebek battaniyesine sarıldığını fark edince gurur duydu,

Phillipa yaklaşırken Jo, "Annem aradı," dedi. "Bil bakalım kimin uçağı rötör yapmış? Bu gece Newark'ta kalacakmış, o yüzden babamla birlikte yarın gelecekler. Babam her zamanki gibi ticari uçakla uçmasıyla ilgili aşağılayıcı yorumlar yapıyor ve annem de durumun ironisinin farkında olduğunu belirtiyor."

Marc kolunu Phillipa'nın omuzlarına koyarak, "Bu sana ağır bir sorumluluk yüklüyor," dedi. "Kardeşlerinin yedek birlikleri çağrıldığından beri."

Erkek kardeşleri askeri polis pilotuydu, tıpkı kendisinin de askeri polis olduğu gibi. Ulusal Muhafız Birliği de aktif görevdeydi. Hayatında eksik olan bir parçanın daha hatırlatılmasından nefret ediyordu.

"Peki bu sorumluluk ne olacak?" diye sordu.

"Bu partide tüm Elliot ailesini temsil ediyorum elbette. Bu da demek oluyor ki hepsi için yemek yemeniz gerekecek."

"Çok sıkı bir diyet uyguluyorum," diye hatırlattı kayınbiraderine. "Artıklarla yaşamak zorunda kalacaksın."

Kız kardeşinin yanına oturdu ve kollarını uzattı. "Çocuğu bana ver."

Kapı çaldı ve Marc kapıyı açmaya gitti. Jo bebeği ona verdiğinde Phillipa, Kafes'teki kadınların gerildiği izlenimine kapıldı. Jo küçük, sıcak kundağı kucağına yerleştirirken bütün o kara gözlü kadınlar şahin gibi onu izliyordu.

"Elbette, türüne göre muhteşem ve mükemmel biri," dedi. "Kendi türünden derken ne demek istiyorsun?" diye sordu babaannesi.

Phillipa bu tuhaf gerginliği ortadan kaldırmayı umarak güldü. "Tüm yeni doğanların annelerine ve diğer akrabalarına görüldüğü gibi muhteşem ve mükemmel."

Büyükanne Cage rahatladı ve gülümsedi. "Ah. Evet."

Phillipa, Brandon Cage'in yüz hatlarının minik mükemmelliğine daha yakından bakarak, "Jo, bir dişi olduğunu biliyor musun? Bebeklerin dişleri olmaz, değil mi?"

"Şu geldi," diye cevap verdi Jo.

"Bizim türümüz için bu doğal," diye konuştu büyük teyzelerden biri. "Octavia," dedi Büyükanne Cage uyararak.

"Marc bana erken diş gelişiminin Cage ailesinde olduğunu söyledi," dedi Jo. "Bu genetik bir şey."

Phillipa ne zaman Kafesler hakkında bir şey öğrense, bilgilerin biraz çarpıtılmış olduğu izlenimine kapılıyordu. Sezgileri ona ailenin gerçeği daha da derin gerçekleri gizlemek için kullandığını söylüyordu.

"Genetik şey nedir?" Marc dört misafirle birlikte odaya geri dönerek sordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Jo. Selamlaşmak ve kucaklaşmak için ayağa kalktı. Brandon'ı güvenle başka bir kadının kollarına bıraktıktan sonra Jo kocasına, "Mutfakta sana yardım etmemi istiyorsun," dedi.

Marc bu ipucunu karısının özel bir görüşme yapmak istediği şeklinde yorumladı.

"Ne zaman yemek yiyeceğiz?" Kol kola odadan çıkarken Phillipa sordu.

Marc arkasına baktı. "On dakika."

Phillipa iznini isteyip mutfağın karşısındaki misafir banyosuna yöneldi. Ayağa kalktıktan sonra

Ekipmanını büyük çantasına geri salona geri döndü.

Oturma odasına döndüğünde Jo'nun "Kız kardeşimin tüm olayı hatırlamaması fikri hâlâ hoşuma gitmiyor" dediğini duyunca durakladı.

"Hatırlayacaktır," dedi Marc güven verici bir şekilde. "Sadece her şeyin gerçekte olduğu gibi olması gerekmiyor."

"Neden bu kadar rahatsın?"

"Tatlım, bu şekilde yaşamamız gerektiğini biliyorsun."

"Brandon'ın vaftiz annesi olacağını sanıyor." "Bir bakıma olacak."

Philippa bu tuhaf konuşmaya o kadar şaşırmıştı ki mutfağa dalıp neler olup bittiğini öğrenmek istedi ama bunun gerçeği öğrenmenin en kolay yolu olduğundan şüpheliydi.

"İhtiyatlı olma ihtiyacını anlıyorum ama-"

"Eskiden bağ arkadaşlarımız kendi türleriyle olan tüm bağlarını koparmak zorundaydı."

Bu durum rahatsız edici olduğu kadar kafa karıştırıcıydı da. Şu anda kafa karışıklığıyla pek başa çıkamıyordu. Arzuladığı şey basit, sağlam bir rutindi. Phillipa eliyle gözlerini ovuşturdu. Biraz başı dönüyordu. Ve kafası şu anda çok düz olmadığından, belki de kulağa uğursuz gelen tüm bu şeyler hiç de uğursuz değildi.

"Bugünlerde daha uzlaşmacıyız," diye devam etti, "ama kurallar var. Bunlar herkesin korunması içindir. Kuralları kabul ettiniz."

"Biliyorum,

ama-"

"Josephine."

", . Benimle efendi efendi zorunda değilsin Marcus Cage."

Derin, gürleyen bir cevap verdi. Bu sert ve normal ses Phillipa'nın kafa karışıklığını biraz olsun gidermişti. Jo da güldü, Phillipa'nın küçük kız kardeşinden duymaya alışık olmadığı gırtlaktan gelen seksi bir sestti bu. Bundan sonra uzun bir sessizlik oldu ve Phillipa bunu mutlu bir evliliği olan çiftin mutfaklarında öpüşmesi olarak yorumladı. Bu çok hoştu ama ne hakkında konuşuyorlardı?

Ve daha da önemlisi, öpüşmeleri akşam yemeğini geciktirecek miydi? Uyandıktan sonra yarım saat içinde yemek yemesi gerekiyordu. Yemeğe yaklaşmak için bir yüzleşme gerekli olabilirdi.

Ama o mutfağa girmeden Jo ve Marc dışarı çıktılar, kollarını birbirlerinin bellerine dolamışlardı. Jo onu gördüğüne şaşırılmış görünüyordu.

Phillipa salonda olduğu için utanmayı reddetti. Önce saatine, sonra da Marc'a baktı. "On dakika demiştin."

"Midenizin kölesisiniz," dedi Marc. "Bir kadında bunu severim." Jo'ya daha sıkı sarıldı. "Josephine hamileyken yeteneklerimi takdir etmişti."

"Bir at gibi yedim."

"Şimdi bir deri bir kemik kaldı ve iştahı yok." "Şimdi küçük bir at gibi yiyorum demek istiyor."

"Siz ikiniz gelin."

Marc Jo'yu geri çevirdi ve mutfağa doğru gittiler. Phillipa da onları takip etti ve yemek odasına tabak, çanak ve kâselerin taşınmasına yardım etmekle görevlendirildi. Her şey çok lezzetli görünüyor ve kokuyordu.

"Karbonhidrat alışverişinin kölesi olmasaydım bile, bu ziyafet beni acıktırır," dedi Marc'a, yüklü masaya bakmak için geri çekildiklerinde. Ağzına bir pepperoncini attı ve biber turşusunun keskin sıcaklığıyla içini çekti.

"Sıcak şeylere karşı bir düşkünlüğün var." Kolunu kızın omuzlarına dolayan Marc'ın kara gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. "Ve aklıma harika bir fikir geldi."

"Bu da ne?" Phillipa sordu ve kürdanla bir mantar sapladı. "Baharatlı," diye ekledi ısırığında.

"İhtiyacın olan şey baharatlı." Derin, pis bir kahkaha attı. "Senin ihtiyacın olan şey, Elliot, bir vampir."

Marc'a şaşkın bir bakış attı. "Bu şakayı anlamıyorum."

"Ben ciddiym. Senin sorunun ciddi bir kan hastalığından kaynaklanıyor, değil mi?"

"Tam olarak değil-"

"Eğer bir vampirle kanını paylaşırsan, bu onu iyileştirir."

"Bu ilginç bir teori," diye cevap verdi. "Ama küçük bir kusuru var o."

"Vampirler çok seksidir," dedi ona. "Tedavi hoşuna gidecektir."

"Eminim yapardım. Ama şu gerçek hariç.
vampirler."

Bir kaşını kaldırdı. "Emin misin?"

"Yaşadığım gerçeklikte değil."

"Seni benimkilerden biriyle tanıştırayım."

Phillipa kayınbiraderinden uzaklaştı. "Tamam Marc. Sen bana bir vampir bul, ben de onun beni ısırmasına izin vereyim."

"Anlaştık," dedi sırtarak.

"Ne , Marc?" Jo yemek odasına girerek sordu. "Ah, hiçbir şey."

Jo onun cevabındaki sahte masumiyet karşısında gözlerini kıstı. "Bir şey mi duydum?"

kötü söz mü söyledin?"

"Hiç küfür etmediğimi
biliyorsun." "Ne demek
istediğimi anlıyorsun." "Ben
etmiyorum," diye konuştu
Phillipa.

Cevap alamadan kapı çaldı ve Marc aceleyle odadan çıktı.

Jo, kocasının ardından sevgiyle bakarak, "Koca bir adamın bu kadar utangaç görünmesi çok sevimli," dedi. O da kocasının peşinden gitti.

Phillipa masaya yayılmış ziyafete sevgiyle baktı, sonra kız kardeşini ön kapiya kadar takip etti. Kendini daha da meraklı hissederek, bu ikisinin ne hakkında konuştuğunu öğrenmeye niyetlendi.

Ancak tanıdık bir İngiliz sesinin, "En büyük çocuğunuzun vasisi olacağımı söylemiştim ama sözümü yerine getirmek zorunda kalmadan önce birkaç on yılım daha olur diye düşünmüştüm," dediğini duyunca olduğu yerde durdu.

İç organları kıvrıldı ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Tanrım, burada ne işi var?

İlk dürtüsü saklanmak oldu ama artık çok geçti. Tek yapabildiği, Jo ve Marc koridordan geri dönerken, Matt Bridger aralarında yürürken afallamış görünmemeye çalışmaktı.

Dördüncü Bölüm

Phillipa zorla gülümsedi. "Seni tekrar görmek güzel Matt." Jo, "Birbirinizi tanıdığınızı unutmuşum," dedi. "Ben yapmadım," dedi Marc.

Bridger onun önünde durarak, "Merhaba," dedi.

Çok yakındı. Adam gülümsedi ve kadının içindeki her şey *zonklamaya* başladı. Tanrı aşkına, tek gecelik bir ilişkiden üç yıl sonra vücudunun bu şekilde tepki vermesi tamamen haksızlıktı!

Bir adım geri çekildi, ama adam onu takip etti. Adam elini kadının omzuna koydu ve ateş kadının içine kadar girdi.

Adamın gözlerine yansıyan ateşi gördü ve "Olamaz, her şey yeniden başlıyor!" diye düşündü. Uzaklaşmaya çalıştı ama bunun yerine ona yaklaştı.

Jo öne çıktı ve Matt'i kolundan tuttu. "Seni aileyle tanıştıralım."

Matt'in bakışları Phillipa'ninkilerden ayrılmadı. "Aileyle zaten tanıştım." Jo, "Yeniden tanışma zamanı," diye ısrar etti ve onu öne doğru çekti.

Matt, omzunun üzerinden Marc'a sert bir bakış fırlattı. Sonra Marc cesurca Phillipa'ya kolunu uzattı.

"Her iki vaftiz ebeveyni de geldiğine göre parti nihayet başlayabilir. Havai fişekler patladı." "Ne?"

"Siz ikiniz bizim onur konuklarımızsınız," dedi. "Çok güzel bir akşam geçireceksiniz."

"Gitmeyi tercih ederim," dedi kayınbiraderine.

"Hayır, bundan kaçış yok. İnan bana, biliyorum."

"Her zamanki gibi, neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Yakında öğrenirsiniz. Akşam yemeği!" diye duyurdu derin sesli Marc oturma odasına girdiklerinde.

"Kadeh kaldıralım!"

Tanrım, bir tane daha olmasın, diye düşündü Phillipa, ama Marc'ın erkek akrabalarından biri ayağa kalkarken su bardağını usulca kaldırdı.

Matt masada Octavia'nın yanına oturmuş, onunla bariz bir şekilde flört ediyordu. Matt aldırıyor gibiydi ve Phillipa onun dikkatini dağıttığı için memnundu. *Gerçekten.*

Ama içeri girdiğinde onunla ilgileniyor gibi görünüyordu, o halde nasıl oluyor da şimdi onu görmezden geliyordu?

Muhtemelen Octavia canlı, güzel ve açıkçası müsait olduğu için. Phillipa birbirlerini İncil'deki gibi tanıdıkları izlenimine kapılmıştı. Bu da Bridger'ı sürük gibi bir şey yapıyordu. Bu onu ilgilendirmezdi ama erkek zevki hakkında pek bir şey söylemiyordu.

Adamın onu görmezden gelmesi neden umurunda olsun ki? Kendi randevusu bu gece gelemediğı için mi? Bridger içeri girene kadar bunu umursamamıştı.

Şimdi öne doğru eğildi ve "Şarap içmiyor musun?" diye sordu.

Phillipa o kadar şaşırmıştı ki bardağı elinden kaydı.

Bridger, kız onun hareket ettiğini bile görmeden onu havadan aldı. Gülümsedi.

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve nefes almayı unuttu.

"Son karşılaştığımızda," dedi, "şampanya tadındaydın."

Sözleri bir okşama hissi vermese de, anıları tenine işledi.

Kadeh kaldıran adam, "Çocuğın vasileri Matthias ve Phillipa'ya!" diye haykırdı.

Herkesin bakışlarının şimdi onun üzerinde olduğunun farkındaydı ama Phillipa sadece Matt Bridger'ın gözlerine bakabiliyordu. Aralarındaki bağ üç yıl sonra bile hâlâ oradaydı, daha da güçlenmişti.

Alkış seslerini belli belirsiz duydu.

Sonra Bridger, "Şimdi tanrıça çocuğumuzun ebeveynlerinin önünde eğilmemiz gerekiyor" dedi.

Octavia, "Geleneklerimize uymamak kabalık olur, mort-miss," diye ekledi.

Phillipa dikkatini diğer kadına çekmeyi başardı. Kadın elini Bridger'ın koluna koymuştu. Bridger'ın Phillipa'yla konuşmasından hiç de memnun görünmüyordu.

"Kabalık etmek istemeyiz," dedi. "Gel, Phillipa." Ayağa kalktı.

O da öyle yaptı ve sanki onun iradesinin gücüyle ayağa kalkmış gibi hissetti. Bu kesinlikle normal değil, diye düşündü.

"Aynen öyle," dedi ve belinden eğildi.

Onca yıl dövüş sanatları eğitimi aldıktan sonra bu konuda epey pratik yapmıştı. Jo ve Marc'ı kibarca selamladı ve bu yemeğin bittiğini işaret ediyordu. Konukların çoğu oturma odasına doğru yöneldi. Octavia kolunu Matt'in koluna doladı ve onu götürdü. Phillipa masanın temizlenmesine yardım etmek için kaldı.

Bir yığın tabağı mutfağa götürdü ve Jo kapı arkasından kapanır kapanmaz .

"Matt'i tanıyor musun?"

Phillipa kız kardeşinin şüpheli ses tonundan hoşlanmamıştı. Tabakları lavabonun yanındaki tezgâha koyarken, "Tam olarak arkadaş sayılmayız," diye cevap verdi. Jo'nun alaycı bakışları karşısında, "İncil'deki anlamı dışında onu tanımıyorum," diye itiraf etti.

"Ben de öyle anladım." Elleri kalçalarının üzerine koydu.

"Ne zaman?" "Düğün resepsiyonunuzda."

"Düğüne gelebildiğini bilmiyordum."

"Gelinlerin düğünle ilgili pek bir şey hatırlamadığını duymuştum. O da oradaydı.

Kısaca. Sonra o ve ben kısa bir karşılaşma yaşadık."

"Kısaca mı? Ne kadar kısa?"

Phillipa yüzünü buruşturdu. "Tamam, tavşanlar gibi seviştik."

"Aman Tanrım, hayır." Jo bir elini alnına bastırdı, sonra boğazının kenarına dokundu. "Lütfen bana sapıkça bir şey yapmadığını söyle."

"Bu seni ilgilendirmez. Ayrıca, küçük kız kardeşim tarafından seks hayatım hakkında sorguya çekilmek benim iyi vakit geçirme anlayışına uymuyor."

"Sana karşı iyi bir ev sahibesi olmak zorunda değilim." Çok ciddileşti, çok endişelendi. "Matt Bridger gibi biriyle ilişki kuramazsın, tatlım."

"Ben dahil değilim-"

"O geldiğinden beri şehvet saçıyorsun." "Bu değil-"

"O çok tehlikeli bir adam."

Phillipa dizginledi. "Ben tehlikeli bir kadıyım."

"Şu anda değilsin, değilsin. Şu anda savunmasızsın. Onun gibi biriyle başa çıkamazsın." Ellerini Phillipa'nın omuzlarına koydu. "Ondan uzak duracağına söz ver. Ayrıca, yerel bir polisle görüşmüyor musun?"

"Tam olarak göremiyorum." İç çekti. Kız kardeşinin endişesine kızamazdı; bu hatırlatmadan memnundu. "Biz arkadaşız, potansiyel arkadaş. O iyi ve normal biri. Matt Bridger'ın ikisinden biri olduğunu sanmıyorum."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Ama Bridger beni odaklanmamış, bulanık ve ateşli hissettiriyor."

"Kan dolaşımına karışan şampanya gibi. "

Aynen öyle. Phillipa kız kardeşine şüpheyle baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Jo güldü. "Marc'la birkaç kez seviştim. Ailesinin erkekleri sarhoş edici."

Phillipa, Jo'nun nazikçe kavrayışından uzaklaştı. "Şu anda sarhoş olmama gerek yok." Mutfak kapısına doğru baktı. "Ayrıca Octavia şu anda Bridger'a eski tanıdıklarını hatırlatıyor. Ona hoş geldin diyor." Yine de Phillipa'nın içinde ilkel bir şey kıskançlıkla hırladı ve bu güçlü his onu korkuttu. "Sadece baştan çıkarılmayı izlemek istemiyorum ve zaten oldukça yoruluyorum," dedi kız kardeşine. "Huzur içinde uyuyan yeğenime iyi geceler öpücüğü verip otele dönsem senin için sorun olur mu?"

"Bence bu en iyisi olabilir," dedi Jo. "Şansım yaver giderse herkesi yakında gönderirim." Yavaş, seksi bir gülümseme verdi. "Bu gece ben de şampanya havasındayım."

Jo, Bridger'ın tehlikeli olduğu konusunda ne demek istemişti? Asansöre binene kadar bu soru Philippa'nın aklına gelmemiştir. Bir yırtıcıyı gördüğünde tanır ve Bridger kesinlikle kendi türünden biriydi. Ama nazik küçük kız kardeşi bu adam hakkında ne biliyordu? Jo onunla takılması konusunda neden bu kadar endişeliydi?

Geri dönüp kız kardeşine ne demek istediğini sormak istedi.

"Yarın," dedi bakır kaplamalı kapıdaki yansımasına. Jo'yu yarın kilisede gördüğünde ona soracaktı. Elbette Bridger da orada olacaktı ama bir vaftiz töreni şehvet ve baştan çıkarma için pek de uygun bir ortam değildi.

Asansör lobide açılırken Octavia'yı ve onun Bay Bridger'ın ince, güzel fiziği üzerindeki tasarımlarını da unutmayalım, diye düşündü. Yarın iffetli şeyler düşünmeye çalışacağım. Ve Octavia'yı koruyucu meleğim olarak düşüneceğim.

Binadan çıktı ve iyi aydınlatılmış ziyaretçi otoparkında Matt'in arabasına yaslandığını görür görmez tüm iffetli niyetleri onu terk etti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Bakışları, daha önce tanıştıklarında sahip olduğu aynı sıcaklık ve yoğunlukla onun üzerinde gezindi. "Beni bırakmanı istiyorum."

"Octavia'yı dene," diye anında öfkeli bir yanıt verdi.

Kıkırdadı. "Normalde kıskançlığı bir kadında çekici bulmam ama sen bunu iyi kullanıyorsun."

Kıskanmadığını söylemekten kendini güçlükle alıkoydu, bu da kulağa çocukça ve aptalca gelebilirdi.

"Otele bırakılmayı istiyorum," diye açıkladı. "Bana aynı yerde kaldığımız söylendi. Lütfen beni bırakır mısınız?"

"Lütfen demek her zaman iyi bir harekettir," dedi ona.

Derin gamzelerini göstererek gülümsedi. "İleride başvurmak üzere bunu hatırlamam gerekecek."

Adam gülümsemesini ona çevirdiğinde şüphe, ona yaklaşmasını engelledi. "Hangi arabanın benim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Arizona plakaları." Etrafı işaret etti. "Buradaki herkes Nevada'dan gelmiş gibi görünüyor."

"Tabii ki Marc Arizona'dan geldiğimi söyledi." Hâlâ gülümsüyordu. "Senin hakkında çok şey biliyorum Phillipa."

Bu merakını uyandırdı ama merakını gidermekten kaçındı. Ya da onu. "O kibirli kıcını arabaya sok Bridger."

Andrew, "Bizimle üremeleri giderek kolaylaşıyor, duyduğum bu," dedi.

"Bu iğrenç! Bunu nereden duydun?" Britney sordu.

"Bizim de bilim adamlarımız var," diye yanıtladı Andrew. "Biz onları öldürmeden önce ele geçirilenler üzerinde deney yapıyorlar. Bilim adamları onlara karşı kullanmak üzere biyolojik silahlar geliştiriyorlar."

"Bu adil. Bilimi bize karşı kullanıyorlar." Andrew,

"Savaşta her şey mübahtır," dedi.

Michele Darabont, Andrew'un Puristlerin vampirler üzerinde deney yaptığı iddiasının doğru olup olmadığını bilmiyordu ve bu umurunda da değildi. Bu gözetlemeyi uzun, yorucu ve sıkıcı buluyordu. Andrew ve Britney'nin vampirlerden başka bir şey hakkında konuşamıyor gibi görünmeleri en sinir bozucu kısımdı. Onların arka koltuktaki konuşmaları, neden Las Vegas'taki bir apartmanın dışında bir minibüste oturduğunu merak etmesine neden . San Diego'daki evinde olabilirdi ama bir görevi vardı.

"Abomination'ı öldürmeliyiz," dedi. Vampirlerle zarar verme dürtüsü her zamankinden daha baskındı. Direksiyonu sıkıca kavradı, neredeyse gerginlikten titriyordu. "Melezleri yeryüzünden silmemiz gerekiyor."

"Amin," dedi Andrew.

"Dışarı çıkan biri var," dedi Britney. Yüksek güçlü dürbünü kullanan oydu. "Sanırım bu o!"

"Bir bakayım." Michele diğer kadından gözlükleri aldı. "Nereye?"

"Şu anda otoparkta."

Michele'in avlarını fark etmesi bir anını aldı. Otoparkın güçlü ışıkları altında, kısa sarı saçlı, ince bir kadın gördü. "Fotoğraflardaki kadına benziyor."

Andrew, "Bir vampir fahişesine göre oldukça canlı görünüyor," diye gözlemledi.

Bir süre sonra Michele, "Hayır. Bu o değil. Sanırım fahişenin kız kardeşi." Dürbünü Britney'e geri verdi ve o anın heyecanı içinden süzülürken iç çekti. "Bunun neler olup bittiğine dair bir fikri olduğundan şüpheliyim."

"O da mı onların kölesi?" Andrew sordu.

Michele, "Evet, ona söyledikleri şeyi görmesi hipnotize ediliyor," dedi.

"Zavallı kadın," dedi Britney. "Bekle. Arabasının yanında biriyle konuşuyor."

"*Onlardan* biri mi?" Andrew bir silaha uzandı.

"Bugünlerde kim bilebilir ki?" Michele dürbünü geri aldı ve arabanın yanındaki adamı inceledi. Uzun boylu, geniş omuzlu, yakışıklıydı ama Michele'in *onlarla özdeşleştirdiği* şeytani güzelliğe sahip değildi. "Belki evet, belki hayır. Gün ışığı ilaçlarını almaya başladıklarından beri hemen bir okuma yapmak zor."

"Onu kurtarabiliriz," dedi Andrew hevesle. "Canavardan kaçmak için bizim yardımımıza ihtiyacı olabilir."

Michele, "Onu arabasına davet etti," dedi. "Ve şimdi uzaklaşıyorlar." Dürbünü yere bıraktı ve yorgun gözlerini ovuşturdu.

"Onları takip etmeli miyiz?" Andrew sordu.

Michele minibüsün motorunu çalıştırdı. "Hayır," dedi. Esnedi. "Bu gecelik bu kadar yeter. Yarın vampir avına geri döneceğiz."

Beşinci Bölüm

BaGı büyük beladaydı. Matt bunu biliyordu ama kendini durdurmak için çaresizdi.

Philippa'nın ona bu kadar yakın olması işkence gibiydi.

Sihir.

Şehrin şatafatlı ışıkları dikkatini dağıtıyordu. Yanından geçtikleri otellerden ve kumarhanelerden ona doğru gelen kalabalığın sessiz düşünceleri ve duyguları da öyle. Gözlerini kapadı ve *ona* odaklandı.

Adam ona dokunmasa bile, teninin sıcaklığı adaminkini ısıtıyordu. Uyarılmanın yavaş yanması duygularının yüzeyine yakın bir yerde parlıyordu. Bunun üzerinde karmaşık bir duygu karışımı vardı. Bazıları arzudan başını döndürüyordu. Diğerleri onu endişelendiriyordu. Ona tam olarak neler olduğunu öğrenmek için doğal zihinsel engellerini aşmaktan titizlikle kaçındı. Buna hakkı yoktu ama bu onu bunu istemekten alıkoymuyordu.

İkisinin de dikkatini dağıtmak için

kıkırdadı. Kadın yemi yuttu. "Ne?"

Kendini ona bakmaya bıraktı. Kısa sarı saçları, iri gözleri, inatçı çenesi ve kısa burnuyla şımarık, diye düşündü. *Bu kadar sevimli görünen birinden neden bu kadar etkileniyorum?*

"Bu kadar komik olan ne Bridger?"

Sesinde, taze yüzlü Amerikan Kızı görünümünü yalanlayan çivi gibi sert bir kalite vardı.

"Bana kibirli dedin," diye cevap verdi. "Yarısını bile bilmiyorsun." Kadın homurdandı.

"Bu pek hanımefendice bir ses değil."

"Ben hanımefendi değilim. Ve kibirden etkilenmem."

"Ama benim kadar kibirli çok az kişi vardır."

Yine o sesi çıkardı. "Babam ve kardeşlerimin hepsi başarılı pilotlar, bu yüzden polis olmadan önce bile bir avantajım vardı. Türün erkeği-"

"Hangi tür bu?" diye araya girdi.

Bu onu eğlendiriyordu ama altında sağlıklı olduğunu düşündüğü bir doz şüphe de vardı. Zeki bir ölümlüydü, bu da onun çekici bulduğu başka bir şeydi.

"Biliyorsun, *Homo sapiens*!"

"*Homo sapiens sapiens*," diye düzeltti.

"Soy ağacının hangi dalından geliyorsun? *Homo habilis* mi? *Homo erectus* mu?"

"Az önce ereksiyonla ilgili bir şey mi söyledin?" diye alay etti.

"Oh, kes şunu."

"Bunun olacağını tahmin etmeliydin."

Güldü. "Kesinlikle haklısın."

Rahatlıyordu ama içinde bir temkinlilik ve yorgunluk vardı. Bunun kendisiyle bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

"İşte " dedi ve otelin geniş araba yoluna döndü.

Eğer biraz akıllı olsaydı, ona iyi geceler diler ve onu lobide bırakırdı. Eğer biraz akıllı olsaydı, Marc'ın onunla otostop çekmesi konusundaki ipucunu dikkate almazdı. Bu kadının tehlikeli olduğunu üç yıl önce anlamıştı. Düzeltiyorum: Kendisinin *onun* için tehlikeli olduğunu üç yıl önce anlamıştı.

"Marc bana yakın zamanda görev sırasında vurulduğunuzu söyledi," dedi. "İyi misin?"

Arabayı süslü giriş revağının altında durdurdu ve şüphe seviyesi yükselirken ona sert bir bakış attı. "Marc sana başka ne söyledi?"

Kayınbiraderinin davetsiz misafirliğinden memnun olmadığını anladı. Bunun için onu kesinlikle suçlamıyordu. "Bir şey yok," diye cevap verdi. Ona dokunmak için elini uzattı ve kadın geri çekildi. "Dokunmalı mıydı?"

"Ben iyiyim." *Tanrım, insanlara öyle olduğumu söylemekten bıktım!*

Düşünce o kadar güçlüydü ki, elinde olmadan onu yakaladı. "Ne demek istediğini anlıyorum," diye cevap verdi.

"Ne?" Sesi şaşırılmış ve kızgındı.

"Sevgi dolu arkadaşlarım ve akrabalarım tarafından, onları öldürmeye hazır olana kadar başımın üstünde tutulacak kadar kötü yaralandım. Sen de böyle hissediyorsun, değil mi?"

"Bununla başa çıkıyorum," dedi, içindeki öfke sönüyordu. "Şimdi daha iyiyim."

Ona karşı tamamen dürüst davranmıyordu ama Bridger buna izin verdi. Arabanın kapısını açtı. "Bıraktığın için teşekkürler."

Dışarı çıktı, sonra dönüp ona baktı. Onu öpme dürtüsü içini yaktı; ona duyduğu özlem her zamankinden daha güçlü hale geldi. Aralarındaki ihtiyaç gerildi.

Sonra arkasındaki sürücü sabırsızca korna çaldı ve Phillipa arabasını park rampasına doğru sürdü. Arabası bir virajda gözden kaybolduktan sonra Matt nihayet otele girdi.

Lobinin tavanı, yumuşak gün ışığını simüle eden aydınlatma ile kabarık bulutlarla noktalı mavi gökyüzü gibi görünecek şekilde boyanmıştı. Las Vegas'ta kapalı mekânlarda asla gece olmazdı. Ayakların altındaki halı kalın ve pelüştü, on sekizinci yüzyıldan kalma mavi ve altın desenliydi. Cilalı mermer sehpa üzerinde devasa taze çiçek aranjmanları mekânı süslüyordu. Etrafta bir sürü insan olmasına rağmen, bu devasa mekân hiç de kalabalık hissettirmiyordu. Matt resepsiyona yaklaştıkça, sol tarafından kumarhanenin parlak, çınlayan sesleri geliyordu; sağ taraftaki bardan da caz çalan bir grup ona ulaşıyordu.

Giriş yaparken başka bir şey daha fark etti; o kadar tanıdık bir varlıktı ki, ilk başta zihinsel enerji arka plandaki gürültüden başka bir şey olarak algılanmamıştı. Odasının anahtar kartını cebine koydu ve bara doğru yöneldi.

Mike Bleythin masanın üzerindeki kehribar rengi sıvı dolu bardağa, sanki her an uzanıp kendisine çarpabilecek canlı bir şeymiş gibi baktı.

Küçük masanın siyah yüzeyi o kadar cilalıydı ki, yansımaları görebilirdi. Ama gördüğü şeyden hoşlanmayacağı için -ölü gözlü ve sert yüz hatlarına sahip bir adam- bakmaya zahmet etmedi. Bunun yerine, tüm ince ayarlı duyularıyla viskiye odaklandı. Tadı hariç. Şimdilik.

Rengi, yoğunlaştırılmış güneş ışığı gibi parlak altın tonlarındaydı, boğazda bir ateş vaat ediyordu. Kokusu odun ve dumandı.

Bardak kalın ve ağırdı, kristal kenar, parmağını kenarda gezdirdiğinde neredeyse onun bile duyamayacağı kadar keskin bir nota çıkarıyordu.

Mike Bleythin Las Vegas'a birini öldürmek için gelmişti. Sadece henüz kim olduğunu bilmiyordu.

"Burada ne yapıyorsun, İz Sürücü?"

Barda bir vampir olduğunu biliyordu; nedense kasaba şu anda onlarla doluydu. Eğer dikkat etseydi, eski arkadaşı ve bir zamanki ortağının kokusunu hemen tanırdı.

Matt Bridger otururken, "Aptal gibi davranıyorum," diye cevap verdi.

"Ben de," dedi Bridger ve bardağı eline aldı.

"Hey!" Mike şikayet etti. Ama vampir yine de viskiyi yuttu. "O benim."

Bridger karakteristik omuz silkişini yaptı. "Onu içmeyecektin."

"Mesele bu değil."

"Sırf bunu kanıtlayabilmek için on iki yıllık tek maltı ziyan etmenin anlamı yok."

"Eğer karşılıksız bir aşk yaşayacaksam, bu iyi şeylerle olacak."

"Bunu tahmin edebileceğinizden çok daha fazla anlıyorum."

Mike'ın bildiği kadarıyla Bridger'ın herhangi bir bağımlılığı yoktu. Bridger bir garsona baktı ve bir dakika içinde Mike'ın önüne taze bir bardak viski kondu. Mike vampirlerin bazı yeteneklerine imreniyordu. Kendi türünün psişik yetenekleri olmadığından değil, sadece telepatiyi Bridger'ın türü kadar rahat kullanamıyorlardı.

Bridger, "Kendinize işkence etmeye devam edin, elbette," diye

davet etti. "Bu bir karakter testi."

"Ne dersiniz deyin, bu bir israf-" "İyi

bir viskinin. Biliyorum."

"Bu senin hayatın."

Bridger'ın sinirli ruh hali sonunda Mike'a da yansdı. "Sorun ne Matt?"

Bridger girişe ve ötesindeki otel lobisine doğru baktı. Mike olması gereken başka bir yer olduğu izlenimine kapılmıştı ama bu dürtüyle dişiyle tırnağıyla savaşıyordu. Mike dürtüleri çok iyi anlıyordu. Bunun vampirler için genellikle ne anlama geldiğini de biliyordu.

"Yanlış olan kim?" diye sorusunu değiştirdi.

"Sevgili dostum ve kuzenim," dedi Bridger viskiden bir yudum alarak. "İçki seni etkilemediği halde neden içiyorsun?"

"Tadını sevdim."

"Ben unutulmayı tercih ederim. Peki ya kuzenin?"

Bridger bir yudum daha aldı. "Bağ arkadaşını buldu. Şimdi herkesin - özellikle de benim- aynı şeyi yapması gerektiğini düşünüyor."

"Kuzenin sana birini ayarlamaya çalışıyor." "Bağlandığı kişinin kız kardeşi."

"Kim... senin tipin değil?" Mike tahmin etti.

"Kim o kesinlikle Mükemmel. O o-" Bridger salladı onun baş. "Asla bulamayacağımı umduğum her şey."

Mike anladığını düşündü. "Yalnız bir kurt olarak kalmak zor iş." "O gelene kadar öyle değildi."

"Belki de bu dürtüyle savaşmamalısın. Eşin olmadan senin türünden biri için biraz uzun bir dişe sahip değil misin?"

Bridger barın etrafına göz gezdirdi - ne kadar alçak sesle konuşsalar da birbirlerini duyabilecekleri düşünülürse, konuşmalarını duyabilecek kadar yakın kimse yoktu. "En çekici uzuvlarıma alenen gönderme yapmadığın için teşekkür ederim, Bleythin."

"Sen bana seninkini göstermezsen ben de sana benimkini göstermem," dedi Mike. "Ve ben kimim ki ilişkiler hakkında tavsiye vereyim?" Özellikle de başka bir türe.

"Aynen öyle," diye kabul etti Bridger. "Kasabada ne yapıyorsun, İz Sürücü?" diye sordu kuşkuyla. "Umarım beni aramıyorsunuzdur? Çünkü Aile işleri için buradayım ve-"

"Bu yüzden mi şehirde bu kadar çoksunuz?" Mike burnunun vurdu. "Geldiğimden beri psişik bir sinüs krizi geçiriyormuşum gibi hissediyorum."

"Mutlu ve müdahaleci kuzenimin bir çocuğu oldu. Aile koruma sözü vermek için toplandı. Bana sorarsanız bu çok eski moda, duygusal bir saçmalık."

"Onun vaftiz babası olacaksın, ha?"

"Doğru terim muhafızdır." Bridger gururla başını kaldırdı. "Ve evet, öyleyim."

"Mazel tov." Mike içkiyi aldı, kendini tuttu ve Bridger'a uzattı. "Bir tane de benden iç."

Bridger bardağı bitirdi, yere koymadan önce Mike'ın yüzüne doğru itti ve sonra sordu, "Seni eski 'sarhoş olacak mıyım, olmayacak mıyım' oyununu oynamaya iten nedir, dostum?"

"Her zamanki gibi," diye yanıtladı Mike huysuzca. "Yardım edebileceğin bir şey yok." Bridger sandalyesinde arkasına yaslandı. Yorgun görünüyordu. Mike bu duyguyu biliyordu. İkisi de çok uzun süredir bu işteydi.

"Teklif etmeyecektim," dedi. Etrafına hızlıca bir göz attı. "Tabii."

"Bu durum sizin adamlarınızı ilgilendirmiyor."

Bazen vampirler kötüye gittiklerinde kurtadamları da yanlarında götürürlerdi. Birlikte çalıştıklarında Matt Bridger sivri dişlilerle, Mike da şekil değiştirenlerle ilgilenirdi.

Vampirler her zaman döneceklerini öldürmezlerdi; resmi bir adalet sistemleri ve bir yerlerde gizli bir hapisaneleri vardı. Werewolf o kadar karmaşık ya da medeni değildi. Mike'ın işi kötülerin izini sürmek ve onları son derece önyargılı bir şekilde yok etmektir. Avlanmayı seviyordu ve öldürme ihtiyacı doğasının bir parçasıydı. Ama kendi türünü öldürmek değildi. Ayrıca, ya bir gün yanılırsa ve bir masumu öldürürse? Kurt adam bir polis olmak, bir adamı içmeye itmek için yeterliydi.

"Las Vegas Polisi yaklaşık bir yıldır bir seri katilin izini sürüyor," diye açıkladı. "Arkadaşlarımızdan biri dava dosyasına bakınca beni çağırdılar. Henüz kanıtları inceleme fırsatım olmadı ama duyduklarım göre bu olay klasik likantropinin tüm özelliklerini taşıyor. Umarım bu bir bittir ve doğan değildir, çünkü bit ile onlara bir iyilik yapıyorum."

"Ancak o zaman izini sürmeniz gereken iki kişi olur."

"Evet. Isırılan ve onu ısırın." Vampir olarak doğmak zorundaydınız ama halktan biri olunca her şey olabilirdi. Bridger'a, "Ayrıntıları sonra düşüneceğim," dedi.

Matt, "Bunu sen yap," dedi ama Mike vampirin dikkatini kaybettiğini gördü.

Matt ayağa kalktı ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

Gerçek aşk mı çağırıyor? Mike arkadaşının bardan ayrılışını izlerken merak etti. "Ya da en azından gerçek şehvet."

Altıncı Bölüm

"Merhaba Marc. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben Phillipa."

"Kim olduğunu biliyorum. Matt'le nasıl? Ow! Az önce kafamın arkasına vuran kız kardeşinle konuş."

"Çöpçatanlık yapıyor, değil mi?" Jo telefonu alır almaz Phillipa sordu.

"Evet. Sen aradığında biz de tam bunu konuşuyorduk. Nasılsın?" Jo'nun sesi ani bir aciliyet kazandı. "Hiçbir şey yapmadı, değil mi?"

Marc'ın derin sesi arka plandan geldi: "Ben tuhaf olduğumda aldırmıyorsun," dedi.

"O benim kız kardeşim ve o-"

"Affedersiniz," diye araya girdi

Phillippa. "-iyi değil," diye bitirdi Jo.

"Konuş *benimle*," dedi Phillipa. "Bridger'ın tehlikeli olduğunu söylediğinde gerçekten ne demek istedin?"

Jo'nun sözleri partiden ayrıldığından beri Phillipa'yı rahatsız ediyordu - polisin altıncı hissi iş başındaydı. Kız kardeşinin söylemesinin yasak olduğu ama paylaşmak istediği gizli bir anlam olduğu izlenimine kapılmıştı. Marc orada olmasaydı Jo'nun ne söyleyeceğini merak ediyordu.

Paranoyaklaştığının farkındaydı ama polis hislerinin de geri kalanı kadar berbat olabileceğini düşünmek onu korkutuyordu. Hissettiği şeyle ilgili o kadar endişelenmişti ki Jo'yu aramadan önce odasına ulaşmayı bile beklememişti. Asansörlerin yanındaki beyaz mermer sütuna yaslanmış, cep telefonunu kulağına dayamıştı.

"Tehlikeli gibi-" Jo başladı.

Marc'ın sesi Jo'nun sesini keserek, "Ona orduda olduğunu söyle," dedi. "SAS'ta. Çok vatanseverdir. Ve annesini çok sever."

Phillipa iç çekti. Bu iş hiçbir yere varmayacaktı. "Yarın konuşuruz," dedi ve aramayı sonlandırdı. Telefonu kapatmaya başladı ama kapatamadan çaldı. "Alo? Selam, Pete. Nasılsın? Soruşturman nasıl gidiyor?"

Yerel polis teşkilatından arkadaşı Peter Martin'in cevaplarını dinlerken içinden bir rahatlama dalgası geçti. Pete iyiydi. Pete normaldi. Pek çok ortak noktaları vardı. Ortak noktalar ve normallik, gizemli Matthias Bridger'in egzotik cazibesinden çok daha önemliydi.

"Adımın boş yere kullanıldığını mı duydum?"

"Gitmeliyim," dedi Phillipa ve Bridger'la yüzleşmek için sütundan uzaklaşırken telefonu kapattı. "SAS'ta mısınız?"

"Cesaret eden kazanır," diye yanıtladı. "Bu bizim sloganımız."

"Harika." Sesi yıldızlara vurulmuş bir çocuk gibi çıkıyordu ama elinde değildi. Orduya karşı bir şeyler hissetmesine engel olamıyordu; hizmet ne kadar sert olursa o kadar iyiydi. Britanya Özel Hava Servisi'nden daha sert olmak zordu. "Resmi olmayan slogan, Sıkı eğitim, kolay savaş."

"Ve Hız, Saldırganlık, Sürpriz," diye ekledi bilmiş bir sırıtışla. "Dövmemi görmek ister misin?"

"Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm," diye ağzından kaçırdı.

Adamın bir elinin kadının başının arkasını sımsıkı kavradığını ve kadının arkasına yaslanıp adamın dokunuşunun tadını çıkardığını fark etti. Diğer eli onunkini kavradı. Başparmağı yavaşça bileğinin arkasını okşuyor, kadının her tarafına kıvılcımlar ve ürpermeler gönderiyordu.

Tanrım, yine başladılar! Bunu durdurmalıydı! Sonra onun gözlerinin içine baktı ve dünyadaki tek şey sıcaklığı.

Bildiği bir sonraki şey, asansörde elleri birbirlerinin üzerinde olduklarıydı. "Başladığımız yer burası değil miydi?" diye sordu.

"bir şey yok," diye cevap verdi. "Sen bana aitsin."

Eğer birazcık mantıklı olsaydı, bu açıklama onu öfkeliendirirdi. Bunun yerine, içinden bir heyecan geçti.

Asansör durduğunda, kendi katında olmadığını zar zor fark etti. Adam onu kucağına alıp taşıdığında düşünmeyi tamamen bıraktı.

koridordan aşağı. Gözlerini kapattı, onun kokusunu içine çekti ve her şeyin olmasına izin verdi.

Tanrım, çok güzel kokuyordu!

Hatırladığından daha ince olmasına rağmen onun ağırlığı kollarında mükemmeldi. Açlıkla savaştığı üç yıl çok uzun sürmüştü; bir an daha bekleyemezdi. Kollarını boynuna doladı ve başını çevirip bileğinin yumuşak etini ısırđı. Halka açık bir otel koridorunda olmalarına rağmen, onun tadına bakmaktan kendini alıkoyamadı.

Tatlı. Gerçi hatırladığı kadar tatlı değildi. *Hala aynı derecede sıcak.*

Kadının zevk dolu i çekişi adamın yanağına değdi, sıcak ve baştan ıkarıcıydı. Kadının içinden geçen orgazm adamın içinde yankılandı. Ona zevk vermek ona zevk veriyor ve ihtiyaını artırıyordu. Kanının zengin tadı onu tahrik ediyordu ama sadece bedenine, özüne ve ruhuna sahip olmak onun ilkel ihtiyaını tamamen tatmin edebilirdi.

İlkel, diye düşündüğünü duydı. *Prime.* *Bunu daha önce nerede duymuştum?*

Odasına vardıklarında kapıyı tekmeleyerek açma dürtüsünü zar zor durdurabildi. Phillipa'yı yere bıraktı ama kapının kilidini açarken onu yakınında tuttu.

Yatak odasına girdiklerinde, "Bir itirafta bulunacağım," dedi.

"Senin SAS kanatlı hançer dvmen yok," diye cevap verdi.

"Bu aslında Excalibur'u temsil ediyor." nce boğazını, sonra çenesini öptü. "Beni geçen seferden çıplak hatırlıyor musun?" diye fısıldadı kulağına.

Ellerini adamın sırtında ve omuzlarında gezdirdi ve ceketini yere düştü. Sonra gömleğinin dğmelerıyla uğraşmaya başladı. Kadın onu soymak konusunda yetenekliydi.

"Hayır," dedi. "Ama oyunun dışında olmasaydınız SAS olduğunuzu kabul etmezsiniz."

"O oyun," diye itiraf etti.

"Mürekkep giymek dikkat çeker. Birine ateş etmediğiniz sürece SAS asla dikkatleri üzerine ekmez."

"O zaman bile, karşılaşmalar genellikle kısa sürüyor ve karşılaşılınlar tarafından hatırlanmıyor. Sen bir asker hayranısın, değil mi?" diye sordu.

"Ben ordudayım," diye cevap verdi. "Öyleydi."

Kadının acımasızlığı adamın gözünden kaçmamıştı. "Muazzam miktarlarda seks yapmak istediğim başka biriyle konuşuyor olsaydım, bu konuşmayı tuhaf bulabilirdim."

"Nasıl yani?" diye sordu. "Ve ne kadar büyük?"

Hınzırca kıkırdadı. "Bunu göreceğiz."

Adam ılık düğmesine uzandığında elini onunkinin üzerine koydu. "Hiçbir şey görmeme gerek yok." Elini adamın çıplak sırtına ve saçlarına doğru kaydırıldı. "Sadece hissetmeye ihtiyacım var."

Başını aşağı çekti ve o daha sorgulamadan ağzı onunkini buldu. Onun endişesinin farkındalığını, öpücüğünün yarattığı his dalgasına bıraktı. Utangaç olmasının ne önemi vardı ki? Nasıl olsa karanlıkta görebiliyordu.

Peki ya dövmen? O düşündü.

İşte.

Avucunu düz karnının ortasına yerleştirdi. İzi çevreleyen morlukların sıcaklığını hissetti ve neden görmesini istemediğini anladı. Yaralandıklarında iyileşmek kendi türü için o kadar kolaydı ki, daha kırılgan olan ölümlü kuzenlerinde hasarın fiziksel olduğu kadar zihinsel de olabileceğini unutmak kolaydı. Ve her ikisinin de iyileşmesi daha uzun sürebilirdi.

"Sen benim dünyamdaki en güzel şeysin," dedi ona ve onu yatağa taşıdı.

Ne kadar tatlı, diye düşündü Phillipa ve ona sıkıca sarıldı. Birlikte uzandıklarında, onun katı gerçekliğinin, gücünün ve sıcaklığının tadını çıkardı.

*Gerçekten
buradasın.*

*Gerçekten
buradayım.*

Düşüncelerini onunla paylaşmak nefes almak kadar doğal görünüyordu. Elleri onu okşarken, "Bunun için çok uzun süre bekledim," dedi.

Bir an için aralarındaki zaman kaybına kızdı ama uyarılma duygusu bunun önüne geçti. Ve tırnaklarını adamın sırtındaki gergin kaslara geçirmesine neden olan şey öfkeden ziyade şehvetti.

Matt önce soluk soluğa kaldı, sonra güldü, kadının sevişmesinin Giddetinden çok memnun olmuştı. Kadının göğsüne hızlı ve keskin bir ısırık atınca kadının tadını aldı. Kadın da onun omzunu ısırarak bu iyiliğe karşılık verdi.

Bunu tekrar yap, dedi ona. Kanat beni.

O da daha sert bir ısırıkla karşılık verdi ve biraz kan aktı. Dili, kremayı yeni keşfetmiş bir kedi gibi adamın teninde gezindi.

Dişlerinin avantajına sahipti ve onları kullandı. Hiç bu kadar acıkmamış, hiç bu kadar tatmin olmamıştı. Yine de doymamıştı. Onu sonsuza dek tadabilirdi, sadece kanını değil.

Matt kızın vücudunun her yerini öpmek ve dokunmak için acele etmedi ve artan arzusunu sıkı bir kontrol altında tuttu.

Benim için tekrar gel, diye düşündü, onu her yeni orgazm aldığı anda, bunu gerçekleştirene kadar onu okşadı. Teni terden kayganlaştı ve adam tuzlu tatlı tadı sevdi. İnledi, sarsıldı ve vücudunu onunkine yasladı. Sert, ateşli ve muhtaçtı ama onu tahrik etmeyi bırakmadı.

Henüz değil.

Çaba sarf etmekten titrese de, kadın "Yeter!" diye bağırana kadar bekledi.

"Durmali mıyım?"

"Sakin buna cüret etme."

"Yeterli ne? Açık konuş. Lütfen diyebilir misin?"

"Hayır. Benimle seviş artık!"

Cevap olarak attığı çığlık yarı kahkaha yarı zaferdi. Onun içinde kaymak şimdiye kadar tattığı en büyük hazdı. Ona sahip olmak onu çılgınlığa sürüklüyordu. Onun içine girdikçe dünya bir cehenneme dönüşüyordu.

Sonunda serbest kaldığında, bu coşkudan da , karşılıklı bir patlamaydı. Matt sanki ölüyormuş ve onu da kendisiyle birlikte karanlığa götürüyormuş gibi hissetti, ama yeniden doğmak için. Ve kız hâlâ onunla birlikteydi.

Tüm bunlardan sonra tek yapabildiği ona sıkıca sarılıp uyumak oldu.

Saatler sonra uyandıĒında Phillipa gitmişti.

Adil olan adil, dūřündü, çünkü ilk seferinde onu terk etmiřti. Ama yine de gittiĒi için ona kızgındı.

Yedinci Bölüm

"Ne düşünüyordum ki ben?" Phillipa inledi.

"Yine onunla , değil mi?" Jo onu suçladı. "Ah, evet." Vücudu hâlâ aldığı zevkin etkisindeydi. "Aklından ne geçiyordu?"

"Düşünmüyordum. Neyim var benim?" "Nereden başlamalıyım?" Jo cevap verdi.

Phillipa cep telefonunu kulağından çekti ve sanki kız kardeşi onu görebiliyormuş gibi telefona baktı. Sonra yatağının kenarına kaydı, iç geçirdi ve telefonu tekrar kulağına götürdü. Büyük çantasının ve küçük valizinin içindekilerin çoğu yatağın üzerinde etrafa saçılmıştı. O kadar sarsılmıştı ki, olay yerinden kaçmaya mı yoksa öğleden sonraki tören için hazırlanmaya mı hazırlandığından emin değildi. Dağınıktı, kafası karışık. Sersemlemişti.

Ve Matt Bridger'a karşı duyduğu yıkıcı çekime bir kez daha yenik düştüğü için kendine çok kızgındı.

"Aradığım için özür dilerim," dedi kız kardeşine. "Benim sana sızlanmama gerek kalmadan da kafan yeterince meşgul zaten."

Philippa mızımlanmadığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Kendi kendine yetebilen, kendinden emin, kontrolü elinde tutan biriydi. Ya da öyleydi.

"*Kendime* gelmem lazım," dedi. "Bridger'ın etrafında olmak yardımcı olmuyor."

"Çok iyi bir noktaya değindin," dedi Jo. "Ailesinde pek durulmak bilmeyen biri olarak tanınır."

"Kim yuva kurmak ister?" Phillipa itiraz etti. "Ben sadece onu istemeyi bırakmak istiyorum, sanırım."

"Oh, . Üç yıldır bir meşale , değil mi?" "Ben olsam öyle demezdim."
Gerçek olsa bile.

Phillipa, "Adam hakkında düşündüğümünden değil," diye açıkladı. "Bu daha çok içgüdüsel bir şey. Beynimle hiçbir ilgisi olmayan fiziksel bir istek gibi. Bedenim-" Tekrar iç çekti. "Vücudumun şu anda dikkatinin dağılmasına ihtiyacı yok."

Sekiz farklı ilaç kullandığı ve takvimi tıbbi randevularla dolu olduğu için. Ama şu anda kız kardeşinin yeni doğmuş bir bebeği ve onu ziyarete gelen bir sürü kayınvalidesi vardı.

"Aramamalıydım. Özür dilerim. Bugün nasıl yardımcı olabilirim? Annemle babamın havaalanından alınması gerekiyor mu?"

"Var. Arayabilirsin. Ama neden aradığınıza geri dönelim."

"Sorun değil. Ben-"

"Demek yine Bridger'la yattın. Neden hala onunla birlikte değilsin? Seni terk mi etti?"

"Yürüdüm gittim. Gerçekten kaçtım," diye itiraf etti Phillipa. "Uyandığımda daha fazla komplikasyonla başa çıkamayacağımı fark ettim ve paniğe kapıldım. Tam bir korkak gibi tepki verdim."

Ve şimdi bu adamla birkaç saat içinde yeğenimin vaftiz töreninde yüzleşmek zorundayım. Ve o ve ben vaftiz ebeveynleri olacağız.

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı. "Bu çok garip olacak."

"Töreni mi kastediyorsun? Saçmalık," dedi Jo kararlı bir şekilde. "İkiniz de üzerinize düşeni telaşsız ve sıkıntısız bir şekilde yerine getireceksiniz. Değil mi?"

Phillipa kız kardeşinin sesindeki kararlı tonu yakaladı. "Evet, hanımefendi," diye onayladı. "Tıpkı annem gibi konuşuyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Belki Pete'in benimle gelmesini sağlayabilirim." Phillipa o anda kendinden utanarak başını salladı. "Hayır, bu ona haksızlık olur. Bir arkadaşı kullanmak doğru değil."

"Güvenli de olmayabilir. Bridger gibi bir adamı kışkırtmak istemezsin."

Phillipa titrek bir kahkaha attı. "Kıskanacağından şüpheliyim. Aramızda fiziksel bir çekim var ama daha fazlası değil. Ayrıca Octavia var. Eminim onun ilgisini çekmek için yarışacaktır."

Peki midesini bulandıran bu duygu neydi? Kıskançlık olmadığını umuyordu. *Karmaşa yok. Karışıklık yok. Octavia onu istiyorsa minnettar olmalıydı.*

"Grrr..."

"O da ne?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Phillipa. "Ben sadece deliyim." "O zaman kes şunu. Soğuk bir duş al."

"İyi fikir."

"O zaman havaalanına git," diye emretti Jo. "Ve sakın törene geç kalayım deme."

"Dur sana yardım edeyim."

Phillipa sıcak asfaltta yürümeye devam etti.

Otoparka girdiğinde arkasından gelen adamı fark etmişti. Adamın arabası onunkini takip ediyordu ama ne kadar süredir takip ettiğinden emin değildi. Polis hisleri şu anda kesinlikle çalışmıyordu.

Daha da yaklaştı. "Tehlikedesin."

Duymamış gibi yaptı. Las Vegas havaalanı dünyanın en işlek havaalanlarından biriydi ve kız kardeşinin Whaleport dediği bu bölge, küçük şirket ve özel uçakların sürekli trafiğiyle özellikle gürültülüydü. Binanın önünde bekleyen bir sürü araba ve otel limuzini vardı, ama kendisi ve arkasındaki deli dışında otoparkta yürüyen kimseyi görmedi. Endişelendiği de söylenemezdi.

"Seni henüz bozmadılar," diye devam etti deli. "Ama bu sadece bir zaman meselesi. Seninle konuşmak benim için tehlikeli. Yaklaşmamam konusunda emir aldım ama masumları kurtarmaya çalışmamak yanlış olur. Kız kardeşin çoktan lanetlendi ve-"

"Pekâlâ. İşte bu kadar." Phillipa fındıkla yüzleşmek için döndü.

Aniden durdu, neredeyse ona çarpacakken tökezledi. Gençti, temizdi ve saygın bir şekilde giyinmişti. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı ve yüz ifadesi gergindi ama Phillipa onun uyuşturucu kullandığına dair herhangi bir belirti tespit edemedi.

"Neyin var senin?" diye sordu. "Peki ya kız kardeşim?" "Aslında bu onun hatası değil ama artık kurtarılamaz durumda. Onu bu hale o getirdi. Öyle," diye cevap verdi.

"Kim?"

"Vampir."

Aman Tanrım. Nevada güneşinde çok uzun süre kalmış, saçma sapan konuşan bir manyaktı.

Yaklaştı, sesi fısıltıya dönüştü. "Vampirler senin de peşinde," diye itiraf etti. "Tüm güzel kadınlarımızın seks köleleri olmasını istiyorlar."

"Öyle mi?" diye cevap verdi, bir adım geri çekilerek. Bir savunma silahına ihtiyaç duyma ihtimaline karşı arabasının anahtarlarını parmaklarının arasına aldı. "Ne kadar da benciller."

Başını salladı, alaycılığını kaybetmişti. "Senin için çok geç değil. Vampirleri yok etmemize yardım edebilirsin. Kız kardeşine yaptıklarının intikamını alabilirsin. Ve-"

Birden farlara yakalanmış bir geyik gibi göründü ve aceleyle geri çekildi.

"Merhaba tatlım. Arkadaşın kim?"

Phillipa babasının sesini duyunca döndü. Babasının her zaman bagaj teslim alanında karşılanmayı bekleyemeyecek kadar sabırsız olmasına bir kez olsun sevinmişti. Ailesi tekerlekli bavullarını arkalarında sürükleyerek onu aramaya gelmişti.

"O arkadaş değildi." Arkasına baktığında, yabancının minibüsü park yerinden geri geri çıkıyordu. Şu anki görme sorunlarıyla plakayı seçemediği için canı sıkılmıştı.

"Deli gibi görünüyordu," diye gözlemledi annesi.

Annem deneyimli bir dedektifti. Phillipa ona, "Senden hiçbir şey kaçmaz," dedi. Babasının yanağına bir öpücük kondurdu ve annesinin çantasını aldı. "Yola çıksak iyi olur. Törene zamanında yetişemezsek Jo kafamı koparacak."

"Bir dakikanı alabilir miyim, Marcus?"

Marc Cage ona, "Ses tonun çok medeni, Matthias," diye cevap verdi. "Ama gözlerin öyle söylemiyor."

"Ben Prime'ım. Biz medeni değiliz."

Marc'ı misafirlerin toplandığı salon girişindeki küçük ofise kadar takip etti.

Biraz daha yalnız kaldıklarında Marc sordu. "Akşamdan kalma mısınız?"

Matt bir ölümlü için akşamdan kalmalığın nasıl bir his olduğunu tam olarak bilmiyordu ama vampirlerinkine eşdeğer bir şey yaşadığını tahmin ediyordu. Eğer çok fazla seks yapmak mümkünse, o bunu yapmıştı. Kan almış, kan vermiş ve bunları da çok fazla yapmıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Kadın-"

Başını iki yana salladı. Bazı şeylerin gizli kalması gerekirdi. Daha önce kuzeniyle cinsel istismar anılarını paylaşmış olsa da, bu farklıydı. Phillipa farklıydı.

"Lanet olsun," dedi yine.

Marcus başıyla onayladı. "Bunlar Elliot kadınları, mı?" "Bunu ciddiye almıyorsun."

"Çok ciddiylim. Kankamın kız kardeşine zarar verecek bir şey yaparsan, bunun hesabını bana verirsin."

Bir Prime'ın ilk tepkisinin tehdit karşısında hırlamak olduğunu bilen Marcus geri çekildi, biraz diş ve pençe göstermesine izin verdi ve sakinleşmesini bekledi.

Birkaç dakika içinde Bridger derin bir nefes aldı ve başıyla onayladı. "Ailenle ilgilenmek adildir. Ayrıca, onun incindiğini görmeye dayanamam." Sert bir ifadeyle Marc'ı işaret etti. "İşte kuzenim, mesele *de bu*."

Marcus iğrenmiş görünüyordu. "Yine mi o eski şarkı? Eşini bulduğunda, tanrıçanın sana bahsettiği armağanla yaşamak zorundasın. Uygunsuz olsa bile."

"Bu benim için uygunsuz değil. Tehlikeli."

Marc gülümsedi. "Ama onun bağ arkadaşın olduğunu inkâr etmiyorsun. Bu iyi bir başlangıç."

"Başlangıç yok. Onun iyiliği için bunun olmasına izin veremem. Onun korunması için."

"Saçmalık. Bu bahane her zaman saçmalıktı. Gençken uygundu ama artık yüz yaşını geçtin; zihninin, bedeninin ve ruhunun tamamlanmaya ihtiyacı var. Tamamlanana kadar asla mutlu olamayacaksın."

Matt, "Mutlu olmak umurumda değil," diyerek onun sözünü kesti. "Mutlu olmaya ihtiyacım yok. Bağlandığım kadına nelere mal olabileceği için değil."

Marc alay etti. "Yapabilirdim. Yapabilirdim. Olmalı. Eğer. Bunların olanla ne alakası var? Olanla başa çık, olabilecekle değil."

"Benim gibi düşmanlar edinmediyseniz, bunu söylemek sizin için kolay."

"Onun kalbini kırmak mı istiyorsun?"

Marc'ın sözleri onu incitti ama Matt cevap verdi. "Onun kırık bedenini kollarımda tutmaktan daha iyidir." Bu eski bir tartışmaydı ve devam etmeye değmezdi. "İyi niyetli olduğunu biliyorum, ama beni ve kızı çok tehlikeli bir duruma soktun. Bugünden sonra onu bir daha görmeyeceğim, ama yine de yansımaları olabilir. Eğer bir sorun varsa, bu senin yüzünden. Onu korumak sana bağlı."

"Onu kendin koru. O senin bağ arkadaşın."

Matt başını salladı ve geri çekildi. "Bırak gitsin, Marcus. Beni rahat bırak."

"Senin ona ihtiyacın olduğu kadar onun da

sana ihtiyacı var." "Onu da rahat bırak."

Dönene kadar kapının yanında duran çiftin farkında değildi. Onların varlığını fark etmemiş olması, Phillipa'nın duyularını ne kadar kötü etkilediğinin açık bir göstergesiydi. Koridorun kapısına geldiği anda anlamıştı ve ona gitmemek için verdiği mücadeleden başka hiçbir şey onun için önemli değildi.

"Octavia," diye başını sallayarak onayladı. Prime'a karşı nezaket gösteriyormuş gibi yapmak bile kolay değildi. "Sandor'un oğlu."

"Jason," dedi Octavia, gözleri öfkeyle parlayarak. "Onun adı Jason Cage. Onu babasının adıyla çağırmak duyduğum en kaba şey." Ürperti

fiziksel olmaktan çok zihinseldi. "Bana kendi kökenlerimi hatırlatıyor."

Octavia eski baskıcı, ataerkil vampir kabilelerinden birinde doğmuştu. Şansına, kabilesi o daha küçükken anaerkil Caeg Ailesi'ne katılmıştı.

Bağbakan elini Octavia'nın omzuna koydu ama parlak mavi bakışları Matt'inkilerden hiç ayrılmadı. "Belki de beni yakalayanın Matthias olduğunu bilmiyorsun. Beni asla evsiz ve isimsiz biri olarak görmeyecek. Ya sen, Matt?"

Matt, "Sen cezayı çektin," diye cevap verdi. Marc ona sert bir ifadeyle baktığı için, Matt elinden geldiğince kıbarca başını salladı. "Burada ikimiz de misafiriz. Hata bendeydi."

Octavia ve *diğer* Cage kuzeninin ne kadarına kulak misafiri olduğunu merak etti. Jason Cage'i düşmanlarından biri olarak sayması gerekiyor muydu? Jason haksız olduğunu iddia ettiği bir cezanın intikamıyla mı ilgileniyordu?

Matt, Jason'ı kadınından uzak durması için uyarmak üzere bir adım öne çıktı ama Marc ondan önce davranmıştı. Kolunu diğer Prime'ın omzuna atarak, "Niye geldin ki Jase?" diye sordu.

"Lisanssız büyücülük yapmak," diye cevap verdi hemen. "Şu anda yaşamak için ne yaptığınızı düşünürsek, bir sorun göremiyorum." "O zamanlar zaman farklıydı," diye cevapladı Jason.

Octavia, "Ve büyü daha az kârlıydı," diye ekledi.

Jason'ın ihlali büyü kullanmaktan çok daha fazlasıydı ama Matt gerginliği azaltmak için kendini herkesle birlikte gülmeye zorladı.

Octavia, "Kefil arkadaşınız herkesin burada olduğunu size söylememizi istedi," dedi. "Törenin başlama vakti geldi."

Sekizinci Bölüm

"Bu bana pek mantıklı gelmiyor, Jo." Jo hayal kırıklığıyla içini çekti. "Anne."

"Bir kere, neden kilisenin toplantı salonu yerine gerçek kiliseyi kullanmıyoruz? Kutsal alanda mükemmel bir vaftiz kurnası var, değil mi?"

"Eminim ," diye Jo. "Ama görüyorsunuz-" "Peki neden Marc'ın büyükannesi nikâhı kısıyor?"

"Çünkü o ailenin reisi." "Anlamıyorum."

"Anlamak zorunda değiliz, sadece katılmamızın istenmesini takdir etmeliyiz," diye araya girdi babam. "Birdenbire çeşitliliğe karşı mı oldun hayatım?"

"Tabii ki hayır," diye kendini savundu annem. "Merak ediyorum. Ben bir dedektifim. Merak etmem gerekiyor."

"Bize düşen oturmak ve sessiz olmak," diye devam etti babam. "Kızının başının etini yemeyi bırak Connie."

"Ben ne zaman birini rahatsız ettim ki Matthew?"

Dikkatini ailesinin üzerinde tutmak Phillipa'nın Matthias Bridger'in üzerine yürüyüp ona kendisinin olduğunu ve başka kimsenin olmadığını söylemesini engelledi.

Matt'le birlikte olma özlemi o kadar güçlüydü ki, fiziksel bir sızıya dönüştü. Sanki bu ihtiyaç kanına, kemiklerine ve varlığına işlemiştir. Ve zaten vücudunu mahveden iğrenç bir hastalığı olduğu için, Matt Bridger'la seks yapma isteğiyle ilgili diğer saçmalıklara ihtiyacı yoktu. En tuhafı da, onu göremese de, tam olarak nerede olduğundan emin olmasıydı.

"Ben deliyim," diye mırıldandı, elleri iki yanında kenetlenmişti.

Adam salona girdiğinde, daha başını kaldırmadan *anlamıştı*.

"Deli değilsin," diye fısıldadı Jo yakınına eğilip kulağına.

Evet, öylesin, dedi kafasının içindeki başka bir ses. İkimiz de öyleyiz.

Bridger'a ters ters baktı. İhtiyacı olan son şey *onun* kendisine deli olduğunu söylemesiydi. Sonra, kızgın olduğu gerçeği mizah duygusunu gıdıkladı. Kafasının içinde sesler hayal etmek deli *olduğunun* kesin bir kanıtıydı. Ya da en azından son zamanlarda yeterince uyumadığının.

"Artık başlayabiliriz," dedi Jo. "Anne, baba, benimle gelin."

Üçü koridorda ilerledi ve sol ön sıradaki yerlerini aldılar. Törene katılmayan diğer herkes çoktan yerlerine oturmuştu. Böylece Philippa salonun arka tarafında tek başına kalmış, yanına yaklaşmamak için çok uğraştığı adamın yanında durması gerektiğinin farkına vararak felç olmuştu.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi ve ayaklarını ileriye doğru hareket ettirmeyi başardı. Bu kız kardeşi ve yeğeni içindi ve ailesine karşı görevinde başarısız olmasının hiçbir yolu yoktu. Ya da onları tüm Cage ekibinin önünde utandırmasına. Herkesin ona baktığının farkına varmıştı.

Ve birçoğu ona bakarak *düşünüyordu*, bu hiç mantıklı değildi ama Marcus'un ailesi için standart bir prosedür gibi görünüyordu.

Sonra bakışları Bridger'ınkilere kilitlendi ve o soğuk yeşil gözlerdeki ifade onu dengeledi ve ihtiyacı olduğunu fark etmediği bir güven desteği verdi.

Bunu prova ettiğini hatırlamıyordu ama bir şekilde ne yapacağını biliyordu.

Salonun ön tarafında zengin siyah kadifeyle kaplı bir masa vardı. Gece kadar kadife, diye düşündü. Masanın üzerine yıldızları temsil eden yüzlü kristaller serpiştirilmişti. Kollarını havaya kaldırmış, bir tarafında süt gibi yarı saydam ay taşından bir küre tutan altın bir kadın heykeli vardı. Ay tanrıçasının yanında, dalları çıplak, gövdesinin dibine küçük bir kapı kazınmış, özenle işlenmiş altın bir ağacın daha küçük bir heykeli vardı. Masanın ortasında, içinde su bulunan sığ bir altın leğen duruyordu. Bir tarafında içi toz dolu, süslü bir şekilde oyulmuş küçük bir zinober kutu vardı. Diğer tarafta ise mücevherlerle kaplı gümüş bir kadeh vardı. Philippa bir an için kan ve baharat kokusu aldığını sandı. Sonra içinde ne olduğunu fark etti.

kadehte ağır kokulu bir şarap olmalı. Masanın iki ucunda parlak oniks tutucular içinde kalın beyaz mumlar yanıyordu. Philippa sembolizmden emin değildi ama bir sunakla karşılaştığında onu tanıyordu.

Bebeğin baba tarafından büyük büyükannesi mihrabın karşı tarafında duruyordu. Altın ağaç ve gümüş ay deseniyle zengin bir şekilde işlenmiş gece mavisi bir şal giymişti ve bebeği kollarında tutuyordu. Brandon da yine zengin işlemeli parlak kırmızı saten bir kumaşa sarılmıştı.

Philippa bunun gördüğü en garip vaftiz töreni olduğu konusunda annesiyle hemfikirdi ama bu rahatsız edici düşünce hemen yatıştırıldı. Giysiler tuhaf olsa da bu kutsaldı ve kabul ettiği sorumluluk çok ağırdı.

Bu bilgi ona Matri gözlerinin içine, ruhunun derinliklerine bakarken geldi. Phillipa sadece ciddi bir anlayış ve onaylama ile başını sallayarak cevap verebildi.

"Hepimizin annesi seni kutsuyor," dedi yaşlı kadın ve dikkati Bridger'a döndü.

Phillipa onun yanında ne kadar süredir durduğundan ya da ne zaman el ele tutuştuklarından emin değildi. Ama Matri onu incelerken onun varlığının farkına varmıştı.

Şimdi fark ettiği şey, mükemmel dikilmiş koyu renk takım elbisesinin içindeki güçlü, düzgün yapılı vücudu, sert yakışıklılığı ya da cinsel bir yük ile tehlike saçması değildi. Adamda bir ciddiyet ve bakışları bebeğe kaydığında gözlerinde şefkatli, koruyucu bir bakış vardı. Bu kısa süreli yumuşaklık görüntüsü Phillipa'yı neredeyse eritiyordu.

Bebek mihrabın üzerinden kendisine uzatıldığında dikkati tekrar törene çekildi.

Brandon'ı saten battaniyeden dikkatle çözdü ve çıplak bebekle birlikte Bridger'a doğru döndü. Matt bir elini bebeğin göğsüne koydu ve diğer eliyle sırtını destekledi.

Onlar bebeği tutarken yaşlı kadın Brandon'ın çıplak tenine biraz toprak serpti, sonra da birkaç damla su damlattı. Bebek bir süre kıpırdandı ve ağladı, sonra sakinleşti.

Sonra Matt bir parmağını kadehe daldırdı ve Brandon'ın ağızına götürdü. Bebek parmağındaki sıvıyı emdi ve Bridger'a gülümsedi. Matri kıkırdadı ve konuklardan bazılarından alkış sesleri yükseldi.

"Bu çocuk bizim Ailemizden," diye açıkladı Matri. "Bizden birini nasıl koruyacağız?"

Matt, "Bütün gece boyunca," diye cevap verdi. Phillipa, "Bütün gün boyunca," dedi.

"Ona gecenin sırlarını öğreteceğim," dedi Matt.

"Gündüzün nasıl yaşanacağını öğrenecek," dedi

Phillipa. Matri, "Onun koruyucuları olacağınıza yemin eder misiniz?" diye sordu.

Matt, "Ayın sahibesi üzerine yemin ederim," diye cevap verdi. Phillipa, "Işığın efendisi üzerine yemin ederim," diye söz verdi.

"Gece yarısı ve öğle sığağında mı?" "Her zaman ve her yerde," diye birlikte cevap verdiler.

"Onu düşmanlarının elinden koruyacak mısınız?" "Onun düşmanları benim."

"Düşmanı kendisi olsa bile mi?"

"Ona öğretmek, rehberlik etmek, öğüt vermek, onu sevmek ve beslemek benim görevimdir."

"Demek yemin ediyorsun, Caeg- Bruca Ailesi'nden Lorelei Hanesi'nin oğlu Matthias?"

"Yemin ederim."

"Demek yemin ediyorsun, Constance Hanesi'nin kızı Phillipa ve Elliot Ailesi'nden Matthew?"

"Yemin ederim."

Matri onlardan arkalarında toplanan insanlara baktı. "Yemin edildi. Şahit misiniz?"

"Biz de şahidiz," diye cevap verdi bir koro ses ciddiyetle.

Bebeği onlardan aldı ve herkesin görebilmesi için havaya kaldırdı. "Josephine Hanesi'nden Brandon Cage-Elliot ve Caeg Ailesi'nden Marcus için vasılık yemini edildi. Bunu ilan ediyorum!"

Ardından herkes ayağa kalkarak bebeği büyük büyükannesinden teslim alan Jo ve Marc'ı alkışladı ve tebrik etti.

Dokuzuncu Bölüm

Etrafı insanlarla çevrili olan Phillipa tüm enerjisinin boşaldığını hissetti ve aniden törenle ilgili hiçbir şey anlamsız gelmeye başladı. İçinden bir korku ürpermesi geçti ve başı dönmeye başladı.

Güçlü eller etrafına dolandı ve kendini koruyucu bir kucaklamanın içine doğru eğilirken buldu. "Biraz zaman ver," diye yatıştırdı Bridger. "Sadece gözlerini kapat."

Yaptı, bu da onun daha çok farkına varmasını sağladı. Ve bu iyiydi. O an geçtikten sonra, diğer her şeyin tuhaf olması umurunda değildi. İyi hissediyordu.

"Güzel," dedi ve tüm gerginliği eriyip giderken iç çekti. "Ağırsın," diye cevap verdi.

"Sen bir ."

Birbirlerine uymalarında çok hoş bir şey vardı. "Kendi başıma ayakta durmamı ister misin?"

"Hayır."

"O zaman şikayet etmeyi bırak."

"Seninle saatlerce tartışabilirim."

İşin tuhafı, bu ona anne babasının zaman zaman birbirleriyle rahatça kavga edercesine konuşmalarını hatırlatıyordu ve bu... yanıltı. Bridger'la aralarında bu türden uzun vadeli bir ilişki ya da herhangi bir ilişki yoktu.

Kadın uzaklaşmaya çalıştığında, adam onu yakınında tutmaya devam etti.

Matt, Phillipa' teninin kokusundan, saçlarının yanağına değmesinden ve kucağına oturuğundan çok etkilenmişti. Tehlikeli olduğunu biliyordu. Aptalcaydı. Ama bu son kez, yakınlık çok iyi hissettiriyordu. Kız ondan uzaklaşmaya çalıştığında, neredeyse zorlayıcı bir şekilde onu daha sıkı tuttu.

Sahipleniciliğinin onu sinirlendirdiğinin farkındaydı ama sadece hoşuna gittiği için, modern ve bağımsız bir kadının bu tür şeylerden hoşlanmaması gerekirken.

Kadının bu tavrı onu hem eğlendirmiş hem de şaşırtmıştı ama kadının tüm kasları gerildiğinde, kendini onun gitmesine izin vermeye zorladı. İkisinin de neyi sevdiği ya da istediği önemli olamazdı.

"Bunu senin iyiliğin için yaptığımı biliyorsun, değil mi?" diye sordu. Phillipa dönüp ona baktı. "Ne?"

Küçümseyici bir hareket yaptı. "Boş ver. Kendi kendime konuşuyorum, gerçekten, aşkım."

"Beni 'sevmiyor musun'!"

Kız da en az onun kadar şaşırmış görünüyordu. Aralarında her ne oluyorsa, onun için olduğundan daha zor ve kafa karıştırıcıydı.

Açıklamaya çalışmak yerine, "Bunun üzerinde çalışıyorum" diye cevap verdi.

"Güzel." Uzaklaşmak için döndü ve birden karşısında Sandor-Jason Cage durdu. Gülümsüyordu. Gözlerinde bir Prime'in hevesli parıltısıyla.

"Şimdiye kadar tanışma fırsatımız olmadı ve kaybettiğimiz zaman için çok üzgünüm," dedi Phillipa'nın elini usulca tutarak. "Dün gece çalışmak zorundaydım, bu yüzden partiye geledim. Şehirde yaşayan birkaç Kafes'ten biriyim. Belki-"

"Seninle vakit geçirmek istemiyor," dedi Matt, Phillipa'nın yanında durmak için adım atarak.

Phillipa ona sinirli bir bakış attı.

Jason orada değilmiş gibi davrandı. "Töreni çok iyi idare ettin," diyerek onu pohpohladı. "Özellikle de geleneklerimizi eski moda buluyor olmalısınız."

Matt diğer Prime'a, "Bazılarımız geleneklerimize saygı duyuyor," diye hatırlattı. Jason, "Bazılarımız da tam bir aptal," diye cevap verdi.

İki adam arasında her ne oluyorsa, Phillipa bu düşmanlığın kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığından emindi. Onların davranışlarından değil.

Birdenbire birbirlerine hançer gibi bakmaya başladılar.

Gerginlik ikiliden odanın geri kalanına da yayıldı.
Herkes bakakaldı. Bedenler hareketsiz kaldı. Sesler .

Phillipa elini adamın elinden çekip aldı. "Bir ift büyük köpeğin arasında bir kemik gibi hissetmek çok güzel." Karşısındakilere bir kez daha bakmadan tiksintiyle oradan uzaklaştı.

Phillipa ona ve annelerine kalabalığın arkasından ulaştığında Jo, "Asalaklar," diye mırıldandı. "Onlara aldırma. Marc bu işi halledecektir."

"Dzeltirilip düzeltilmemesi umurumda değil," dedi Phillipa. "Brandon'ın vaftiz töreninde kan dökülmesinin son derece kaba olacağı dışında."

Jo, "Bu grupla birlikte olsaydınız çok şaşırırdınız," dedi.

Philippa, Bridger'a hızlı bir bakış atma riskini göze aldı ve evet, onun diğer adama baktığını görünce kalbi sarsıldı, ifadesi soğuktu ama gözleri ateş ve öfke doluydu.

Tehlikeli adamlarla ne alıp veremediği vardı? Kendini başka tarafa bakmaya zorladı.

Annem Brandon'ı rahatça kalçasında tutuyordu. Phillipa onu alnından öptü ve salonun girişine doğru yürüdü. Kafesler onu çıldırtıyordu, en çok da Matt Bridger. Bu maço ve gergin ortamdan hemen çıkması gerekiyordu.

Ancak ulaştığında Pete Martin'in içeri girdiğini fark etti. Hayatımda çok fazla erkek var, diye düşündü.

Ama her şey adamlarınızın içindeki hayatla ilgili.

Bu düşünce nereden gelmişti? Ve neden zihnindeki ses Octavia'nın sesine benziyordu?

"Hey, görünüşe göre başardım," dedi Pete sırtarak.

"Burada ne işin var?" diye sordu, belki de aptalca bir şey yapmış ve günün erken saatlerinde geçirdiği panik atak sırasında aramayacağına yemin ettikten sonra onu aramış olabileceğinden endişeleniyordu.

"Kız kardeşin aradı ve beni davet etti," diye cevap verdi.

Phillipa Jo'ya şaşkın bir bakış fırlattı. Küçük kız kardeşinin hayatına müdahale etmesine alışık değildi ama rahatlatarak iç geçirmekten de kendini alamadı. "Ne kadar düşünceli biri," dedi ve Pete'e döndü.

"Evet. Zamanında geldim mi?"

Kolunu onun koluna doladı ve onu kapıya doğru geri çevirdi. "Tören daha yeni bitti. Gidip bir fincan kahve içelim."

"Ama ailenle tanışmamı istemiyor musun?"

Elinden geldiğince havalı bir kahkaha attı. "Şu anda değil." Adamın kulağına yaklaştı ve fısıldadı. "Marc'ın ailesinde delilik var ve şu anda bir maratona girdiğini düşünüyorum."

Marc, Matt ile Jason'ın arasına girerek, "Biliyor musunuz çocuklar," dedi, "bu pek de iyi bir zaman olmayabilir."

"Oh, Marcus, bırak da eğlensinler," dedi Matri.

Marc'ın annesi, "Onları cesaretlendirme anne," diye yakındı.

Matt herkesin konuğuğunu duyuyordu ama dikkatini öfkesini kontrol altına almaya vermişti. Diğer Prime'la göz temasının kesilmesi yardımcı oldu.

Marc'ın sırtına dik dik baktı ve kendi kendine, içindeki düşmanlığın Jason Cage'den hoşlanmamasından kaynaklandığını, hayatını ele geçirmeye çalışan bağlanma dürtüsünden kaynaklanmadığını söyledi.

Matri kızına, "Bu kadar oyunbozanlık yapma," dedi. "Bir çift Prime'ın senin sevgin için kan dökmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum," diye konuştu Octavia. "Sevgi nesnesi binayı terk ettiğine göre."

Matt öfkeyle hırladı ve Marc'ı yolundan itti, ama Phillipa'nın yokluğunu hissetti ve onun ortalıkta olmadığını gördü.

"Başka bir adamla," diye ekledi Octavia. "Sanırım bir ölümlüyle."

Phillipa'nın peşinden gitmeye başladı ama kapıya varmadan Josephine onun önüne çıktı. O kadar telaşlıydı ki, kucağında bebek olmasaydı onu kenara itebilirdi.

"Hemen şimdi dur," dedi, adamın ona attığı sert bakıştan hiç yılmadan. "Aklını başına topla. Kız kardeşimi daha fazla mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Ben hiçbir şey yapmadım-"

"Bana dün geceyle ilgili her şeyi anlattı." "Bu seni ilgilendirmez-"

"Oh, evet öyle." Josephine bir parmağını onun göğsüne bastırdı. "Marc bana ölümlü kadınlarla olan şöhretinden bahsetti. Sen iyi bir adam değilsin, Matthias Bridger. Vampirler için etrafta dolaşmak iyidir ama kız kardeşim bir ölümlü. İyi bir *ölümlü* adamla ayrıldı. Aş artık onu. Onu rahat bırak." Kalabalığı işaret etti. "Neden Octavia'yı evine götürmüyorsun?"

Kanında ve kemiklerinde bir şeyler onun sözlerine karşı savaşa da, aklı başında olan kısmı onun haklı olduğunu biliyordu.

Artık Caeg Ailesi'nden Josephine Hanesi'nin reisi olan bu kadını başıyla onayladı. "Pekâlâ." Arkasını döndü ve etraflarında duran dişi vampirlere baktı. "Belki Octavia'yı eve ben götürürüm."

Jason güldü. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır." Octavia, "Oh, ne güzel, kan dökülecek," diye mırıldandı. "*Benim* için."

Gerçekten de güzel, diye düğündü Matt diğlek bir gülümsemeyle. Çünkü o *gerçekten* de şimdi kavga için şımarıyor.

Onuncu Bölüm

Mike Bleythin normalde Las Vegas'ı severdi ama şu anda bölgedeki vampirlerin sayısı duyularını fena halde zorluyordu. Ve onların yakınlığından en çok etkilenen duyusu hassas burnu olmadığı için antihistaminik almanın da bir faydası olmayacaktı.

Vampirler sizin tarafınızdayken yeterince iyi insanlardı. Ancak yoğun varlıkları, psişik olarak hassas diğer türler için çok zordu. Özellikle de kabadayı olduklarında.

Zihinsel parazit öğleden sonra o kadar yoğunlaşmıştı ki Mike kelimenin tam anlamıyla şehir dışına çıkmak zorunda kalmıştı. Şimdi burada, çölde bir kayanın üzerinde oturmuş, güneş kaybolurken kasıla kasıla şehrin neon güzelliğini izliyordu. Misafir vampirler şehri terk ettiğinde rahatlayacaktı, böylece kalan yerlileri bilincinden süzebilecekti.

Vegas'ı severdi. Vampirleri seviyordu. İşinden nefret ediyor ve evde olmayı diliyordu. İçindeki sürü yarattığı ortaya çıkıyordu. Kararmaya başlayan gökyüzüne baktı.

"Eğer ay dolunay olsaydı, muhtemelen ona doğru ulumak isterdim," diye mırıldandı.

O zaman bile, ulumayı sürünün geri kalanıyla birlikte yapmak en iyisiydi.

Ama kırlara sadece baş ağrısından ve beyaz gürültüden uzaklaşmak için çıkmamıştı. Ya da kendisi için üzölmek için. Mike ayağa kalktı, gerindi ve uzun, derin bir nefes aldı.

Havada ölüm kokusu alıyordu ama algıladığı şeylerin çoğu normal düzenin kalıntılarıydı. Şehrin sınırlarının ötesindeki çölde buraya ait olmayan bir ölüm arıyordu. Elbette bu formdayken aradığını bulamayacaktı. Duyuları normal bir insanınkinden çok daha keskin olsa da, ölümlülerin koku alma donanımı onun yapması gereken ince ayarlı iş için tasarlanmamıştı.

Hava hâlâ aydınlıkken değişmek konusunda isteksizdi ama şimdi karanlık olduğu için hâlâ tereddüt ediyordu. Çünkü kurt formunda olmak onu çağırıyordu.

alkol gibi tehlikeli bir güce sahipti. Mike Bleythin herhangi bir şeyin cazibesine kapılmaktan nefret ederdi. Seks, uyuşturucu, rock'n roll. Tavşan kovalamak. Derinden pişmanlık duyduğu bazı gençlik patavatsızlıkları ona *her şeyin* kontrolünü kaybetmesine neden olduğunu öğretmişti. Ailesi, arkadaşları ve yemin ettiği görevi olmasaydı, muhtemelen uzak rezervlerden birine kaçır ve sürekli olarak şekil değiştirmiş halde yaşayan küçük kurtadam sürüsüne katılırdı. Bu çok cazipti.

Mike alay etti, sonra giysilerini çıkarıp kayanın dibine gizledi. Bleythinler siyah bir kurt sürüsüydü ve o da buna dönüşmüştü; iki yüz kiloluk siyah kürklü alfa tehdidi.

Gerçekten iyi hissettirdi.

Aslında o kadar iyiydi ki ulumasına izin veriyordu -özel rezervlerin dışındaki kurtadamların nadiren yaptığı bir şey. Çünkü, açıkçası, bu ses insanların onu gerçekte olduğu şeyle karıştırmaları için çok ürkütücü ve korkutucuydu: bir insanın zekası tarafından kontrol edilen dört ayaklı ölüm. Bu ses eskiden silahlı köylülerden oluşan çeteleri harekete geçirirdi. Tabii artık kimse kurtadamlara inanmıyordu.

Köylülerin hepsi geceyle gündüzü ayırt edemeyecekleri gazinolardaydı. Bu da ona, yayılan son banliyölerin ötesindeki geniş, ay ışığıyla yıkanan çöl manzarasını dolaşması için özgür bırakıyordu.

En azından bir süreliğine.

Eski güzel günlerle ilgili tüm bu duygusal ve romantik saçmalıklar Mike'ın aklından hızla geçti, sonra mantıklı bir şekilde kendini korumasına engel olmayacak karanlık girintilere geri döndü. Ya da işini yapmak için burada olduğu gerçeğini.

Tüm duyularını, kurt adamların en iyi ve en tehlikeli avı öldürdüğüne dair kanıt aramaya ayarladı.

Bugünlerde nadiren gerçekleşse de, wasfolk'un insanlara saldırmasının birçok nedeni vardı.

Sıklıkla, değişimi nasıl kontrol edeceğini bilmeyen biri tarafından bir dolunay çılgınlığı sırasında yapılırdı. Eğer bir Varlık olarak doğduysanız, bu bir sorun teşkil etmiyordu. Ay değişiminden etkilenenler, bir werefolk ısırığından kurtulan az sayıdaki insandı. Dönüşüklerinde kontrolleri yoktu ve başkalarına saldırma olasılıkları en yüksek olanlardı.

İnsanların değıştirilmesi eskiden kontrollü koşullar altında, var olan gen havuzlarının iyiliği için yapıldı. şimdi ise yasaklandı, hatta sapkınlık olarak kabul edildi. Ama bir şeyi yasaklamak ne zamandan beri onu durdurdu? Zorla bir değışim geręekleřtięinde Mike'ın görevi, mőmkőnse rehabilitasyon için değışime uğramış yaratığı yakalamak ve enfeksiyondan sorumlu doğal şekil değıştiriciyi öldőrmektir.

Ama ay delisi kurtadamlar öldőrdükleri zaman cesetleri saklayacak kadar mantıklı değillerdi. LVPD'deki kaynağından öğrendiğine göre, bu katil cesetleri dikkatlice gizlemişti.

Mike bir süre sessizce oturdu ve sadece nefes aldı, duyuları artık büyük ölçőde gelişmişti. Rüzgâr nihayet ona belli belirsiz bir izlenim getirdiğinde sessizce uzaklaştı. Bölgeyi dikkatle dolaştı, kokuyu birkaç kez kaybedip kazandı ve civardaki diğer tüm canlının dikkatle farkında oldu. Kilometrelerce mesafedeki tek duyarlı varlığın kendisi olduğundan emin olduktan sonra Mike avına odaklandı.

Bulduğu şey bir tepenin üstündeki bir yarıktaydı. Havada çürümenin izleri vardı ama Mike aynı zamanda korkunun da izlerini yakalamıştı. Kurban buraya hâlâ canlı olarak getirilmişti. Birkaç acınası kemik bulmak ya da kemirilmiş olduklarını fark etmek onun için zor değildi. Pençelerinde sadece bir insan katili değil, aynı zamanda bir insan yiyici de vardı.

Başka bir deyişle, köylőler ellerinde meşaleler, dirgenler ve tüm türünü hedef alacak kitle imha silahlarıyla kumarhanelerden çıkmadan önce bulması gereken eski moda bir lycanthrope vardı.

Kahretsin.

Dőnya bir anlığına karardı; Mike'ın vücudu gerildi ve başı hızla kalktı.

Sonra sigaranın kokusunu aldı.

"Mecbur musun?" diye sordu bir

ses.

"Kötő alışkanlıklarına neden itiraz ediyorsunuz anlamıyorum, pasif ölme ihtimaliniz yok," diye cevap verdi başka bir ses.

Neden yaklaştıklarını hissetmemişti ki? Orada bir kurt adam vardı. Ve bir vampir. Ve neredeyse tepesindeydiler, tepeye doğru rahatça yürüyorlardı. Ama o hareket edemiyordu.

"O burada, değil mi?" diye sordu kurt adam.

Vampir güldü. "Sen gerçekten de dünyanın tek zihin kr kurdusun, değil mi?"

"Senin yanında kim olmaz ki?"

"Beni pohpohluyorsun," dedi vampir. "Ancak..."

Acı Mike'ın zihnine saplandı. Ondan sonra, her Şey psişik beyaz gürültüden oluşan ve gittikçe büyüyen bir perdeye dönüştü. Yere düŐtü, felç oldu. Kısa süre sonra çift onun üzerinde duruyordu. İçlerinden biri ayağıyla onu drtt.

"Bu gece buraya gelmem için beni ikna etmen iyi oldu," dedi vampir.

"Seri katiller üzerine yapılan araŐtırmaları okumadın mı?" diye sordu kurt adam. "Profilciler öldürdüğümüz yerleri tekrar ziyaret etmeyi sevdiğimizi söylüyor. Burada olacağını biliyordum," diye ekledi kurt adam. "Kendimi arıyor olsaydım buraya gelirdim."

"Bunun Şehirde olduğunu öğrenmen iyi olmuş," dedi vampir. "Matthias'ın gerçekten de sadece veledin töreni için Vegas'ta olduğuna inanmaya baŐlamıŐtım. Bu ift her zaman bir takım olarak çalışır."

"Ve onlar da bizim peŐimizde," dedi kurt adam.

"Sen, kesinlikle. Biz, muhtemelen," dedi vampir. "Ama yakında kimse bizim faaliyetlerimizle ilgilenmeyecek."

Fel geçiren Mike, sanki sevilmekten mutlu olacak bir tür yavru kpekmiŐ gibi tüylerinde gezinen elleri üzerinde hissetti. Bu mstehcendi. Yanlıştı. Bu dokunuŐun ardındaki zihin korkunç, korkunç derecede güçlüydü.

By. Büyücülük. Büyücülük. Bunlar, bunun sahip olduğu Şey için kullanılan eski terimlerdi.

Modern dünya bunu güçlü bir irade ve etik yoksunluğu olarak tanımlayabilir. Ama buna ne derseniz deyin, çok ama çok tehlikeliydi. Ve Mike bu iradenin pençesinde sıkışıp kalmıştı. Ne kadar Şekil değiştirmeye, hatta hareket etmeye çalışsa da, yerinde, biçiminde tutuluyordu.

"Onu öldürebilir miyim?" diye sordu kurt adam.

"Yapabilir misin?" diye merak etti vampir. "Senin kadar kana a olsan bile, kendi türünden birini öldürebilir misin? Ben yapamayacağımı biliyorum."

Uzun bir sessizlik oldu, görünüşe göre kurt adam bir doğaüstü varlığın diğerine yapabileceği en kötü şeyi düşünürken.

"Beni öldürebilir," dedi kurt adam sonunda. Sesi somurtuyormuş gibi çıkıyordu.

"Ama o bir sapkınlık."

"Ben insan öldürürüm!" diye itiraz etti kurt adam, sanki cesareti sorgulanıyormuş gibi.

"Yapmamanız için bir neden yok," diye yatıştırdı vampir. "Onlar *sadece* insanlar."

"Evet," diye kabul etti kurt adam. "Ölümlüler kimin umurunda?"

"Lezzetliler ama tek kullanımlık," dedi vampir. "Ama kendi türümüzü yok etmeye hakkımız var mı?" Vampirin sesi düpedüz haklıydı.

"Onu öldürmeme izin , değil mi?" "Ruhunun iyiliği için, hayır."

"O zaman onunla ne yapacağız?"

"Ruhunun iyiliği için ona bir hediye vereceğim."

Başından beri zihnini tutan, onu hareketsiz tutan, dönüşmesine izin vermeyen vampir aynı zamanda araştırıyor, incelikle inceliyordu. Şimdi, incelik yerini beyaz bir acıya bırakmıştı.

Mike, dünyanın öbür ucunda bir yerde kurt adamın "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunu duydu.

Vampir, "Ona istediğini vermek," diye cevap verdi.

Sonra dünya beyaz sıcaktan dondurucu siyaha dönüştü.

On Birinci Bölüm

"Ne demek onunla konuştum?" Andrew ne yaptığını itiraf ettiğinde Michele talepte bulundu. "Onlardan biriyle konuşmanın ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyor musun?"

Andrew kararlı bir şekilde, "O onlardan biri değil," diye cevap verdi. "O masum bir seyirci. Onu kurtarabiliriz."

"Çekici bir sarışın olduğu için ona aşık olduğunu söylüyor." Britney'nin sesi iğneleyici bir alaycılıkla doluydu.

"Bu kadınla nerede konuştunuz? Ne zaman?" Michele sordu.

"Vampirlerin bölgesine yakın bir yerde değil," dedi Andrew. "Dikkatliydim. İyi bir insan olduğunu söyleyebilirim."

"Güzellik eşittir iyilik değildir," dedi Britney.

Andrew'la alay etti. "O yaratıklar güzelliği bozmak için varlar, unuttun mu?"

"Belki de yok etmekten çok kurtarmayı düşünmeliyiz."

Britney güldü. "Vampirler doğanın sapkınlıklarıdır. Yoksa güzel bir yüz sana bunu unutturdu mu?"

"O bir vampir değil. Vampirlere inanmıyor bile." "Yani sadece senin deli olduğunu düşünüyor," dedi Britney.

"Sanırım. Bence kız kardeşini ve bebeği kurtarmamıza yardım edebilir. Belki çocuk büyütülürse-"

"O bir çocuk değil, bir canavar. Kendi türümüzü korumak zorundayız."

İkili tartışırken Michele küçük dairenin oturma odasında volta atıyor, sinirli enerjisini atmaya çalışıyor ve şiddetle başka bir yerde olmayı diliyordu. Bir duvara dayalı televizyonda bir haber programı oynuyordu ve bakışları ekrana kayarak dikkatinin dağılmasını memnuniyetle karşıladı. Bu operasyon tehlikeli bir şekilde kontrolünden çıkmaya çok yakındı.

Puristlerin kararlılığını takdir ediyordu ama tavırları tamamen amatörceydi. Vampirlerle karşı savaşmaya hazırlanıyorlardı, kapı kapı dolaşıp siyasi broşür dağıtmaya değil!

Diğerlerine geri döndü. "Andrew, yavru ve annesi öldü. Kız kardeşten uzak duracaksın. Britney, Andrew'a laf atmayı kes. Odaklanın millet!"

Britney öfkeyle titreyerek koltuktan fırladı. Michele yarı yarıya diğer kadının "Sen benim patronum değilsin!" diye bağırmasını bekliyordu. Ama Michele geri adım atmadı ve ona dik dik baktı. Britney'nin tekrar koltuğuna oturması ve Andrew'un pişmanlık içinde onun yanına çökmesi uzun sürmedi.

Michele Las Vegas Puristlerine "Bir görevimiz var," diye hatırlattı. "Sadece hedeflerimizi ortadan kaldırmakla kalmamalı, bunu yakalanmayacağımız şekilde yapmalıyız."

Andrew, "Ben vampirlerden korkmuyorum," diye konuştu.

"Öyleyim," dedi Michele ona. "Ve eğer değilsen, o zaman intihara meyilli olmalısın. Vampirler avcılarının kendilerini hedef aldığından şüpheleneceklerdir. Bu savaş yüzyıllardır devam ediyor ve biz de mücadeleye devam etmeye hazırız. İhtiyacımız olan şey, insan polisinin bizi aramasını engelleyecek bir yol. Kendi türümüz tarafından şüphelenilmememiz çok önemli."

"Gizli hareket ediyoruz," dedi Britney bir isyan parıltısıyla. "Bunu biliyoruz."

"O zaman izimizi kaybettirmenin bir yolunu bulmama yardım et."

"Neden endişeleniyorsun ki?" Britney televizyonu işaret etti. "Polisler bu hırsız çetesini bile yakalayamıyor."

Michele dikkatini televizyon ekranına çevirdi. Haber sunucusunun yerel bir suç dalgasının artan yoğunluğuyla ilgili haberini izledikten sonra vampir avcısı arkadaşlarına döndü.

Gülümsedi. "Britney, canım," dedi. "Sen bir dahisin."

"Tamam," dedi Pete, "sıra sende."

Phillipa buzlu suyundan bir yudum alırken bir yandan da oynadıkları kelime oyununa konsantre oldu. "Umm... Aklıma gelen tek şey *CSI: Hogwarts*."

Pete güldü ve başını salladı. "İyi bir tane."

"Hayır, kolay ve açık ama çok tatlısın."

"Hey, senin üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum." Küçük masanın üzerinden uzanarak Ami'nin omzuna dokundu. "Ami?"

Pete'in ona dokunmaya hakkı olmadığı düşüncesiyle savaşıyor neredeyse kaçacaktı. Kendini ona gülümsemeye zorladı. "Beni etkilemek zorunda değilsin."

Phillipa son birkaç saattir oturdukları otelin barında etrafına bakındı. İzlendiği hissine kapılmıştı ama kimsenin ona baktığını görmemişti. Son zamanlarda beyninin ona oynadığı ilk oyun değildi bu. "Çok fazla ilaç kullanıyorum," diye mırıldandı.

"Bu bir itiraf mı?" diye sordu polis arkadaşı.

"Sadece birlikte yaşamayı öğrenmeye çalıştığım bir gerçek. Tüm bunları yönetme konusunda hâlâ bir çaylak sayılırım. Eminim eninde sonunda her şey bir SOP haline gelecektir."

Bu konuyu herkesle tartışmakta zorlanırken, Pete'le konuşmakta hiç sorun yaşamaması ona garip geliyordu. Bu güven, ondan bir arkadaştan daha fazlası olarak etkilendiği için miydi, yoksa ona karşı hiçbir duygusal yatırımı olmadığı için mi? Kiliseden ayrıldıklarından beri geçen beş altı saat içinde onunla iyi vakit geçirmişti ama şu anda odasına çıkmaya karar verse Pete'i kendisiyle gelmesi için davet etmezdi.

Ki bu iyiydi, değil mi? Ağırdan almak iyiydi. Normaldi. O normal istiyordu.

Bridger'ı istiyorum.

İçindeki özlem, dışarı çıkmaya çalışan ilkel bir hayvan gibi olsa da kafasının içindeki sesi duymazdan geldi. Bu kafası karışık tutku saçmalığına ne zaman ne de enerji ayırabilirdi.

Saatine baktı. "Affedersiniz," dedi ve çantasından siyah bir fermuarlı çanta çıkardı. "Kanın sakıncası yok, değil mi?"

"Şey, aslında-"

"Merak etme, senin önünde kanamam akmayacak."

Phillipa onun alınganlığını anlıyordu ama kendisine tavsiye edildiği gibi yapması gereken şeyleri günlük hayatın bir parçası haline getirmeyi de öğreniyordu. Çantanın fermuarını açtı ve gerekli ekipmanları üzerine yerleştirdi.

kucak. Parmağının yan tarafını deldiğinde, kan damlasını test şeridine dokundururken elini masanın seviyesinin altında tutmaya dikkat etti. Beş saniyelik bir bekleyişin ardından monitörün küçük ekranında bir sayı belirdi.

"Doksan üç," dedi. "Bu iyi mi?"

"Akşam yemeğinde ne yediğimi düşünürsek, olması gerekenden daha iyi." *Açlıktan* ölüyordu, aylardır olmadığı kadar . Aşırıya kaçtığından korkmuştu ama rakamlar ona aksini söylüyordu. "Belki Vegas da benimle aynı fikirdedir. Buraya geldiğimden beri oldukça normalim."

İşte yine o kelime: normal.

"Normal olmanın nesi bu kadar önemli? Sen iyi misin?" Bridger aniden yanındaki sandalyeye oturmuş, onun elini tutuyordu. "Kanamam var."

"Kan kaybediyordum," dedi, bıçak yarasının sadece bir damla kan çıkardığını çok iyi biliyordu. Elini çekerek kurtarmaya çalıştı.

"Octavia nasıl?" diye ekledi ve bunu ağzından kaçırıldığı için hemen kendine kızdı.

"Bilemem," dedi Bridger. "Jason'la birlikte eve gitti." Yüz ifadesi endişeliden şaşkınlığa dönüştü. "O olay sen gittikten sonra oldu, aklımı okuyor olmalısın. Hafıza. Her neyse işte." Sırıttı. "Kıskanıyorsun."

Bridger'ın gamzeleri şaşırtıcıydı. Neredeyse kibri kadar. Gerçi Bridger'ın kendini onun huzuruna atma biçiminde, aslında büyüleyici olmasa da, son derece seksi bulduğu bir şeyler vardı. Ve ne kadar utanç verici olursa olsun Octavia'yı kıskandığını inkâr etmeyecekti. Belki de bu kıskançlık değildi.

"Sen de kimsin be?" Pete sordu. "Ve hanımefendinin elini bırakmak istiyor musun?"

Bridger, Pete'e göz ucuyla bile bakmadan, "Hayır," diye cevap verdi.

Elini öptü. Daha doğrusu, dudaklarını kadının kanının aktığı yere bastırdı. Bu bir şekilde... samimiydi. Heyecan vericiydi.

"Tuhaf," dedi ve kendini sakın bir nefes almaya zorladı. "Pete, bu Matthias." Bridger'a sert bir bakış attı. "Şimdi gidiyor."

Bridger'ın bakışları onu delip geçmişti; gözlerinde, karanlıktan açıklıkla bakan vahşi bir hayvan gibi soluk bir altın parıltısı olduğuna yemin edebilirdi. Bu bakış onu canlı canlı yedi ve arkasını döndüğünde sarsıldı.

"İyi akşamlar," dedi ayağa kalkarken. "Tanıştığımıza memnun oldum, Pete."

Phillipa'nın elleri titriyordu, bu yüzden adam uzaklaşırken onları kucağında sıkıca kavradı. Kız kardeşine tehlikeli erkeklerden hoşlandığına dair bir şey mi söylemişti? Bu düpedüz delilikti.

"Kimdi o adam?" Pete sordu.

En kötü kabusum. Islak rüyam gerçek oldu.

"Sadece kayınbiraderimin aptal bir akrabası," diye cevapladı iyi, normal arkadaşını.

O pisliği takip etme ve otel lobisinin ortasında onunla birlikte olma dürtüsüne karşı çok mücadele etmek zorunda kaldı.

Diğer adama iyice konsantre oldu. "Bana üzerinde çalıştığın şu davadan bahset."

"Şehirdeki ve ilçedeki herkes bunun üzerinde çalışıyor," diye cevap verdi, hevesle öne doğru eğilerek. "Federaller de davaya dahil oldu. Tüm kumarhaneler güvenliklerini artırıyor, yani özel sektöre girmekle gerçekten ilgileniyorsanız şu an iyi bir zaman."

"Şimdi beni boş ver." Bir el salladı. "Yani bu bir görev gücü oluşturacak kadar büyük mü?" Başını salladı. "Bana davadan bahset."

"Çok yüksek teknolojiye sahip soygunculardan oluşan bir ekibimiz, belki de birden fazla ekibimiz var."

"Bu sadece bir soygun soruşturması mı?"

"Sadece mi? Kadın, nerede olduğunu unutma. Bu şehir yaşıyor, nefes alıyor ve para yiyor."

"Kimse yaralandı mı? Öldürüldü mü?"

Başını iki yana salladı. "Bu muhtemelen sadece bir zaman meselesi, ancak bu ekibin vurduğu bankalardaki, kumarhanelerdeki ve konutlardaki siviller şimdiye kadar şanslıydı."

"Bankalar, kumarhaneler ve ev soygunları mı? Bunun profesyonellerden oluşan bir ekip olduğuna emin misin?"

"Soyguncuların hedeflerini bu kadar çeşitlendirmelerinin alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum. Soruşturmanın bu kadar zor olmasının nedenlerinden biri de bu. Nereyi ya da ne zaman vuracaklarına dair bir şablon belirleyemedik. Sadece güvenlik kameralarını değil, tanıkların hafızalarını da bozan elektronik ekipman kullanmaları da yardımcı olmuyor. Ve soygunlar sırasında kurbanların hepsi işbirliği yapıyor, hatta uysal davranıyorlar."

"Ne?" Phillipa hem şaşkın hem de öfkeliydi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Omuz silkti. "Şu ana kadar elimizdeki tek şey teori. Belki de tanıklara gaz vermek için bir tür aerosol ilaç kullanıyorlar. Ama olay yerlerinde ya da kurbanlar üzerinde yapılan kan testlerinde herhangi bir kalıntıya rastlanmadı."

"Ses dalgası teknolojisi mi?" Phillipa önerdi. "Yolcu gemilerinin korsanları korkutmak için kullandığı türden bir şey gibi mi? İnsanların kafasını karıştırıyor, değil mi?"

"Bu konu araştırılıyor," dedi Pete ona. "Ama gürültüyle patlatılmanın insanlarda bulanık anılar yerine baş ağrısı bırakacağını düşünürsünüz."

Phillipa esnedi, sonra özür diledi.

"Yorgunsun." Pete endişeli görünüyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Soru ne kadar meşru ve şefkatli olsa da yine de canını sıkıyordu. Zorla gülümsedi. "İyi. Ama yorgunum. Sanırım yatma vaktim geldi."

Ayağa kalktı ve kolunu onun omuzlarına dolayarak bardan çıkmasına eşlik etti. Asansörde, dudaklarını adamın yanağına kısa bir süre değdirdikten sonra tek başına bindi.

On İkinci Bölüm

Matt, "Yarın gidiyorum," dedi.

"İyi," diye cevap verdi Phillipa. "İyi yolculuklar."

Kapıyı çalmadan önce bile kim olduğunu biliyordu. Kapıyı açmaması gerektiğini biliyordu, özellikle de üzerindeki tek şey kısa siyah ipek bir gecelik olduğu için. Ve tabii ki Matt Bridger koridorda duruyordu, yakası açık, gömlek kollarıyla darmadağınık ve erkeksi görünüyordu.

Onu yemeye hazırmış gibi bir aşağı bir yukarı baktı ama seksi İngiliz aksanıyla söylediği şey, "Kaba davranıyorsun," oldu.

"Öyleyim," diye kabul etti. Otel aşırı derecede klimalıydı ama yine de etrafındaki hava sıcaktı. Nefes almakta zorlanıyordu ama "Nedenini bilmiyorum" diye eklemeyi başardı.

İlerledi ve kadın kapıyı üzerine kapatmaya çalıştığında omzuyla kapıyı engelledi. "Gittiğimde beni özleyeceksin."

Haklıydı ve belki de bu yüzden ona karşı bu kadar şirret davranıyordu, bunun onu acıdan koruyacağını umuyordu.

Kapıyı tekmeleyerek kapattığında ona "Beni takip ediyorsun," dedi. "Bir erkekte bunu çekici bulmuyorum."

"İçimde var."

"Oh, lütfen-"

Onu omuzlarından tutup kendine çekti ve sertçe öptü. Ayak parmakları kalın halıya sıkıca kıvrıldı ve sırtına yapıştı, duyularla boğulmuştu, daha fazlası için çaresizdi.

Onu öpmek bir kasırgaya binmek gibiydi! Ve bu sadece öpüşmeydi. Seks-

"Ah, kahretsin!" diye hırladı, adamın ağzının baştan çıkarıcılığından uzaklaşarak. "Beni deli ediyorsun!"

"*Seni delirtiyor muyum?* Kadın, kanı olan ben değilim-" "Ne?"

"Boş ver." Onu bıraktı. "Burada olmamam gerektiğini biliyorum."

İçinden bir korku dalgası geçti. "Burada ne yapıyorsun? Sana oda numaramı söylemedim. Beni takip mi ettin?"

"Ben seni takip etmiyorum, sen de beni." "Senden kaçmaya çalışıyordum."

"Gerçekten mi?" Şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Beni düşünmeyi bırakabildin mi?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Kan hakkında konuşmayalım ve neden bir Amerikalı kız İngiliz dilinde küfür ediyor?" "Bir yıl Londra'da yaşadım. Bu seni ilgilendirmez. Sana neden söylediğimi bilmiyorum."

"Çünkü-"

Matt başını salladı. Bunu ona açıklayabilirdi. Ona birbirleri hakkında bilgi sahibi olmaları, birbirleriyle paylaşımları, birbirleriyle birlikte *olmaları* gerektiğini söyleyebilirdi. Ona bu açıklamayı borçluydu ama bunu yüksek sesle söylemesi, aralarındaki bağın gerçekliğini de kabul etmesi anlamına geliyordu. O zaman nasıl çekip gidebilirdi? Ve eğer çekip gitmezse-

"Gelmemeliydim."

"Hayır." Kapıya doğru eliyle işaret ettiğinde kendi iradesinin onunkinden daha güçlü olduğunu kanıtladı. "Git."

Yavaşça ondan yana döndü ve bir adım attı, sonra bir adım daha. Üçüncü adımı atamadan kadının eli omzuna indi.

"Kal."

Sertleşti. "Emin misin?"

"Evet. Hayır. Evet. Lanet olsun! Tüm bu melodramdan nefret ediyorum."

Başını çevirdi ve kızın sinirli ifadesine gülümsemekten kendini alamadı. "Neden?"

"Bir , stres kan şekerimle oynuyor." "Anlıyorum."

Gülümseme sırası ondaydı. "Neden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikrin bile yok, değil mi?"

Gülümsemediğinde yüz hatları aydınlanıyordu ama içinde bir hüznün ve gözlerinde biraz çaresizlik vardı. Ona yaklaştı, onunla birlikte olma ihtiyacı bu kez endişeden kaynaklanıyordu. Kadın gerildi ve adam onun dokunuşunu istediğini biliyordu ama ihtiyaç, dikenli gururla savaşıyordu.

"Benden ne saklıyorsun?"

"Hiçbir şey saklamıyorum. Sadece seni ilgilendirmez."

Tamamen haklıydı ve aynı zamanda tamamen yanlıştı. "Eğer sana sırlarımdan birini söylersem, sen de bana kendi sırlarını söyler misin?" diye onu ikna etti.

Gözlerindeki dehşetin yerini bir parça mizah aldı. "Sırlarınız mı var?"

"Derin ve korkunç olanları."

Merakına karşı koyamadı. "Ah, öyle mi? Ne gibi?"

Matt dikkatle odaya baktı, sonra ona doğru eğilerek, "Artistik patinajı izlemekten hoşlanıyorum," diye fısıldadı.

Güldü ve adamın omzuna bir şaplak attı. "Seni şeytan!" "Daha kötüsü de var," diye söz verdi ona. "Ama şimdi sıra sende."

Philippa için bu noktaya geleceğini biliyordu. Bridger'a zayıflığını ve kusurlarını gösterme korkusunun aptalca olduğunu da biliyordu. Belki de en iyisi ona söyleyip bu işi bitirmektir. Eğer bu onu korkutursa, bu iyi bir şey olurdu. Bridger gittiğinde ondan nefret etmesi için ona bir bahane vermiş olacaktı.

"Bekliyorum," dedi.

"Şeker hastasıyım."

İşte. Söylemişti.

Şaşkın görünüyordu.

"Yetişkin başlangıçlı, ama tip bir, insüline bağımlı," diye ekledi, bunun onun için hiçbir şey ifade etmediğinden emin olmasına rağmen. Özel dili anlamak için kulübün bir parçası olmak gerekiyordu. Adam geri adım attı, ki kadının ondan beklediği de buydu zaten. "Bu bulaşıcı bir hastalık değil," diye belirtti.

"Ben askerdeyken birliğimden birine bu teşhis konmuştu," dedi yavaşça. "Tıbbi olarak taburcu edildi."

"Şeker hastalığında bu çok olur," diye cevap verdi dişlerini sıkarak. "Eskisi kadar sık olmasa da."

"Senin başına geldi," diye tahmin etti.

Omuz silkti. "Tıbbi izindeyim ama bir daha sokak polisi olabilir miyim bilmiyorum."

"Diyabet kanınızda çok fazla şeker olmasına neden oluyor, değil mi?" Gülümsedi.

"Düzgün tedavi edilmezse sizi öldürür," diye tersledi.

Parmağını çene çizgisinde gezdirdi ve kadın kirli sakalının belli belirsiz çiziklerini duydu. "Demek Marc bunun peşindeymiş."

Onun söylemesini beklediği şey bu değildi. "Ha?"

"Tabii bu neden bu kadar tatlı olduğunu da açıklıyor. Kuzenim korkunç bir tatlı düşkünlüğüm olduğunu bilir." Gülümsedi ve dişleri son derece keskin görünüyordu. "Daha da iyisi-"

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun Bridger." Aslında, onun kalmasını istemekle ilgili fikrini değiştirmemiş olmayı diliyordu. Onunla hastalık hakkında konuşmanın kendisine neye mal olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ve sen de beni kızdırıyorsun."

Kıkırdadı. "Ne kadar romantik bir dil kullanıyorsun."

Sonra yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu alnından ve her iki yanağından nazikçe öptü. Dokunuşunun sıcaklığı onu rahatlattı ve karıncalanmasına neden oldu.

Dudakları dudaklarına değdiğinde, "*Bu seni zayıf yapmaz*" dediğini çok net bir şekilde duydu. *Seni hasarlı yapmaz. Sadece seni benim için daha tatlı kılıyor*, her ne kadar konuşuyor olmasa da.

Hiçbir anlam ifade etmiyordu ama onun güvencesi, yıpranmış hislerine ve özgüvenine merhem oldu.

Bekle bir dakika.

Kendine verdiği değeri geri kazanacak biri , o da kendisiydi. Seksi bir erkeğin ona iyi olduğunu söylemesi bunu sağlayacak şey değildi.

Ama yine de iyi hissettirdi.

Onun kendisine dokunmaktan ya da bu şekilde sarılmaktan vazgeçmesini hiç istemiyordu.

Ama yarın gidiyordu.

Bir an için tamamen mutsuz oldu, ama buna koydu. "Sensiz de yaşayabilirim," dedi.

"Ama sen istemiyorsun." "Bunu söylemek aptalca bir şey."

"İkimiz için de."

Birkaç gündür bu kopuk kopuk konuşmaları yapıyordu ve bundan nefret etmeye başlamıştı. "Anlamıyorum," dedi. "Yani, burada geceliğimle duruyorum, yarı çıplak-"

"Fark ettim."

"-en az tanıdığım ve sesi benim kadar ap çıkan bir adamla aptal gibi konuşuyorum. Neler olduğunu biliyor musun?"

"Korkarım öyle."

"O zaman bana açıkla!" diye bağırdı.

"Aşık olmamaya çalışıyoruz," dedi.

Çok geç diye düşündü ama "Aşık değiliz. Şehvet, kesinlikle, ama -"

"Bir açıklama mı yoksa tartışma mı istiyorsun?"

Onun yatağında kalmak istediği sürece kalmasından başka ne istediğinden emin değildi. Ve bu acınası değil miydi? Özellikle de onun gitmesinin ne kadar acı verdiğini bildiği halde.

"Ne demek istiyorsun, *Marc'ın peşinde olduğu şey bu mu?*" diye sordu, aniden onun daha önceki yorumunu hatırlayarak.

"Çöpçatanlık." Ters çevrilmiş yatağın kenarına oturdu. "Marc seninle ilgilenmem gerektiğini düşünüyor."

"Ben halledebilirim-"

"Elbette, kız kardeşin senden uzak durmamı talep etti."

Jo'nun onun hayatına müdahale etmesi hiç hoş değildi. "Neden?" diye sordu.

Öfke midesinde düğümlendi. "Hasta olduğum için mi?"

Başını iki yana salladı. "Çünkü ben sert bir adamım."

Adamın kasıklarına hızlı bir bakış attı. "Gerçekten mi? Yani-"

Güldü. "Kadın, ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Kız kardeşin haklı. Benimle birlikte olmak senin için güvenli olmaz."

Güvene ihtiyacım var. Normale ihtiyacım var.

Tüm bunlar doğru olsa da, kafasının içindeki ses alay ediyordu. Macera istiyordu. Tehlikeli yanıyla bu adamı istiyordu. Tanıştıklarından beri tehlikeli bir şey yaptığından değil; sadece onun yanındayken hissettiği bir duyguydu bu. Elektriklenmiş. Heyecanlanmıştı.

O istedi-

"Melodram," diye yakındı.

"Biliyorum." İçini çekti. "Ben bu şeylerle beslenen bir halktan geliyorum." Ona bir parmağını salladı. "Buna bağımlı olabilirsin, biliyorsun."

"Bağımlılığa ihtiyacım yok. Zaten kullandığım onca ilaç varken olmaz."

Onu dikkatli ve eleştirel bir gözle inceledi. "Söylesene tatlım, ne kadar ilaç kullanıyorsun?"

Neden ona "tatlı" dediğinde bunu gerçekten kastettiğini düşündü?

"Günde dört kez insülin," dedi ona. "Tansiyonum için, kalbim için, böbreklerim için, depresyon için haplar." Acımasız bir gülümsemeye zorladı. "Devam edeyim mi?"

"Lanet olsun." Başını iki yana salladı. Onun için üzülmekten çok kızgın görünüyordu, bu da kızın hoşuna gitti. "Bu senin başına nasıl geldi?"

"Vuruldum."

"Neyle? Voodoo laneti mi?"

Bu, doktorların ona verdiği açıklama kadar iyi bir açıklama gibi görünüyordu. "Birkaç hafta önce bir şüpheli beni kolumdan vurdu. Beni iyileştirdiklerinde bir sürü test yapıldı ve otoimmün sistemim çöktüğü için vücudumun kendini yaktığı ve sahip olduğumu bilmediğim bir hastalıktan ölmeme yaklaşık bir ay kaldığı söylendi."

"Hayatınızı ve kariyerinizi darmadağın ederek," diye .

"Kesinlikle."

Geceliğinin ince askılarının omuzlarından aşağıya düştüğünü fark etti. Bu durumun onu çok ahlaksız ve hazır gösterdiğini düşündü ve neden utanmak yerine heyecanlandığını merak etti.

"Sahip olduğun en kötü sır bu mu? Hasta olduğun mu? Bunun beni yatağından uzaklaştırmak için yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şey-evet."

"Dün gece şeker hastası mıydın?"

"Evet. Ama-"

"İlk kez birlikte olduğumuzda sende de hastalık var mıydı?"

zamanlar sürekli susadığını hatırladı, bu da belirtilerden biriydi.

"Muhtemelen."

"O zaman bizi öldürmediyse, şimdi de öldüreceğinden şüpheliyim." Ona bir el uzattı. "Buraya gel."

On Üçüncü Bölüm

Phillipa ona yıldırım çarpmıŒ gibi bakarken, Matt bütün duyularıyla Phillipa'yı dikkatle değerlendirdi. DavranıŒlarından Phillipa'nın sorununun ciddi olduğunu anlayabiliyordu. Hastalık konusunda hiç deneyimi yoktu ama bunun gururu, değer duygusunu, hatta kimliği nasıl etkileyebileceğini anlamak çok kolaydı.

Kanında ve kaslarında dolaşan pek çok yapay madde tespit edebiliyordu. Belki de daha önce ilaçları tespit edememişti çünkü bunların amacı vücudunun işlevlerini dengede tutmaktı. Güneş işığında yürümesini sağlayan aynı bilim, onun ciddi insan hastalığını kontrol etmeye yardımcı oluyordu.

"Modern tıp inanılmaz," diye mırıldandı. "Ama bu geceliğin içinde grndğn kadar şaşırtıcı değil. Buraya gel de çıkarayım." Kadın hâlâ tereddüt edince, adam ayağa kalktı. "Ya da gelip seni alabilirim."

"Evet, yapabilirsin," dedi ama yine de ona doğru geldi, yürüyüşü ve hafif gülümsemesi aynı derecede baştan ıkarıcıydı. Adam ona uzandığında ellerini göğsüne bastırdı. "Temel kurallar."

Onun sıcaklığı ve kokusuyla sarmalanacak kadar yakındı. "Bu kadar konuşma yeter, kadın."

"Neredeyse." Gömleğini çözmeye başladı. Gğsn yavaşça açarken parmak uçları teninde sıcaklığın izini sürüyordu. "Bu sefer kurallarımız olacak."

Artan hissi düşünmekte zorlanıyordu ama şimdi temkinli davranmaya başladı. "Neden?"

"Yarın eve gidiyorsun."

Herhangi bir vampir size evinizin bağ arkadaşınızın olduğu yer olduğunu söyleyebilirdi. "İngiltere'ye geri dönüyorum."

Bağlanmamanın kendisi için neden bu kadar önemli olduğunu şimdi düşünemiyordu ama cezbedici olmaktan uzaklaştığında bunun aklına geleceğinden emindi,

sevimli, baştan çıkarıcı Phillipa.

Ellerini kadının kalçalarına koydu ve onu kendine yaklaştırdı. "Konuşmanın sırası değil." İnce ipeğin altındaki zarif teni okşadı.

Şimdiye kadar gömleğini açmayı bitirmişti ve ellerini göğsünde ve karnında gezdirdi. "Pazarlık yapıyoruz."

"Pazarlık yapmaya inanmıyorum." Başparmağıyla kızın kalçasının iç kısmını okşadı.

Sesi bir solukta kesildi, sonra devam etti. "Melodram olmadan bol bol ateşli seks yapacağız."

"İnsan nasıl sıcak-?"

"Tutku melodramla aynı şey değildir."

"Gerçekten mi?"

Onu döndürerek yatağa yatırdı ve yanına çöktü. Geceliği beline kadar inmiş, göğüslerini çıplak bırakmıştı. Boğazını öptü ve hafifçe uzattığı dişini hassas teninde gezdirdi. Etinin altındaki kanın hızla aktığını hissedebiliyordu. Daha ileri gidmeden başını yukarı çekti.

"Konuş benimle, Bridger."

Arzu dikkatini çekiyordu ama gözlerine bakabilecek kadar odaklanmayı başardı. "Güzel gözler." Eliyle onun göğsünü kapattı. Meme ucu avucunun içinde sertleşmişti. "Ne konuşmak istiyorsun?" diye sordu kadın ona doğru eğildiğinde.

"Durma," dedi adam onu okşarken.

"Durmaya niyetim yok."

"Ve bu sefer çekip gitme."

Ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı.

"Durmayacağını sanıyordum."

Odanın öbür ucuna, kısmen açık perdelerin aşağıdaki şehrin cafcıflı ışıklarını gösterdiği yere baktı. Tehlike bu odanın dışında, bu anlık güvenli sığınağın ötesinde bir yerlerde dolaşıyordu.

"Kalamam," dedi, arzusu aksini talep etse de.

Adam ona dönmeden önce, kadın onun arkasında diz çöktü ve ellerini omuzlarına koydu. "Tabii ki kalamazsın." Sesi, sözlerini pratik tutmak için gösterdiği çabadan dolayı gergindi. "Yakalaman gereken bir uçak var. Geri dönmen gereken bir hayatın var."

Belki evde bir eş ve çocuklar.

Onun düşüncesini reddetmeye başladı ama . Neye inanması gerekiyorsa ona inansın.

"Bu gece benimle kal," dedi.

Ve bunu bir insandan gizleyebilse de, onun çaresizliğinin farkındaydı. O da bunu paylaştı.

"Bu gece seninle kalacağım," diye devam etti Phillipa. "Son bir kez yetişkinler gibi davranacağız. Kimse kimseyi terk etmeyecek. Anlaştık mı?" Zorlama gibi görünmese de ona pahalıya mal olan alçak bir kıkırdama yaptı. "Seni havaalanına bile bırakırım. Anlaştık mı?" diye tekrar sordu.

Parmakları omuzlarındaki gergin kasları yoğurdu. Başını çevirdi, anın tadını çıkarıyor, yarının korkusunu zihninden uzaklaştırıyordu. Ona hiç gelmemeliydi ama bardaki kanının kokusu karşı konulamayacak kadar güçlüydü. Neredeyse bir saat boyunca bu arzuyla savaşmaya çalışmıştı, bu bir saat ona duyduğu ihtiyacı daha da güçlendirmişti.

Seks, ama kan yok, kendisiyle pazarlık yaptı. Bir damla bile. Tadına bile bakmadı.

Susuzluk benliğini yakıp kavuruyordu ama onu tekrar tatma riskini göze alamazdı. Zaten birleşmeye çok yaklaşmışlardı. Bir Asal'lı tamamlayan ruhların harmanlanması için bu dürtüyü asla hissetmemesi için dua etmişti.

Sana ihtiyacım var, diye düşündü. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla şekilde.

Şu anda bana ihtiyacın olmasının tek bir yolu var.

Onun düşüncelerini paylaştı!

Onun kanını paylaşmasını

istiyordu. Hayatını.

Ama bu tür bir bencillik onu öldürtebilir.

Bu gece birbirlerinin bedenlerini paylaşacaklardı ve bu yeterli olmalıydı.

"Son bir gece," diye fısıldadı.

Phillipa ellerini Matt'in sırtında gezdirdi, vücudunun hissini ezberledi, gözlerini kapalı tutarken dokunarak onu gördü. Onunla ilgili anılarının güçlü ve olabildiğince duyusal olmasını istiyordu.

Ona döndüğünde, içgüdüsel olarak onun bedeninden daha fazlasına sahip olmak istediğini biliyordu, ama kendini geri tutuyordu, duygusal olarak uzak durmaya, sadece sevişmeye çalışıyordu. Kendi kendine buna dayanabileceğini söyledi ama dayanamadı.

"Hayır!" Tırnaklarını adamın omuzlarına gömdü ve onu üzerine doğru sürükledi. "Benimle seviş. *Benimle!*"

"Yapamazsın-"

Alabilirim. Vereceğin her şeyi alabilirim.

Bakışları onunkilerle buluştu, yeşil gözleri yoğun bir açlıkla doluydu. Ağzının sert çizgisinde bir şiddet tehdidi vardı. Phillipa'nın nefes alamadığı uzun bir an geçti. İçini korku kapladı, aralarındaki sıcaklık daha da arttı. Sonra gülümsedi ve o derin gamzelerin görüntüsü, derin, ısrarlı özlem dışındaki tüm hisleri eritti.

"Sabah pişman olacaksın," dedi ona.

"O zaman bunu yarın düşüneceğim." Ve o sabahın hiç gelmemesi için dua etti.

Kısa ve keskin bir baş sallama hareketi yaptı. "Tamam o zaman."

Keskin beyaz dişlerin parıltısını yakaladı. Sonra ağzı boğazına indi ve o güne kadar yaşadığı en güçlü orgazm onu ele geçirdi. Yine de, onunla birlikte yükselirken bile, bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu.

Bölüm On Dört

Neden uluyorum?

Sesi çölde bir kez daha ürkütücü bir şekilde çınlarken bu düşünce aklından geçti. Sözcükleri yakaladı ve can havliyle onlara tutundu.

Kelimeler.

Patilerine baktı ve ön bacağındaki koyu renkli kürkün keçelediği ve kumla kaplandığı kaşınan bir noktayı yaladı. Ayağa kalktı ve üzerindeki bir sürü kiri ve kumu silkeledi. Kirli olmaktan hoşlanmıyordu.

Kelimeleri anlıyorum.

Dikkatle dinledi, kulakları bu tepeden gelen her sesi almak için dönüyordu. Şu anda tamamen yalnızdı, çığlıkları birkaç mil içindeki her yarattığı korkutup kaçırmıştı.

Bir milin ne olduğunu

biliyorum. Neden

uluyordum? Yalnızlıktan.

Sürüyü çağırıyorum.

Neden yalnızım?

I.

Dünyayı farklı gözlerle görmeye çalışarak gözlerini kırıştırdı.

Tamam, şimdi anladım. Ben. Ben kimim?

Başını kaldırdı ve tekrar uludu.

Kesin şunu! Birileri duyacak.

Ulumanın amacı da bu zaten.

Evet, ama vurulmak istemiyorum.

Tekrar dene.

Ben-

Çaba sarf etmekten nefes nefese kaldı ama kendini düşünmeye zorladı. Bir erkek gibi. Bu o kadar zordu ki başını ağrıttı ve acı, durup sadece var olmaya geri dönmek istemesine neden oldu.

Kurt olmak fena değil.

Bu bir erkek düşüncesi. Bir tane daha yap.

Susamıştı. O kadar çok bağıırıyordu ki boğazı ağrıyordu. Güneş yakında doğacaktı. Barınağa ihtiyacı vardı. Gün sıcak olacaktı. Görülebilirdi. Burası neresi? Gün neden sıcak olacak?

Çöldeyim. Bu kötü oldu. Çölden çok kutup kurduna yakınım.

-

Ben kurt değilim.

Erkek de değil.

Adamım. Kurt. Şekil. Şekil... bir şey...

Şekil değiştiren.

Kurt adam.

Bu benim. Kalçalarının üzerine oturdu. *Bildiğim iyi oldu.* Bu ne anlama geliyor?

Çenesi bir esnemeyle genişledi. Düşünmek yorucuydu. Biliyordu ki uyuyordu, ama bunu istediği için değil. Bir şey -birisi- onu uzun, karanlık bir uykuya daldırmıştı. Birinin ona bir şey yaptığını bildiği için hırladı.

Her yeri ağrıyordu, en çok da başı ağrıyordu. Belki dinlendikten sonra daha iyi düşünebilirdi.

Ayağa kalkarak yavaşça arkasını döndü ve çevresini inceledi. Çok sayıda kaya parçası ve yamaçtaki kayalarda derin çatlaklar vardı. Derin bir açıklığa doğru ilerledi ama uzun zaman önceki ölümün kokusu onu en uygun yere inini yapmaktan alıkoydu. Büyük bir kaya parçası seçti ve ona doğru ilerledi. Bu ona yaklaşan güneşten gölge ve aynı zamanda gizlenme imkânı sunacaktı. Kayanın altına daha fazla sıkışabilmek için sığ bir çukur kazdı, sonra da çukura yerleşti. Uyku hemen geldi.

Sarışın kadının yanına diz çöktü. Kadın çizik içindeydi, kanlıydı ve çıplaktı ama vahşilik onu terk etmiş olsa da ona meydan okurcasına bakıyordu

parlak mavi gözleri. Kadının insan şekline geri dönmemiş olmasını diledi; bir kadını öldürmek onun için daha zordu.

"Merhaba," dedi. Onunla konuşmamalıydı. Sadece fob'unu yapmalıydı. "Adın ne senin?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu arkadaşı. "Düşünüyorum da..." "Beni öldüreceksin," dedi kadın. Bakışları bir an olsun Onun. Başını gururla kaldırarak boğazını ortaya çıkardı. "Devam et. Ben böyle yaşamak istiyorum."

O anda, bunu yapamayacağını biliyordu. Deli piçin ona saldırmaması ve onu dönüştürmesi onun suçu değildi. Henüz kimseyi öldürmemişti. Kendisine ait olmayan bir suç için onu nasıl cezalandırabilirdi?

"Kurt adam olmak kötü bir şey değil," dedi ona. "Onu kontrol etmeyi öğrendikten sonra değil."

Şüpheliydi. "Değişimi kontrol etmek mi? Nasıl?"

"Bu bir teknik, pratik ve güçlü bir irade meselesi." "Bana öğretebilir misin?"

"Hayatta kalacak kadar inatçı görünüyorsun." "Bu şekilde devam edemem."

"O zaman ben sana öğretirim."

"Bu kendi yasalarınızı çiğnemek değil mi?" diye sordu arkadaşı.

"Onları bükmek," diye itiraf etti. Bazen kuralları esnetmek. "Bana adınızı söylemediniz," dedi kadına.

"Cathy," diye cevap verdi. "Seninki ne?"

"Mike."

Michael Bleythin.

Adını hatırlayarak uyandı. Ve nasıl şekil değiştireceğini bildiği, doğuştan bildiği bilgisiyle. Ve bir arkadaşı, Matt adında bir ortağı vardı. Ve bir sürüsü vardı. Cathy de onlardan biriydi, San Diego'daki evinde.

Hâlâ nerede olduğunu ya da neden olduğunu tam olarak hatırlamıyordu ama bilginin beyninde kilitli olduğunu, kendisine yapılanların altında gömülü olduğunu biliyordu. Bunu çözecekti.

O zaman avlanırdı.

Ama tekrar insan olana kadar avlanamazdı; şehre inmek zorunda kalırsa olmazdı. Düşmanları sık sık şehirlere çekiliyordu, değil mi? Şehirler kokuyu gizlerdi. Şehirler, kurtadamların gecenin içinden çıkan karanlık yaratıklar olduğuna gerçekten inanmayanlar tarafından güvenle kuşatılmış hissetmek için bir yerdi.

Ki bunu yapmak her zaman havalı bir şeydi.

Ama önce siyah kurttan Mike Bleythin'e dönüşmesi gerekiyordu.

Ayağa kalktı, gerindi ve sırtını dikleştirdi. Sabahın erken saatlerinde gökyüzünün soluk mavisine baktı ve derin bir nefes alarak, çevresinin belirgin parfümünü oluşturan, geçmişten gelen soluk ve şimdiki zamanla keskin kokuları içine çekti. İnsan formundayken duyuları keskindi ama bu kadar keskin değildi. Kurt formunda olmayı her zaman özlemişti ama şu anda insan formunda olmak bir gereklilikti.

Ama bunu nasıl yapacağını bir türlü hatırlayamıyordu.

Bunun normalde düşündüğü bir şey olmadığını, sadece *yaptığı* bir şey olduğunu biliyordu. Biçim değiştirmek, kaslardan, sinirlerden ve kemiklerden geçen bir eylemdi.

Ama şimdi olmazdı.

Bir an için neredeyse paniğe kapılacak kadar korktu. Deli miydi bu? Belki de insan olduğunu sanan bir kurttu. Ya da belki de kurt olduğuna dair halüsinasyon gören bir adamdı.

Belki de sadece kuyruğunu kovalıyordu.

Ve vampirin istediği de buydu.

Aklını karıştıran ve bu hale gelmesine neden olan şeyin çok psişik bir vampir olduğunu hatırlayarak homurdandı.

Öfke paniğin yatışmasına yardımcı olduğunda, tepenin üzerinde bir ileri bir geri volta attığını fark etti. Böyle açıkta olmak aptalca bir hareketti.

Ne tür bir yeşil yavruydı ki, güpegündüz yüksek bir yerde silüetinin görünmesine izin veriyordu?

Kendini tekrar kayanın yanına oturttu ve düşünmeye çalıştı. Bir süreliğine, biraz ötede temkinli bir şekilde kıpırdanan bir kemirgenin kokusu dikkatini dağıttı. Bu onda avlanma isteği uyandırdı ve onu acıktırdı. Kurdu

self zavallı küçük fareye saldırmak için basit bir strateji geliştirdi, ancak avına devam edemeden insan benliği kontrolü tekrar ele aldı.

Bir kez daha insana dönüşmeyi denedi ve bir kez daha başarısız oldu.

Bu çaba onu acı içinde ve nefes nefese bıraktı. Hırıltılı nefes alışının sesi kemirgenin dikkatini çekti ve kaçtı. Tekrar paniğe kapılmayacak ya da kaçırdığı kahvaltının yasını tutmayacaktı.

İstedici şey sürüsüydü.

Evet. Ama sürü yakınlarda değildi. şu anki haliyle San Diego'ya kadar geri dönemezdi. Aklına otoyolun kenarında durup pençesini uzatarak otostop çekmeye çalışmak gibi bir şey geldi. Bu bir Disney filmi ya da kredi kartı reklamı olsaydı işe yarayabilirdi ama gerçekte vurulması ya da bir kamyon tarafından ezilmesi daha muhtemeldi.

Sürüsüne geri dönemezse ne yapacaktı?

Sonra rüyasını hatırladı. Sadece bir sürüsü değil, bir de ortağı vardı. Vampir onun şehirde ortağıyla birlikte bir dava üzerinde çalıştığını sanmıştı. Bu doğru değildi ama ortağı-Matt-Matt şehirdeydi, değil mi? Vegas'a bir parti için gelen çok sayıda vampirden biriydi, değil mi? Matt ve tüm vampir akrabalarının varlığı Mike'ın davasının önüne geçmişti.

Ama... onun davası neydi?

Vampir bu bilgiyi ve nasıl dönüşeceğini engellemiş olmalı. *Her seferinde bir kriz. Her seferinde bir adım.* Önce Matt'i bulacaktı.

Mike tepeden aşağı, şehre doğru inmeye başladı. Matt'i bulmak zorundaydı. Bridger'ın hâlâ kasabada olduğunu umuyordu.

Sorun göze çarpmamaktı. Gün ışığında. Las Vegas'ta. Şehirde bir sürü yırtıcı hayvan vardı ama sabah sokaklarda kurt postuna bürünmüş tek kurt oydu. İri bir adamdı, 1.80 boyunda, 90 kilonun üzerindeydi. Her iki formda da aynı kütleye sahipti, bu yüzden oldukça büyük bir kurttu, steroidli bir malamute ile karıştırılması pek olası değildi.

Küçük kardeşi Joe her zaman üzerinde adının ve telefon numarasının yazılı olduğu altın bir madalyon bulunan bir zincir takardı. Bu şekilde, dönüştüğünde birine *aitmiş* gibi görünürdü. Bu, insanların onu gördüklerinde korkmalarını önlüyor, insanların besin zincirindeki en üst sıradaki yerlerini tehdit eden her şeye karşı yaşadıkları önce vur- sonra sor sendromunu engelliyordu.

Mike her zaman Joe'nun künyesiyle alay etmiş, iyi bir köpek olduğu için çocukla dalga geçmişti. Şimdi, ara sokaklarda ve arka mahallelerde büyük bir dikkatle ilerlerken, Joe'nun altın madalyonunun kurt formunda gizli görev için ne kadar yararlı olduğunu anlıyordu.

Arada sırada bir çöp konteynerinin arkasına ya da park etmiş bir kamyonun arkasına saklanıyor ve bir kez daha insan formuna girmeyi deniyordu. Hiç işe yaramadı. Ve canı yanıyor. Bu olaylardan kaynaklanan şiddetli baş ağrısı, bilincini korumasına yardımcı olmuyordu. Duyusal saldırı da ona iyi gelmiyordu. İnsan yerleşimiyle ilişkili görüntüler ve sesler ya da kokular ve dokular hakkında basit bir şey yoktu. Beyni bir kurt adamdan çok bir kurt gibi düşünmeye çalıştığı için, kaos yüzünden normalden daha hassas ve gergin olduğunu biliyordu. Günün giderek sıcaklaşması ve iki kat ağır siyah kürkle kaplanmış olması da ruh haline yardımcı olmuyordu.

Siyah ısıyı emer, diye düşündü huysuzca, duvara yakın durarak bir binanın arkasında sessizce ilerlerken. Gölgelemin içinde olmasına rağmen, sokağın yüzeyi pençelerinin altında sıcaktı. *Neden beyaz kurt sürülerinden birinde doğmadım ki? Elbette, çölde bu şekilde sıkışıp kaldığım için yine de sıcak olurum.*

Kendi ıstıraplarını listelemeye o kadar odaklanmıştı ki, bir süre için neredeyse bilinçaltındaki vızıltının başka bir rahatsızlıktan daha fazlası olduğunu fark etmedi. Ancak sokağın sonundaki caddeye ulaştığında, zihinsel uğultu için bir kelime ortaya çıktı.

Vampir.

Yakınlarda bir yerde bir vampir vardı.

Mike durdu. Dikkatinin bir kısmını geçmesi gereken caddenin trafik düzenine verdi ve duyularının geri kalanını diğer doğaüstü yaratığı bulmaya yoğunlaştırdı. Birden fazla vampir vardı.

birkaç saniye sonra karar verdi. Üç farklı vampir aurası algıladı ve onların enerjisinin kendi türünden birinin varlığını gölgelediğini ve koruduğunu düşündü.

Eğer vampirlerin yanında bir kurt adam varsa, kendisine saldıran çifti bulma ihtimali neydi? Ve bu konuda ne yapacaktı?

Elbette araştırın, dedi adam hırlayan kurda. *Dedektifler böyle yapar. Tüylerini diken diken et, aptal gibi görünüyorsun.* Ya da en azından korkutucu ve korkutucu, insan sokaklarında görünmek için iyi bir yol değildi.

Mike biraz daha konsantre oldu ve sonunda gitmesi gereken yöne karar verdi. Sağa döndü ve koşmaya başladı. Kaldırım boyunca saklanabileceği bir yer yoktu ama yakınlarda yaya da yoktu ve hızlı hareket edebiliyordu. Köşeye ulaştığında, caddeye dönen bir arabanın üzerinden atlamak zorunda kaldı ama güvenli bir şekilde karşıya geçti ve arkasından korna çalan arabalara aldırmadı. Polis arabaları kükreyerek caddeye çıkarken siren seslerini duydu.

Sokağın diğer tarafına geçtiği anda, kendisini zaten geliştirmekte olan bir durumun içine soktuğunu gördü. Üç kişi az ilerideki binadan sakince çıkarken kayarak durdu. Mike onları gözlerinden çok enerjiyi algılamaya ayarlanmış psişik görüşüyle gördü ve ekstra duyularının kaydettiği şey iki vampir ve bir kurt adamdı. Vampirlerden biri büyük bir metal çanta taşıyordu. Hepsi de koyu renk kar maskesi takıyordu.

Vampirler banka soygununa mı karıştı? Bu hiç mantıklı değil.

Kurt adam ona doğru baktı ve bakışları karşılaştı. Kurt adam maskesini çıkardı ve dişlerini, kendi türlerine karşı açık bir meydan okuma sinyali verecek şekilde gösterdi.

Mike sonunda onu Las Vegas'a neyin getirdiğini hatırladı. Bir katilin peşindeydi. Ve görünüşe göre onu bulmuştu.

Mike homurdanmaktan kendini alamadı ve ilerlemeye başladı.

Sonra üç polis arabası binanın önünde gıcırdayarak durdu, ışıklar ve sirenler aşırı duyusal yüklemesine katkıda bulundu. Çelik yelekli polisler silahlarını çekmiş halde arabalardan atladılar. Bir güvenlik görevlisi binanın kapısından koşarak çıktı.

Matt bununla gerçekten ilgilenecek, diye düşündü Mike. Sonra polislerden birinin ona silah doğrulttuğunu fark etti. *Eğer ona söyleyecek kadar uzun yaşıarsam.*

On Beşinci Bölüm

Bunu neden yapıyorum?

Michele Darabont'un harekete geçirmesi gereken bir planı vardı ama buraya nasıl geldiğini hatırlayamıyordu. Öğleden sonra güneşi işlek caddeye vururken minibüsün renkli ön camından dışarı boş boş bakıyordu. Klima yüzüne serin hava üflüyor ve diğerleri arkada didişiyordu. Kendi hayatından koparılmış ve garip bir film senaryosuna yerleştirilmiş gibi hissediyordu.

Nefes nefese kaldı ve sanki bir kâbustan uyanıyormuş gibi ürperdi. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlamaya çalıştı ama onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu kavrayamadı.

Ki bu çok da iyi oldu. Artık vampirin ininin dışına park ettiklerine göre konsantre olması gerekiyordu; yapmak üzere oldukları şey oldukça riskliydi.

Andrew ve Britney'nin yanı sıra, operasyonu gerçekleştirmelerine yardımcı olacak üç Purist fanatik daha eklemişlerdi.

"Pekâlâ, dinleyin," dedi ve sürücü koltuğunda dönerek askerlerine seslendi. "Hepinizin yaptığımız şeyin sonuçlarını çok dikkatli bir şekilde düşünmenizi istiyorum. Çok uzun zamandır canavarlara karşı darbe vuran ilk avcılar biziz."

"Zamanı çoktan geçti!" Britney söze karıştı.

"Savaşı onlara geri getiriyoruz." Diğerlerinden biri manyakça sırıttı.

Michele, "Öldürme işini avcıların yaptığını öğrenirlerse savaş bize geri getirirler," diye uyardı. "Bu eylem bizim tarafımızdan onaylanmadı."

"Sözde *resmi* vampir avcılarına kimin ihtiyacı var?" Britney talep etti. "Tek meşru avcılar biziz. Gerçekten vampir avlıyoruz."

Diğerlerinden de mırıldanarak onaylayanlar oldu. "Hadi başlayalım!" diye bağırdı biri.

Michele inatla, "Mesele şu ki, bu gizli bir operasyon olarak kalmalı," diye devam etti. Gruba tersinden bir moral konuşması yapmaya çalışıyordu ama onların bunu duymak istemedikleri çok açıktı. "Bir anlaşmayı bozuyoruz."

Britney, "Asla var olmaması gereken bir şey," diye iddia etti.

"Katılıyorum. Ancak bunun için hepimiz başımızın üzerinde duran tehdidi kabul etmeliyiz. Kimliğimiz tespit edilirse vampirler ve kendi türümüz tarafından avlanacağız. Bugün doğru olduğunu bildiğimiz şey için bir darbe vuruyoruz. Şansımız yaver giderse, canavarların tepkisini çekerek diğerk avcılarının da savaşa geri dönmesini sağlayacağız."

"Bunu daha önce de yaşadınız," diye yakındı Andrew. "Neyi riske attığımızı biliyoruz."

Michele iç çekti. Öyle olduğunu sanmıyordu ama boş verdi. "Planı uygulayalım -girelim, işi yapalım, çıkalım. Tamam mı?"

"Doğru!" diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

Hepimiz öleceğiz. "Gidelim," dedi ve kapının koluna uzandı. "Boşaltmamız gereken bir sürü ekipman var." *Burada ne işim var benim?*

"Tamam, yapacağın şey bir sıra ters örmek, sonra bir sonraki sırada iki tane örmek, sonra bir tanesini örgü yönünde kaydırmak, bir tane örmek, bir iplik geçirmek, sonra kaydırılan ilmeğ i örülen ilmeğ in üzerinden geçirmek ve ipliğ i geçirmek."

Jo ona, "Az önce ne söylediğ in hakkında hiçbir fikrim olmadığ ının farkındasın," dedi.

Phillipa kız kardeşine gülümsedi. "Bunu söyleyeceğ ini biliyordum. Sana kaç kere örgü örmeyi öğ rettim?"

Jo güldü. "Benim unuttuğ um kadar çok. Biliyor musun, sert bir sokak polisinin hobi olarak örgü örmeyi sevmesini garip bir şekilde hep tatlı bulmuşumdur."

Phillipa odanın bir duvarını kaplayan çerçevesiz turne tişörtlerini işaret etti. "Bu senin Def Leppard hatıraları toplamandan daha tuhaf değ il."

Jo sevgiyle gülümsedi. "Bunları bana Marc verdi."

"? Sana *Histeri* turundan bir tane verdiğ imi biliyorum." "Ama onu kaybettim ve Marc yerine-"

"Nasıl? Ne zaman?"

"Marc'la tanıştığımızda çölde yakalandığım o orman yangını sırasında."

"Nasıl tanıştığınızı hep yarım yamalak anlattın."

Jo onun merakını tamamen görmezden geldi. "Bana o dikişin nasıl yapıldığını tekrar göster."

Phillipa bunu yapmaktan gayet memnundu ve iğneleri birkaç dakika boyunca memnun bir sessizlik içinde tıkırdadı.

Cages'lerin oturma odasındaki kanepede birbirlerine yakın oturmuşlar, nihayet sessiz bir kardeş evcimenliğini paylaşıyorlardı. Brandon, kanepenin önündeki alçak sehpanın üzerinde, tatlı, sıcak ve huzurlu görünen bir taşıyıcıda uyuyordu. Odanın öbür ucundaki devasa düz panel televizyonun sesi uyuyan bebeğin iyiliği için kısılmıştı. Beyaz tulumlar giymiş bazı işçiler dairenin dışındaki çatıdan sarkan metal iskelede geniş çatı katı penceresini yıkıyordu, ama bunun dışında Phillipa ve Jo yalnızdı.

"Annemle babamın Kafesleri sizden alıp kendi evlerine uçurmaları iyi olmadı mı?" Phillipa sordu.

"Çok güzel," diye kabul etti Jo. "Ve şimdi misafir yatak odasında kalacaksın, değil mi?"

"Siz ikiniz biraz mahremiyet istemiyor musunuz?"

"Burada olacağımızı söylemedim, değil mi? Marc'ın yarın New York'a dönüp kırmızı halıda bir şeyler sunması gerekiyor."

"Burada bir kırmızı halı etkinliğinde yemekleri denetlediğini sanıyordum."

"Öyle, ama bu gece. O yüzden sabah yola çıkıyoruz. Burada istediğin kadar kalabilirsin."

Jo ona umutlu bir bakış attı. "Ya da belki arkadaşın Pete'in yanına taşınmak istersin? Yalnız kalmak senin için iyi olmayabilir."

"Kan şekerimi izlemekten mi bahsediyorsun, yoksa başka bir şeyden mi?" Phillipa şüpheyile sordu. Pete'in ya da başka bir adamın yanına taşınmaya hiç niyeti yoktu. Nasıl olabilirdi ki... "Kahretsin," diye mırıldandı.

"Dün gece onunla , değil mi?"

Phillipa kız kardeşi Pete'den bahsediyormuş gibi davranamazdı. "Evet, Matt'le birlikteydim," diye cevap verdi. "Ama merak etme, onu havaalanında bıraktım."

Buraya gelmeden önce. O hayatımdan çikali çok oldu."

Onun ellerini hâlâ üzerinde hissedebiliyor ve ağzının tadını alabiliyordu ama zaman geçtikçe hafızası o kadar da keskin olmayacaktı. Öyle olmasını ummalıydı ama ummuyordu.

"Uçağı rötâr yapmadıysa tabii," diye homurdandı Jo. Kısa bir süre cam silenlere doğru baktı. "Bu adamlar bu işte yeni olmalı. Çok ürkekler."

Phillipa empatik kız kardeşine "*Zıplamak* iyi bir terim olmayabilir," dedi. "Çok yüksek bir binanın dışında asılı durduklarını düşünürsek." İşçilere kısa bir bakış attı ama bu görüntü onu rahatsız etti, bu yüzden sertçe arkasını döndü. "Bu kesinlikle başvuracağım bir iş değil."

"Bence eğlenceli olabilir. Bol bol temiz hava. Güzel manzaralar."

"Daredevil. Bir uçak kazasından kurtuldun ve hemen işinin başına döndün."

Jo bir kez daha sevgi dolu, hayalperest ve aşık bir gülümsemeyle gülümsedi. "Çünkü Marc beni denemeye ikna etti. Bir daha uçmak isteyeceğimi hiç sanmıyordum ama o buna ihtiyacım olduğunu biliyordu."

"Her an kusabilirim." Phillipa saatine baktı. "Ya da en azından bana öğle yemeği vermeni talep edeceğim. Açlıktan kan şekerim düşmeye başlamasaydı, koca adama olan şuruplu hayranlığın beni komaya sokabilirdi."

"Adamı seviyorum. Hey, o da ne?" Jo'nun dikkati bir anda televizyondaydı. "Bu bir kurt mu?"

Jo kumandayı alıp sesi açarken Phillipa ekrana doğru baktı. Ekrandaki görüntü grenli siyah beyazdı ve garip bir açıyla eğilmişti ama Phillipa kaosun ortasında kocaman bir köpek seçebiliyordu.

Spiker, "Birkaç saat önce çekilen banka soygununu durdurma girişiminin bu görüntüsü, sokağın köşesindeki bir trafik kamerasından" dedi. "Soygunculara eşlik eden hayvan vuruldu, ancak hayvan ve soyguncular bir şekilde polis tarafından yakalanmaktan kurtulmayı başardı."

"Nasıl?" Phillipa kameranın kısıtlı görüş alanındaki tüm polis araçlarına ve memurlarına baktı. "Suçluların etrafı polisler tarafından sarıldı ve

."

Sözleri büyük bir gürültüyle kesildi.

Büyük bir cam parçasının oturma odasına düşmesiyle Phillipa ayağa fırladı.

İşçiler iskeleden atladılar ve odaya doluştular. Hâlâ beyaz tulumlar giiyorlardı ama şimdi başlarına siyah kar maskeleri takmışlardı.

Michele'in adamlarına verdiği son emir şuydu: "Soygun süsü verin. Kız kardeşi canlı bırakın. Bir tanık istiyoruz."

Kız kardeşi, fahişeye doğru koşan Kevin'in koluna metal bir örgü iğnesi batırdığında, bu emrin yerine getirilmesinin imkansız olabileceğini fark etti.

Çıglık attı, kan fışkırdı, bebek ağlamaya başladı ve kız kardeş kendini saldırının gerçek nesnelerinin önüne dikti.

Sonra Britney kadına yandan yaklaştı, belinden yakaladı ve yere düşürdü.

On Altıncı Bölüm

Gerçekten de bir sonraki uçağa binecekti. Bridger biniş kapısının yanındaki kumar makinesine daha fazla çeyreklik attı. McCarran Havaalanı herhangi bir Strip kumarhanesi gibi düzenlenmişti, sadece buradaki tema çok yoğun bir uluslararası havaalanının koşuşturması ve kargaşasıydı.

Birkaç saattir aynı yirmi doları kazanıp kaybediyordu. Slot makinesini beslemek ve otellerin göz alıcı şovlarının, komedyenlerinin ve sihirbazlık gösterilerinin reklamını yapan dev ekranları izlemek arasında gidip geliyordu. Belli bir sihirbazın yer aldığı bir reklam geçtiğinde Bridger'ın dikkati tekrar slot makinelerine dönüyordu.

Sürekli binemediği Londra uçuşları arasında zaman geçirmenin bir yoluydu bu. Şimdiye kadar iki uçağa binmeye cesaret edememişti ve havayolu çalışanları ona oldukça sinirlenmeye başlamıştı. Telepatik olduğu için onların kızgınlığını yatıştırabiliyor ve bir tür terörist olabileceğine dair korkularını bertaraf edebiliyordu.

Kendisini oyun oynamaktan alıkoyamayan bir kumar bağımlısı olduğunu düşünmelerine izin verdi, oysa mücadele ettiği bağımlılık bundan çok daha derindi. Hayatın nasıl olabileceğine dair hayaller kurmaya devam etti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Bağlanma ihtiyacı onu ne kadar çağırırsa çağırsın, gerçekten gitmeliydi. Dün gece Phillipa'yla kanını paylaşp paylaşmadığını hatırlayamıyordu ama hâlâ onun tadıyla sarhoştı. Doğru olanı yapıp ondan olabildiğince uzaklaşabilirdi ya da kolay olanı yapıp ona gidebilir ve kendi kızı olarak sahiplenebilirdi.

Şimdiye kadar günaha boyun eğmemişti. Ama henüz Las Vegas'tan ayrılmayı da başaramamıştı.

Bir sonraki uçağa bineceğim, diye kendi kendine söz verdi.

saplanan korku ve ardından gelen öfkeyle bu sözü anında unuttu. İki duygu da ona ait değildi ama ikisi de ona aitti, tıpkı kızın ona ait olduğu gibi.

"Phillipa!"

Başı dertteydi. Onun yardımına koşmaya başladı.

Ve vampirler çok hızlı koşabilirdi.

Phillipa, davetsiz misafir onu yakaladığında yere düştü. Tek dizinin üzerine çökerek saldırıyı kendi lehine çevirdi, ardından saldırganın üzerinden yuvarlanarak tekrar ayağı kalktı. Maskeli saldırgan şimdi yerdeydi ve Phillipa onu orada tutmak için tekmeledi.

Hızlı bir bakış ona davetsiz misafirlerden ikisinin daireyi yağmalamaya niyetli olduğunu gösterdi. Ama iki kişi daha Jo'ya doğru yaklaşıyordu. Jo, Brandon'ı yakalamıştı ve oturma odasının ortasına doğru geri çekiliyordu.

"Bu !" Phillipa çıkışı işaret etti. Jo'nun bakışları ona kaydı ve hızlıca başını salladı.

Davetsiz misafirlerden biri Jo'ya bir şey itti. Phillipa bunun bir silah olup olmadığından emin değildi ama uzanan ele tekme attı. Jo bu dikkat dağıtma fırsatını kullanarak koridora doğru koşmaya başladı ve Phillipa da hemen peşinden onu takip etti. Kapıya ulaştılar ve saniyeler içinde dairenin dışına çıktılar. Phillipa tam zamanında kapıyı arkalarından çarptı, kapalı kapıdan seken bir mermi sesi koridorda yankılandı.

"Lanet olsun!" Phillipa hırladı. Jo'nun kolundan tuttu ve onu asansöre doğru çekti. "Hadi gidelim!"

Jo onun yanına koştu ama sert bir bakışla geri döndü. "Bebeğı zarar verebilirlerdi!"

Phillipa kız kardeşinin sesini hiç bu kadar öfkeli duymamıştı. "Bir anneyle uğraşmak akıllıca değildir."

"Aynen öyle." Jo ağlayan Brandon'ı göğsüne bastırdı. "Merak etme," dedi

Phillipa ona. "soymak için geldiler. Onlar peşimizden gelmeyecektir."

Sonra kapı arkalarından açıldı ve anladı. Kahretsin. B&E normalde böyle olmazdı.

Arkalarından gelen silah sesi kulakları sağır etti ve kurşun duvara çarpıp sekmeden önce bakır asansör kapısında bir çukur açtı. Asansörün

Tetikçi tekrar ateş etti. Bu kez kurşun asansörün çağrı paneline isabet etti ve tam Phillipa Aşağı düğmesine basmaya hazırlanırken paneli parçaladı.

Bu adamın onları kasten mi tuzağa düşürmeye çalıştığını, yoksa bir kurşunun mu bunu yaptığını bilmiyordu.

"İyi değil," diye nefes aldı.

"Merdivenler," dedi Jo ve onu köşedeki bir kapıya götürdü. "Tutun onu."

Phillipa bebeği aldı ve Jo tuş takımına rakamları girerken arkalarından baktı. Kapı kilidi tıklayarak açıldı ve merdiven boşluğuna doğru eğildiler. Saldırganlar tam olarak kapanmadan kapıya ulaştılar ama Jo güçlü bir çekişle kapıyı kapattı ve diğerleri onları içeri kadar takip edemeden tekrar kilitledi. Sonra oğlunu Phillipa'dan geri aldı.

"Burası garaja inen acil çıkış." Merdivenlerden inmeye başladı. "Acele edin!"

Phillipa merdivenlerden aşağı baktı ve bir an için gözlerini kapattı. Çatı katının sokak seviyesinden kaç kat yukarıda olduğunu hatırlayamıyordu ama aşağıya inmenin kendisine bir faydası olmayacağını biliyordu. Ama endişelenmeleri gereken bir bebek varken yapacak bir şey yoktu. Keşke öğle yemeği yeseydi ya da en azından kaçmak zorunda kalmadan önce çantasını alabilseydi diye düşündü.

"Artık endişelenmek için çok geç," diye mırıldandı ve Jo'nun peşinden koştu.

"Lanet olsun!" Michele yemin etti. Andrew'a döndü. "Asansörün kumandalarına neden ateş?"

"Ben veledi hedefliyordum," diye cevap verdi.

"Bu kapının kilidini vurabilir misin?" Kevin sordu. Beyaz tulumunun kolu kana bulanmıştı ve yaralı kolunu yanına yakın tutuyordu. "Kız kardeşi öldüremeyeceğimizden emin misin?" diye ekledi.

"Katılıyorum," dedi Britney.

"Ailesini koruyordu," diye konuştu Andrew. "Onların düşman olduğunu anlamıyor."

Britney, "Düşman olmayan biri için çok zarar verdi," diye yakındı.

"Peki ya kilit?" Michele sordu.

"Herkes geri çekilsin."

Andrew dikkatli bir şekilde tuş takımına nişan alırken Puristler ondan uzaklaştı.

Michele bir el ateş etmeden önce "Yük asansörü," dedi.

Çatıya çıkmak için yük asansörünü kullanmışlardı. Onları hızla apartman girişine geri götürdü. İskeleyle tekrar tırmanmaktan korksa da, avlarına yetişmenin en hızlı yolu buydu. Amacınız için ne gerekiyorsa onu yaptınız.

Phillipa en alt kata vardıklarında durup uzun, derin nefesler aldı. Kendini toparlaması gerekiyordu. Bazen biraz başının dönmesine, bazen de midesinin bulanmasına alışkındı. Tüm bu saçmalıklar olağan şeylerdi. Ancak şu anda gerçekten midesi bulanıyordu, başı dönüyordu ve dünya görüşünün kenarlarında bulanıktı.

Pantolonunun cebine uzandı ve boş olduğunu gördü. Genelde yanında bir rulo glikoz tableti taşırdı ama bu sabah Bridger'ın gidişine o kadar üzülmüştü ki diğer her şeyi unutmuştu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu. O ablaydı, polisti, liderliği o üstlenmeliydi. Ama düşünmek her geçen saniye daha da zorlaşıyordu. "Üzgünüm," dedi ve ağlamaya başladı.

Jo ona döndü. "Bu kapı otoparka açılıyor. Jeep'imdeki OnStar'ı kullanarak dokuz-bir-bir'i arayabiliriz."

"Zekice."

"Kafeslerle takılırsanız, birkaç hayatta kalma hilesi öğrenirsiniz."

Neden? Phillipa merak ediyordu ama titremeye başlamıştı ve bunu sormak çok fazla enerji gerektirecekti. Jo başka bir tuş takımındaki düğmelere bastı ve Phillipa onu binanın yeraltı otoparkına kadar takip etti.

Beyaz tulumlar giymiş figürler onları bekliyordu.

On Yedinci Bölüm

Matt garajın kapısını kırdığında çalan alarm insan kulağı için sessizdi, ama ses altı vınlaması Matt'in kulağına keskin bir acı veriyordu. Bu acı sadece çaresiz öfkesini körüklüyordu: *Hiçbir Gey* onu Phillipa'ya ulaşmaktan alıkoyamayacaktı.

Kısa bir merdivenden aşağı koştu ve açık bir kapıdan geçerken, bir kurşun kapı çerçevesine çarptı, sonra yanağından geçti. Yüzünde bir çizgi halinde sıcak bir acı belirdi ama bunu ve silahlı adamı görmezden geldi. İçgüdüleri Phillipa'yı bulmasını gerektiriyordu; önemli olan tek şey buydu.

Garaj sıra sıra arabalarla doluydu ve kalın beton sütunlarla destekleniyordu. Orada gizlenen en az sekiz ölümlünün varlığından haberdardı, çoğu avcıydı. İkisi avlanıyordu. Biri avazı çıktığı kadar bağıırıyordu, bu da annesinin saklanma çabasına yardımcı olmuyordu.

Piçler! Bir çocuğu avlamaya nasıl cüret ederler!

Matt'in Phillipa'ya ulaşması gerekiyordu ama bebeği korumak her şeyden önce geliyordu. Ağlama sesine doğru koşarken, sağındaki beton sütunun arkasından alçak bir inilti geldi ve silahlı bir adam siperden çıkıp silahını Matt'in göğsüne doğrulttu.

"Dikkat et!" Phillipa saklandığı yerden sendeleyerek çıkarak bağırdı.

Matt ona doğru döndü, silahlı adamın tetiği çektiğini duydu.

"Oh, hayır, yapamazsın," diye gürledi derin bir ses. Ve Marcus Cage garajın içinden hızla geçerek tetikçiyi yere serdi.

Bir vampirle uğraşmak yeterince zordu ama iki canavar hiç de hazırlandıkları bir senaryo değildi. Birinin ortaya çıkacağını hiç düşünmemişlerdi.

"Geri çekilin!" Michele ekibine bağırdı. Andrew'u saldırganın ölümcül öfkesine kaptırmaktan korkuyordu.

Ama canavar Andrew'un işini henüz bitirmemişti. Silahı beton zemine doğru tekmeledi ve bir arabanın altında kayboldu. Sonra doğruca insan fahişesinin velediyle birlikte sinmiş olduğu yere koştu.

Michele adamlarına en yakın çıkışa doğru el sallayarak dikkatlerinin dağılmasının hepsinin dışarı çıkmasına yetecek kadar uzun sürmesi için dua etti. Diğerleri canavarlar tarafından fark edilmeden hızla ilerledi ama Michele o kadar şanslı değildi. İlk vampir, parlayan gözlerinde yanan öfkeyle, dişleri ve pençeleriyle ona doğru ilerledi. Dehşetten kanı dondu ve zihni de dondu. Michele Darabont öleceğini biliyordu.

Sonra diğer kadın ortaya çıktı ve dizlerinin üzerine çökmeden önce vampire doğru birkaç adım attı. Vampirin dikkati hemen kadının üzerindeydi. O kadına doğru koşarken, Michele de Andrew'un yanına gitti.

Andrew çabalarırken, "Onu öldürecek," diye homurdandı.

"O bizden daha iyi." Halsiz uşağının ayağa kalkmasına yardım etti ve canlarını kurtarmak için koştu.

Kafesler koşarak gelirken Matt de Phillipanın yanına diz çöktü.

"Ona ne yaptılar?" Marc sordu.

Matt Phillipa'yı kollarının arasına aldı. Çok solgundu, teni nemli gibiydi. "Bilmiyorum. Kan yok."

Hayatı solup gidiyordu ve buna dayanamıyordu. Kendi acısını düşünemiyordu.

Josephine bebeği Marc'ın kollarına bıraktı ve yanına çöktü. Phillipa'nın alnını yokladı ve "Bu hipoglisemi olmalı" dedi.

"O da ne?" Marcus sordu.

"Kan şekeri çok düşük, bayılmasına neden olacak kadar düşük. Çok düşerse ölebilir. Onu hastaneye götürmeliyiz."

Phillipa'nın kanında bir sorun mu vardı? Matt'i bir rahatlama seli sardı. "Ona yardım edebilirim. Kanımı paylaşabilirim-"

"Hayır!" Josephine açıkladı. "Glukagon ya da glukoz iğnesine ihtiyacı var. IV. Değil-"

"Kanıma ihtiyacı var."

Marc onun yanına diz çöktü ve elini omzuna koydu. "Kalıcı bir taahhütte bulunmak istemiyorsan olmaz dostum. Bu kadını kabul ediyor musun-"

"Hayır!" Matt kollarında Phillipa'yla ayağa kalkarak bağırdı. "Bunu ona yapamam."

Ama onun solduğunu hissedebiliyordu. O-

Josephine, "Onu hastaneye götürmeliyiz," diye ısrar etti. "Hemen!"

Kızın şiddetli haykırışı onu kendine getirdi. Ölümlüler onu ölümlü bir şekilde kurtarabilirdi. İçgüdüleri ona ne bağırsın bağırsın, bunun en iyisi olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Hadi gidelim."

"Bu ." Josephine onları parlak kırmızı bir cipe doğru götürdü. Yol boyunca, "Marc, tatlım, balık gibi kokuyorsun," dedi.

"İstakoz," diye cevap verdi. "Psişik yardım çılgılığını aldığımda işteydim."

Matt, Marcus'un bağ arkadaşının ona seslendiğini fark etti. Tıpkı onun olması gereken -onun olabilecek- ama onun olma *riskini* göze alamayacağı kadının onu çağırdığı gibi. Bu, birlikte olmaları gerektiğinin bir iğaretiydi.

"Hepsinin canı cehenneme," diye mırıldandı ve Phillipa'yı kucağında nazikçe taşıyarak cipin arkasına bindi. "Sür," diye emretti. "Acele et."

Bu berbat bir şey.

Mike çöp tenekelerinin arkasında daha derine süründü ve böğründeki kurumakta olan kanı yaladı. En azından kanama durmuştu.

Ve acıtıyor.

Kurt adam olmaktan nefret ediyorum.

Hayır, şu anda her şeyden çok nefret ettiği şey insanlardı. Bazen kendi türünün onları yemesi şaşırtıcı ? Kurtlar ve insanlar asla bu kadar yakın olmamalıydı. Aralarında ne güven ne de dostluk olabilirdi. İnsanların "insanın en iyi dostu" köpek sadakati inancını ve köpeklerin "biz iyiyiz, eğitilmiş maymunlar bizi her zaman besler" tavrını boş verin. Gerçek kurtlar insanların etrafında yaşayamazdı. İnsanlar diğer yırtıcılardan korkar ve korktuklarını yok ederlerdi.

Örneğin onun durumunu ele alalım. O sadece işini yapıyordu, insan dünyasını bir canavardan kurtarıyordu ve bir polis gelip onu vurdu! Sırf orada olduğu için.

Kocaman, tehlikeli, hırlayan bir kurda benziyor.

Tamam, belki polisin yaptığı şey için az da olsa bir nedeni vardı ama Mike hâlâ yaralıydı. Hâlâ acı çekiyordu ve hâlâ çok kızgındı.

Ve sıcaktı, acımasızca susamıştı ve arkasına saklandığı çöp kokuyordu. Daha da kötüsü, hâlâ daha uygun olan insan şekline dönüşemiyordu. Yarasının ne kadar kötü olduğundan emin değildi ama henüz iyileşmeye başlamamıştı ki bu hiç de iyiye işaret değildi. Vampir bu yeteneğini de ondan almayı başarmış mıydı?

İnsanlar onu avlıyor muydu?

Matt'i bu şekilde nasıl bulacaktı?

En önemlisi, bu lanetli insan yerleşiminde görülme korkusu olmadan hareket edebilmesi için gece çökecek miydi?

Polis memuru Marc'a "Olayın böyle olduğuna emin misiniz?" diye sordu.

Matt acil servisin bekleme salonunda volta atarken durup kuzeninin genç ve ciddi polise bakışını izledi.

"İşte tam olarak böyle oldu." Marc'ın derin sesi yumuşak, sert bir gümbürtüydü. Marc konuşurken adamı hipnotize etmese bile insanın inanacağı türden bir sestti.

Ölümlüler arasında yarı açık yaşamının en can sıkıcı yanlarından biri, insanları doğaüstü varlıkların var olmadığına ve en tuhaf olayların bile mantıklı açıklamaları olduğuna ikna etme ihtiyacıydı. Marc şu anda ölümlü yetkilileri vampir işlerinden uzak tutmaya çalışıyordu. Bırakın ölümlü polisler saldırganlara karşı adaleti sağlama yetkisine sahip olduklarını düşünsünler, vampirler kendi başlarının çaresine bakarlar.

Matthias Bridger aileleri savundu ve Marcus ölümlü polisle konuşurken o da yapması gereken işe konsantre oldu. Şu anda Phillipa hakkında çok fazla düşünmesine izin verirse, hızından daha fazlasını yapabilirdi ama böylesi onun için daha iyiydi. Ölümlü tıbbi hastalığını kontrol altına alabilirdi.

Ama tedavi edilebilir.

Cazibesini bir kenara itti ve memur uzaklaşırken Marc'a doğru bir adım attı. "şimdi ne olacak?"

Diğer Prime ona döndü, hissettiği tüm vahşet sadece gözlerinden okunuyordu. "Biz avlarız."

Matt, Phillipa'nın kollarındaki gevęek ağırlığını hâlâ hissedebiliyor, bu da öfkesini yeniden artırıyordu. "Güzel."

Josephine başka bir şey konuşulmadan onlara yaklaştı. Marc Brandon'ı ondan aldı ve bebeği rahatça geniş omzuna yasladı. "Kız kardeşin nasıl?"

Josephine rahatlamış bir gülümsemeyle, "O iyi," diye cevap verdi. "Durumu stabil ve huzur içinde uyuyor. Doktor uyandığında eve gidebileceğini söyledi." Yüz ifadesi bulanıklaştı. "Yani otele. şu anda bir evimiz yok. Bir suç mahalimiz var."

Marc kolunu bağ arkadaşının omzuna doladı. "Hepimiz güvendeyiz. Geri kalan her şey ayrıntıdır."

Başını onun göğsüne yasladı. "Evet. Ama eğer tişörtlerimi çaldıysalar, başları büyük belaya girecek demektir."

Marcus'un cep telefonu çaldı ve Brandon'ı annesinin kollarına geri verip telefonu açtı.

Bir hemşire yaklaştı ve o konuşamadan omzuna vurdu. "Dışarı çıkarın lütfen."

Marc başıyla onayladı ve yakındaki çıkıştan çıktı.

Matt ona ęaękın ęaękın bakınca Josephine, "Hastanelerde cep telefonlarına izin verilmiyor," diye açıkladı. Başını salladı ve fısıldamak için yaklaştı, "Sizinkilerin bizim türümüz hakkında bilmedikleri şeyler bir vampir kişisel gelişim kitabını doldurabilir. O kadar endişelenme," diye ekledi empatik kadın. "Pip iyi olacak."

"Pip?"

Parmağını dudaklarına götürdü. "Ona öyle dediğimi söylemediğin sürece bana bir şey olmaz. Biz çocukken ona böyle derlerdi."

"Söz veriyorum." Phillipa'nın kız kardeşinin kendisine karşı daha iyi niyetli görünmesine sevinerek bu lakabı bir kenara sakladı. "Onu görebilir miyim?" diye sordu.

"Madem uyuyor, söz veriyorum-"

Josephine'in dikkati omzunun üzerinden kayınca durdu. Dönüp baktığında Pete Martin'in onlara doğru geldiğini gördü. Ölümlüye hırlamamak için kendini zor tuttu.

"Hırsızlık olayını duyar duymaz geldim," dedi Pete. "O nasıl? Ben-"

"Dikkat edin millet," dedi Marc, adamın sadece birkaç adım gerisinde. "Artık gitmemiz gerekiyor." *Octavia toplantıya çağırdı*, diye ekledi telepatik olarak.

Octavia mı? Matt sorguladı.

Yerel bir matriye sahip olduğumuz en yakın şey o. Şehirdeki her vampiri çağırır. Senin varlığın özellikle isteniyor kuzen.

"Şimdi," dedi tekrar ve itiraz edecekmiş gibi görünen bağ arkadaşının kolunu tuttu. "İşimiz bittiğinde Phillipa için geri geleceğiz." Ölümlünün gözlerinin içine baktı. "Pete onunla kalacak, değil mi?"

"Elbette," diye yanıtladı Pete. "Ben de bu yüzden buradayım."

Kıskançlık Matt'in içini parçaladı ama bunu görmezden gelmek için mücadele etti. Kendi içgüdülerini görmezden gelmek için savaştı. *Onun için en iyisi buydu*. Ona sahip olamıyorsa, ona göz kulak olacak bir ölümlüye gitmesine izin vermeliydi.

Ama yine de Pete Martin'den nefret ediyordu.

Fikrini değiştirmeden önce, "Gidelim," dedi.

On Sekizinci Bölüm

"Neden polisin halletmesine izin vermiyorsunuz?" Jason Cage sordu.

Kanepenin kollarından birine oturmuştu. Yedi vampirin hepsi ve Las Vegas'ta yaşayan iki ölümlü bağ arkadaşı Octavia'nın evinin oturma odasında toplanmıştı. Octavia kanatlı bir sandalyede oturuyor, adından da anlaşılacağı gibi imparatorluk gibi görünüyordu. Marc ve Josephine kanepede , bebek Marc'ın kucağında uyuyordu.

Matt kapının yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş, yerel halkın söz almasını bekliyordu. Las Vegas Aile bölgesiydi, ama Klanlar hoş karşılandıklarını söyleseler de, çok kalabalık bir bölge değildi. Marc ve hanımı, bugün burada bulunan diğer birkaç kişi gibi yarı zamanlı sakinlerdi. Şehir iş için iyi bir yerdi ama psişik havası çoğu vampir tarafından uzun süreli olarak beğenilmiyordu.

"Polis zaten bu çeteyi arıyor," diye devam etti Jason. "İşgal ettikleri evin bir vampire ait olduğunu bilmiyorlardı. Bunu kişisel olarak algılamamız için hiçbir neden yok."

"Deli misin sen?" Nathaniel Strahan talep etti.

"Uzun zaman önce tutukladığım o asabi çocuğa ne oldu?" Matt neredeyse kendi kendine mırıldandı.

Jason ona acı bir bakış attı. "Ben büyüdüm." Nathaniel'e baktı. "Elbette kendimizinkileri koruyoruz. Ama bu Ailelere yönelik bir saldırı değildi."

"Bu ölümlüler kadınlarımıza ve çocuklarımıza saldırdı!" Anastasia şehrin diğer dişi vampiriydi ve Nathaniel'e bağlıydı. İkili bir piyano bankında birbirlerine çok yakın oturuyordu. Nathaniel'in kolu Anastasia'nın beline sıkıca sarılmıştı.

Jason elini kalın kahverengi saçlarında gezdirdi ve kanepede oturan aileye baktı. "Umursamaz görüldüğümü düşünüyorsanız özür dilerim. Umursamaz değilim. Ama ölümlülere müdahale etmemeyi zor yoldan öğrendim. Bu durumda şiddete şiddetle karşılık vermek için bir neden yok, çünkü bu çete için zaten büyük bir insan avı var."

"Sen ne düşünüyorsun?" Octavia diğer iki yerel vampiri sorguladı.

Micah Cage, "Bu insanlar medyada çok fazla yer alıyor," dedi. "Kendimizi zaten bu kadar yüksek profilli bir durumun içine sokmak istemeyebiliriz. Ölümlüleri kendilerinden kurtarmaya giden Klan çocukları değiliz."

Yaşlı Ross Waite, "Jason bunun rastgele bir saldırı olduğu konusunda haklı," dedi. Josephine'e baktı. "Yoksa öyle mi?"

Cevap vermeden önce düşünceli görünüyordu. "Kız kardeşim deneyimli bir polis memurudur. Daireden kaçtığımızda soygunculardan kurtulacağımızı düşündü. Tulum ve maske giiyorlardı ve onları teşhis etmemizin hiçbir yolu yoktu, bu yüzden peşimizden gelmeleri için hiçbir neden yoktu. Ama geldiler ve bize ateş ettiler. Bizi garaja kadar takip ettiler. Hayır, bizi orada bekliyorlardı."

"Seni pusuya mı düşürdüler?" Octavia sordu.

Josephine başını salladı. "Bizi öldürmeye çalışıyorlardı." "Bundan emin misin?"

Bir süre daha düşündükten sonra Josephine başını salladı. "Marc ve Matt olmasaydı bizi öldüreceklerdi."

"Belki de vampir avcılarıyla karşı karşıyayız," dedi yaşlı adam. "

ama," diye itiraz etti Jason. "Onlar artık bunu yapmıyor." Octavia,

"Bölgede bir grup Pürist var," dedi.

"Püristler banka mı soyuyor?" diye sordu şüpheli bir Jason.

Matt, "Taklitçi bir şaşırtmaca," diye önerdi. "Püristler dikkatleri kendi faaliyetlerinden uzaklaştırmak için kendilerini soygun ekibinin kılığına sokmuş olabilirler."

Jason ayağa kalktı ve odadakilere sert bir bakış attı. "Hepiniz kavga istiyorsunuz, değil mi?"

"Sen Prime'sın," dedi Ross. "Değil misin?"

"Ölümlülerle olmaz. Özellikle de Püristler gibi zavallı ölümlülerle." Marc öfkeyle, "Eşimi ve çocuğumu öldürebilirlerdi," diye gürledi. "I onlarla ilgilenilmesini istiyorum."

"Elbette," dedi Jason. "Ama beni bu dövüŖte saymayın." Saatine baktı, sonra Octavia'ya kibarca başını salladı. "Affedersiniz ama yapmam gereken işler var."

Kapıya doğru eliyle işaret etti. "Git hayvanlarını besle, canım. Biz ölümlülerle ilgileneceğiz."

Jason kapıya yaklaştığında Matt onun yolundan çekilmedi. Bakışları düşmanca bir an için kilitlendi, ama sonra Matt kendine Jason'la olan tartışmasının geçmişte kaldığını hatırlattı; ilgilenmesi gereken güncel bir işi vardı. Diğer Prime'in gitmesine izin vermek için kenara çekildi.

Jason gittikten sonra Matt öne doğru ilerledi ve herkesin dikkatini çekti: "Burada yargı yetkisi var."

Ev sahibesine baktı. "Leydi Octavia kabul ederse."

"Toplumumuz adına sizden yardım istiyorum," diye karşılık verdi.

"Ben de öyle," diye ekledi Ross, Prime'ların en büyüğü.

Matt başını salladı, sonra yavaşça dönüp odadaki herkese baktı. "Hepimizin iyice anlayabilmesi için avın kurallarını açıklayacağım. Hiçbiriniz benim hareketlerime karışmayacaksınız. Hiçbiriniz hareketlerimi sorgulamayacaksınız. İhtiyacım olan her türlü bilgi ve yardımı bana vereceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Matt'in koyduğu kurallardan tek bir Prime bile memnun görünmese de, kafa sallayanlar ve mırıldananlar vardı. Onları suçlamıyordu, çünkü kan ve seks arzusu kadar kontrolü elinde tutma ihtiyacı da Prime olmanın bir parçasıydı. Ama en azından kimse onunla tartışmıyordu. Eskiden otoritesini sorgulayanlardan ilk kanı almasıyla sonuçlanan bölgesel anlaşmazlıklardan zevk alırdı ama artık almıyordu. Yaşlanıyor ve yorgun düşüyor olmalıydı, çünkü bugünlerde sadece işini yapmayı tercih ediyordu.

Marc, "Eşimi ve çocuğumu öldürmeye çalıştılar," dedi. "Onları avlamak benim iş."

Peki ya eşim? Hastanede olan o. Matt, Marc'a, "Brandon'ın koruyucusu olarak, ava liderlik etme hakkımın seninkinden önce geldiğini iddia ediyorum" dedi.

Marc bebeği nazikçe Josephine'e verdi ve ayağa kalktı. "Bu konuda sana katılmıyorum Matt."

Büyük Prime yaklaşırken Matt, "Marc, seninle dövüşmek istemiyorum," dedi.

Marc çarpık bir sırıtma yaptı. "Kazanacağımı düşündüğün için mi?" Matt sırttı. "Tabii ki hayır, çünkü hâlâ balık gibi kokuyorsun."

On Dokuzuncu Bölüm

Beton, ellerinin ve dizlerinin altında sert ve soğuktu. Phillipa, tüm dünya etrafına kapanmışken bunun onu neden her şeyden çok rahatsız ettiğini anlamıyordu. Soğuk beton gerçek gibi görünen tek şeydi. Uzaklardan bağırışlar, silah sesleri ve bir bebek ağlaması geliyordu. Gözlerini açması gerektiğini biliyordu, çünkü birinin kahramanca bir şey yapması gerekiyordu ve bu ona bağlıydı. Ama gözlerini açmak baş dönmesini daha da kötüleştirecekti ve sonra da kusacaktı. Kusmanın kahramanca bir tarafı yoktu. Üzerinden soğuk terler akıyordu ve titremesi daha da kötüleşiyordu.

Bir şekilde ayağa kalktı ve gözlerini zorla açtı. İşte o zaman vampiri gördü. Görüşü bulanıktı ve sanki uzun, karanlık bir tünele bakıyor gibiydi, ama tünelin sonunda orada duran bir vampiri açıkça görebiliyordu. İnsan şeklinde olmasına rağmen ağzından uzun dişler çıkmış ve pençeleri ellerinin şeklini bozmuştu. Ve gözleri kızgın, vahşi bir sarı renkte parlıyordu.

"Matt?"

Bunun hipoglisemi kaynaklı bir kabus olduğunun farkındasın, değil mi?

Doğru, bilinçaltının mantıklı kısmıyla aynı fikirdeydi.

söylediği ilk şey hâlâ "Matt?" oldu. "O burada değil."

Bariton sesi tanıdıktı. Sıcak ve hoştu. *Onun* vampir olduğuna dair bir rüya görmemişti.

Başını çevirdi ve gözlerini açtı. Bir hastane odasında olduğunu öğrendiğinde ya da onu yatağın yanında otururken gördüğünde şaşırmadı.

"Merhaba, Pete."

Okuduğu dergiyi yere bıraktı. "Onu aramamı ister misin?"

"Tabii ki hayır." Kalbi aksini söylüyordu ama kalbi vücudunun diğer kısımlarından daha güvenilir değildi. "Bugün İngiltere'ye gitti."

Yavaşça doğruldu ve arkadaşına belli belirsiz gülümsedi. "Hâlâ bugün, değil mi?"

Saatine baktı. "Dört saat önce acil servise getirildiniz. Uyukluyordun."

Esnedi ve ensesini ovuşturdu. "Son birkaç gecedir pek uyuyamadım." Yüzünün kızardığını hissetti ve Pete'in bunu fark ettiğini gördü. Boğazını temizledi. Sonra hafızası geri geldiğinde nefesi kesildi. "Jo! Brandon! Onlar iyi mi?" Bacaklarını yatağın kenarından aşağı salladı.

Ayağa kalkmaya başladığında Pete onun omuzlarından tuttu. "Onlar iyi. Olduğun yerde kal." Tekrar yerine oturmadan önce kadının omuzlarını şefkatle sıktı. Pete'in yüz ifadesinin dostça bir endişeden bir müfettişin tarafsızlığına dönüşmesini izledi. "Ne oldu?"

Phillipa düşüncelerini toparladıktan sonra, kan şekerinin düştüğü ve bodrumda bir vampir gördüğünü sandığı noktaya kadar olayın tüm ayrıntılarını sakince anlattı.

Dedektif Martin'e, "Garaja vardktan sonra ne olduğunu gerçekten bilmiyorum," dedi. "Sen biliyor musun?"

Küçük bir not defterini kontrol etti. "Kız kardeşiniz ve eniştenizin ifadelerine göre, Bay Cage eve polislerin olay yerine geldiği saatte gelmiş. Failler binanın tüm güvenlik kameralarını devre dışı bırakmışlar ama alarm sistemlerinden birini gözden kaçırmışlar."

Kovalandığını ve ateş edildiğini çok net hatırlıyordu ve bir an için aynı durumdaki herhangi bir sivil kadar korkmuştu ama bu korku yerini profesyonel bir sakinliğe bıraktı. "Yakalandılar, değil mi?"

Pete başını salladı. "Henüz değil."

Phillipa küfretti ve yatağa bir yumruk indirdi. "Bu adamların *nesi* var? Jo'nun evine girdiklerinde bir banka soyduklarına dair haberleri izliyorduk. Meşgul küçük arılar, değil mi?"

"Çok meşgul," diye cevap verdi. "Bu yüzden evinize yapılan saldırının taklitçi bir ekip tarafından gerçekleştirilmiş olabileceğini düşünüyorum."

"Neden? Bu adamlar silahlı soygunun yanı sıra hırsızlık da yapıyorlar, değil mi?"

"Ama bir günde iki iş yapmak onların tarzı değil. En azından şimdiye kadar olmadı." Defteri çevirip kapattı. "Ve daha önce de kimseye ateş etmediler."

Onlarla işim bittiğinde bir daha kimseye ateş etmeyeceklerine yemin etti. Kimse aileme saldıramaz ve bundan paçayı kurtaramaz.

Ama bu kanunsuz düşüncelerini kendine sakladı.

"Dışarıda ilk göründüklerinde maske takmıyorlardı. Belki de onları tanıyabileceğimizi düşündüler ve bu şekilde peşimizden geldiler," dedi Pete'e.

Bu, tehdidin sona ermemiş olabileceği anlamına mı geliyordu? Küçük kız kardeşi ve yeğeni hâlâ risk altında mıydı?

"Herhangi birini teşhis edebilir misin?"

Gözlerini kapattı ve iskelede bulunan grupla ilgili ayrıntıları hatırlamaya çalıştı. "Beş kişilerdi, beyaz tulum giiyorlardı. Biri uzun boylu ve zayıftı. Sarı uzun saçları arkadan bağlıydı. En azından biri kadındı."

"Onlar hala dışarıdayken mi gördün?"

Başını iki yana salladı. "Kavga ettiğimiz zaman. Kızlar erkeklerden farklı hisseder, bilirsin."

Pete gülümsedi ve başını salladı. "Bunu fark ettim. Bu yardımcı oluyor," diye ekledi. "Başka bir şey var mı?"

"Bir tanesine örgü iğnesi batırdım," dedi ona. Ha-şimdi Jo ona hobisinin sert bir sokak polisi için uygun olmadığını söyleyemezdi. "Tahta bir iğneydi. Eğer bir vampir olsaydı, onu öldürürdü."

Pete iyice şaşırmış görünüyordu. "Vampir olmaması dışında."

"Bu bir şakaydı." Bunu neden söylemişti? Sadece rüya yüzünden değildi. Aklının bir köşesinde başka bir şey daha vardı, önemli bir şey. Yine de bilgiyi su yüzüne çıkarmak için zorlayamazdı; kendi zamanı gelecekti.

"Başka bir şey var mı? Bir ressamla çalışabilir misiniz?"

O daha cevap vermeden Jo kapının kenarından baktı. "Nasılsınız? İçeri girebilir miyim?" İçeri girdi ve Phillipa'nın büyük deri çantasını uzattı. "Eşyalarını getirdim."

Phillipa çantayı aldı ve içindekileri yanındaki yatağın üzerine boşalttı. "Her şey burada," dedi. "Test ekipmanlarım, insülin ve kesici aletler, haplar."

"Peki ya cüzdanın?" Pete sordu.

"Evet, o da burada. Oldukça beceriksiz hırsızlar," dedi cüzdanı karıştırırken ve bozulmamış nakit para ve kredi kartları buldu.

Jo, "Evden bir şey aldıklarını da düşünmüyoruz," dedi. "Marc ve ben etraflı gezdik ve kayıp bir şey bulamadık."

"Suç mahalline geri dönmene izin verdiler mi?" Phillipa sordu. "Neden oraya geri döndün?"

"Kız kardeşimle bir dakika görüşebilir miyim?" Jo, Pete'e

sordu. "Tabii. Kahve getireyim. Kahve içebilir misin,

Phillipa?" "Alabilirim. Ben de çok isterim."

"Benim için yok, teşekkürler," dedi Jo, Pete soru sorar gibi ona baktığında. Pete gidene kadar bekledi ve "Kasabadan ayrılmamın bir sakıncası var mı? Daha da önemlisi, burada iyi olacağını düşünüyor musun? Yoksa bizimle gelsen daha mı iyi olur? Beni ve bebeği kurtardığın için de teşekkürler, abla. Eğer bizi oradan çıkarmasaydın..."

Phillipa hızlı konuşan kız kardeşinin hem suçlu hem de utangaç olduğunun farkındaydı. Ve muhtemelen daha önceki tehlike yüzünden hâlâ şoktaydı.

"Bizi dışarı çıkaran sendin," dedi Phillipa ona. "Bizi sadece asansörlere götürebildim. Sonra da bayıldım," diye ekledi acımasızca.

Jo ona sarıldı. "Ölebilirdin."

"Evet ve bu benim hatamdı. Eğer yanımda biraz şeker olsaydı, bu melodrama gerek kalmadan cipinize ulaşabilirdik. Ne demek istiyorsun, şehri terk etsen sorun olur mu? Tabii ki sorun olmaz. Ben sakat değilim." Bir hastane odasında oturuyor *olsa* bile. "Geri dönecek bir evin yok ki, zaten yarın gidiyordun. Değil mi? Marc'ın geri dönmesi gereken işleri var."

"Evet. Ama saldırı konusunda çok kızgın ve ayrılma konusunda mantıklı düşünmesi için neredeyse dövülmesi gerekti."

Phillipa kız kardeşinin koca adamı dövmesi fikrine güldü. "Görünüşe göre sen kazandın."

Jo sırtıttı. "Ben karar vermedim. Daha çok ailevi bir karardı ve Marc beni ve Brandon'ı eve götürmesinin daha iyi olacağına karar verdi. Ama senin iyi olacağından emin olmadan hiçbir yere gitmiyorum. Bizimle New York'a gelebilirsin. Ya da Phoenix'teki evine dönebilirsin.

"Ben burada kalıyorum." Açıkçası Phillipa, şehrin onlar için güvenli olduğundan kesinlikle emin olurken kız kardeşi ve ailesinin Las Vegas'ta olmamasının daha iyi olacağını düşünüyordu. "İş görüşmelerim var, unuttun mu?" diye hatırlattı Jo'ya.

"Ve Pete," diye ekledi Jo umutla.

"Peki ya Pete?" Pete iki elinde dumanı tüten birer kahve fincanıyla dönerek sordu.

"Kız kardeşimle güzel bir aşk yaşayacağınızı umuyordum," dedi Jo utanmadan.

"Hey!" Phillipa şikayet etti.

"İstiyorum," diye yanıtladı Pete. "Aslında buraya kız kardeşinize çıkma teklif etmeye geldim."

Phillipa sıcak kahveyi neredeyse döküyordu ama komodinin üzerine koymayı başardı. Ayağa kalktı.

"Bu harika," dedi Jo parlak bir sesle. "Umarım ikiniz de iyi vakit geçirirsiniz."

"Affedersiniz." Phillipa el salladı. "Ben buradayım." Arkadaşına baktı. "Neden bahsediyorsun, Peter Martin?"

"Ayakta durabilecek kadar iyi hissediyor musun?" Jo araya girdi.

Phillipa şımartılmaya dayanamıyordu ama empati kurabilen kız kardeşine yalan söylemenin de bir yolu yoktu.

"Acıktım, hepsi bu. Ama bunu hemen düzeltebilirim," dedi ve çantasından döktüğü bir yığın şeyden bir enerji barı aldı. "İki karbonhidrat değiş tokuşu ve ben iyi olacağım." Yaban mersinli yulaf ezmesi barından birkaç ısırık aldıktan sonra dikkatini bir kez daha Pete'e çevirdi. "Yani bir randevu mu dedektif?"

"Sayılır, Memur Bey. Bir kurtla ilgili bir adamı görmeye gitmem gerekiyor ve senin de gelmek isteyebileceğini düşündüm."

Kulağa ilgi çekici geliyordu. Phillipa Pete'i çok seviyordu ve Bridger'ı aklından çıkarmak için bulduğu her fırsatı memnuniyetle karşılıyordu. Ayrıca Pete'le olan

Henüz onunla saldırı.

"Tamam," dedi. "Buradan çıkmak için ne yapmam gerekiyorsa yapayım, sonra da gidip bir kurt bulalım." Kız kardeşine gülümsedi. "Sen de aileni New York'a götür. Kafesler Las Vegas'tan ayrılırsa sorun olmaz, değil mi?" diye sordu Pete'e.

"Departman onları nasıl ele geçireceğini bildiği sürece sorun yok." Kadın eşyalarını çantasına geri koymaya başlarken adam yardım etmek için öne çıktı. "Burada işin biter bitmez seni otele geri götüreceğim. Kurt avına *çıkma*k için üzerine güzel bir şeyler giymelisin."

Yirminci Bölüm

Mike avlandığını biliyordu. Diğer kurt adam onun bu formda kapana kısıldığını ve yaralı olduğunu biliyordu. Bu, onun izini sürmek için mükemmel bir fırsat olabilirdi - İz Sürücü'nün izini sürmek için. Bu bir öldürme darbesi olmaz mıydı?

Artık karanlıktı. Nihayet. Ve eziyet verici sıcaklık azalmıştı. Hayatının en uzun gününü geçirmişti. Susuzluk, açlık ve acı hâlâ onu rahatsız ediyordu ama en azından artık hareketlerini örtecek bir karanlığı vardı.

Ve hareket etmeli. Ama nereye?

Gün başladığında Matt'i şehirde yerde bulacağından emindi. Şimdi çöle geri dönmek, insanların ortasında olmanın getirdiği tehlike, karmaşa ve katıksız dehşetten uzak bir yere gitmek istiyordu. Şu anki durumunda, likantropun onları neden öldürdüğüne neredeyse sempati duyabiliyordu. Dünyayı insanlardan kurtarmak bir lütuf olurdu. Ya da en azından onlardan kaçmak.

Bu onun kurt tarafının insan tarafıyla baskınlık için savaşmasıydı.

Bu kadar düşünmek yeter, diye düşündü Mike ve dikkatlice ayağa kalktı. Yaranın kanaması saatler önce durmuştu ve sağ arka patisine yavaşça biraz ağırlık verdi. Bir adım attığında neredeyse acı içinde uluyordu ama sessizlik de hareket etmek kadar zorunluydu. Topallayarak da olsa bir hayalet, bir gölge olmalıydı.

Mike acıyı görmezden geldi ve ara sokağa girdi. Onlar onu bulmadan önce buradan gitmeliydi.

Onlar mı?

Çok dikkatli dinledi. Polis telsizlerinin uzaktan gelen cızırtısı dikkatini çekti ve yakındaki sokaklarda dolaşan farklı araba motorlarının seslerini seçti. Bilinçaltı bir süredir bu örüntünün farkında olmalıydı ama şimdi farkındalığının bilinçli kısmı bunu çözmüştü.

Lycanthrope'un onu aradığına hiç şüphe yoktu. Ama polisler de öyle.

"Zekân için tebrikler," dedi vampir Michele'in karşısına oturarak. Bir canavardan bile gelse, bu iğneleyici sözler rahatsız ediciydi.

Michele herhangi bir mazeret sunmadı. "Veledi ya da sürtüğü yakalayamadık ama bunu yüzümüze vurmana gerek yok. Bir dahaki sefere-"

"Bir dahaki seferin olacağından emin değilim."

Michele restoranın girişine doğru baktı. Puristlerin geri kalanı her an onunla burada buluşabilirdi. Bir vampirin kendileriyle aynı odada bulunmasına pek iyi tepki vermezlerdi, bu vampir bir tür müttefik olsa bile.

"Konuşmak için iyi bir zaman değil," dedi vampire.

"Kesinlikle katılıyorum. Ancak yerine getirmem gereken acil görevlerim olduğu için şimdi yapmam gerekecek."

Vampirden ne kadar çabuk uzaklaşırsa o kadar iyiydi. Bu üstün, kibirli yaratık tüylerini diken diken etmişti. Daha önce kendi türünden birine hiç bu kadar güçlü tepki vermemişti. Onun ne olduğundan mı yoksa yaydığı psişik güçten mi daha çok tiksindiğini bilmiyordu.

Gözlerinin içine bakmasını istediğini biliyordu ama itaat etme dürtüsüyle savaştı. "Kullanabileceğim bir bilgin var mı?"

Vampir, "Hedefleriniz şehri terk ediyor," diye cevap verdi.

Michele yemin etti. "Ne zaman? Onlara ulaşmamızın bir yolu var mı?"

Vampir umursamaz bir tavırla eliyle işaret etti. "Onlar için endişelenme. Şu küçük zekice maskaralığınla başıma açtığın sorunu konuşalım."

Michele bu kez vampire bakmaktan kendini alamadı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bakışları yakalandığında tek yapabildiği dinlemektir.

"Mürettebatınızın benim mürettebatım kılığına girmesinden bahsediyorum. Senin benim planımdaki yerin, küçük insan, türümün dikkatini *benim* faaliyetlerimden başka yöne çekmek. Aileyi eski ve uygun bir düşmanı avlamaya odaklamak için seni çocuğun üzerine saldım. Ama sen ne yaptın? Dikkatlerini tam da benim onları uzaklaştırmaya çalıştığım şeye çekiyorsun." Vampir dudak *büktü*. "Bu konuda çok mutsuzum."

Korku Michele'in içinde dalgalandı ve vampirin onun üzerindeki zihinsel kontrolünü sıkılaştırdığını, onu kuklası haline getirmenin ne kadar kolay olduğunu bilmesini sağladığını hissetti. Bu yaratık, vampirlerin güçlerini nasıl kullanacakları konusunda son yüzyılda üzerinde anlaşılmış kuralları hiç dikkate almıyordu. Hepsi bu tür bir zihin kontrolü uygulayamazdı ama bu-

"Evet, ben eşsizim," diye böbürlendi vampir. "Ve iyi olmaktan sıkıldım. Çok ama çok zengin olmaya karar verdim, bu yüzden ölümlülerden istediğimi alıyorum. Onların kolluk kuvvetlerinden korkacak bir şeyim yok ama kendi türümün suçların psişik doğasını fark etmeye başlamasının an meselesi olduğunu biliyordum. Bu yüzden seni kendi kolluk kuvvetlerimiz için bir şaşırtmaca olarak ayarladım. Sonra da benim mürettebatım kılığında Kafesler'e geldin. Bunu yaptığınız için çok kızgınım ama durumu kurtarmayı başardım."

Yaratık, Michele'in bileğini sıkamak için masanın diğer tarafına uzandı. Michele'in çılgılık atmamasının tek nedeni vampirin buna izin vermemesiydi.

"Seni yemek isteyen bir arkadaşım var," dedi vampir. "Seni hâlâ kullanabileceğimi düşünmeseydim, ona izin verirdim. Kafesler gidiyor ama senin için başka bir görevim var."

Michele, "Başka bir şaşırtmaca," diye mırıldanmayı başardı.

"Aynen öyle." Vampirin dikkati bir an için Michele'den uzaklaştı, çünkü Puristlerden biri gelip masaya oturdu. Vampir ona gülümsedi. "Merhaba Andrew."

O da gülümsedi ve vampirin gözlerinin içine baktı. "Merhaba."

"Benim için yapmanı istediğim bir şey var," dedi vampir ona. "Phillipa Elliot'ı öldürmeni istiyorum."

Bakışları hâlâ vampirinkilere kilitlenmiş olan Andrew daha geniş bir şekilde gülümsedi. "Tamam."

Matt, Jason Cage'e, "Octavia'nın ne demek istediğini şimdi anlıyorum," dedi.

Genç vampirin arkasına yaklaştı ve kulisteki vampir olsun hayvan olsun her canlıyı etkileyen bir sessizlik yansıttı.

Jason Matt'in ani varlığına tepki vermedi ama sakın görünmeye devam etti. Odanın arka duvarındaki gölgelerde yatan bir çift kurt da dahil olmak üzere, alanda epeyce kafeste hayvan vardı, çoğunlukla da büyük kediler. Hayvanlardan bazıları serbestçe dolaşıyordu; Jason'ın eli beyaz bir kaplanın başındaydı ve hayvan ona yaslanmış, hayranlıkla bakıyordu.

Jason yüksek çizmelerin içine sokulmuş dar siyah bir pantolon ve nakışlarla, mücevherlerle süslü siyah kadife bir yelek giymişti, ama gömleği yoktu. Matt bunun modern bir sahne sihirbazı kostümü olduğunu düğündü.

Matt devam ederken Jason kaplanı okşamaya devam etti. "Octavia, 'Gidin hayvanlarınızı besleyin,' dediğinde bunu gerçekten kastettiğini düşünmemiştim."

"Neden olmasın?" Jason sordu. Matt'e yan gözle baktı. "Bu arada gizlice yaklaşmak iyi bir numara, özellikle de George ve Gracie seni fark etmediyse." Kurtların başları isimlerini duyunca kalktı. "Ama benim için gösteriş yapmana gerek yok."

Matt omuz silkti. "Alistırma yapıyorum. Ayrıca kapıda yetkisiz kişilerin giremeyeceğine dair bir tabela vardı."

Jason hayvanları işaret etti. "Bunun iyi bir nedeni var. Aptal bir insan buraya girip bir taraflarını kesti diye bebeklerimin başının derde girmesini istemem."

"Bu utanç *verici olurdu*. İnsanlara sempati duymadığınızı görmekten mutluluk duyuyorum."

"Neden olsun ki?" Jason onunla yüzleşmek için döndü, kavgaya hazır bir Prime gibiydi. Arkasında kaplan adım atmaya başladı.

"Dişleri içeri sok, delikanlı." Matt ellerini onun önünde havaya kaldırdı. "Şu anda beni alt edecek zamanın var mı?"

"Prime oyunları için biraz yaşlı değil misin?" Jason karşılık verdi.

Matt kıkırdadı. "Hiçbir Bağbakan bu saçmalığı atlatamaz, biz sadece bunun saçmalık *olduğunu* anlarız, her ne kadar kasılmaktan vazgeçemesek de. Bu sefer seni kışkırttığım için özür bile dileyeceğim. Octavia'dan haber aldın mı?"

"Evet, lanet olsun sana." Jason bir an için gözlerini kapadı. Matt'e tekrar baktığında sakindi. "Ne istiyorsun?"

Matt, geleneklere uyduğu ve iğbirliği yaptığı sürece, diğere Prime'ın isteksiz davranmasına aldırımıyordu. "Matt'te belli bir miktar

sizden Puristlere karşı sempati."

Jason sert bir kahkaha atarak kaplanın hırlamasına neden oldu. "Acınacak halde olduklarını söyledim -ki bu sempatik olmakla aynı şey değil. Üç dakika içinde sahnedeyim," diye ekledi.

"Bana onları nerede bulacağımı söyle, ben de gideyim."

"İşbirliğinin nerede olduğunu neden bileyim ki?" diye homurdandı, sonra içini çekti. "Bildiğim tek kişi Andrew adında bir ezik. Birkaç kez seyircilerin arasında ortaya çıktı ve gösteriyi bozmaya çalıştı. Onu susturmak ve hayvanları kontrol etmek tam bir eziyetti. Nerede yaşadığını öğrendi ve komşularımın kalbime bir kazık saplamasını sağlamaya çalıştı. Ben de taşındım ve ona karşı yasaklama emri çıkarttım. Beni unutmasını sağlamak daha kolay olurdu ama artık böyle bir şey yapmama izin verilmediğini biliyorsunuz."

"Şartlı tahliyenin detayları benim yetki alanımda değil, dostum. Bu Andrew'u nerede bulabilirim?"

"Son duyduğuma göre Fremont Caddesi'ndeki eski kumarhanelerden birinde çalışıyormuş. Bir süre orada takılırsan eminim seni bulacaktır. Şimdi gider misin?"

"Memnuniyetle."

Matt döndü ve bir adım bile atmadan *anladı*. Onun varlığı bağı döndürücü bir parfüm gibiydi. "Phillipa," diye fısıldadı.

O buradaydı. Yakınlarda. Tiyatroda. Ve yalnız değildi.

Neden? Bu düşünce hem kıskançlık hem de ihtiyaçla karışıktı - onu tekrar görmek için. Ona sahip çıkmak için.

En azından uzaktan da olsa onu son bir kez görmek için.

Tanrıça, bağlanmak bir erkeği acınası hale getirir! Özellikle de Prime Klan tarzı bir asil olmaya ve içgüdüleriyle savaşmaya çalışıyorsa.

Ama Phillipa'nın Jason Cage'e olan ilgisinin ne olduğunu da merak ve bunu öğrenmeye niyetliydi.

Yirmi Birinci Bölüm

"Kurt uzmanınız bir büyücü mü?" Phillipa sorarken bile cevabın ne olduğunu anladı. "Elbette, yoksa neden burada olalım ki?"

Pete onun yanındaki koltuğa otururken sıırttı. "Çünkü bu gösteri büyük ses getiriyor, ben de işle zevki karıştırabileceğimizi düşündüm. Canavar Ustası'nın gösterisini izlemek için sabırsızlanıyordum ve daha sonra sahne arkasına gidebiliriz."

Phillipa ona gülümseyerek karşılık verdi. Pete onu eğlendirmeye çalışıyordu ve bu çabasını takdir ediyordu. "Teşekkürler."

Eğitimli hayvanların yer aldığı sahne gösterileri hakkında endişeleri vardı, ancak kaplanların seyircilerin arasına atlamasından ziyade hayvanlara iyi davranılması konusunda daha çok endişeleniyordu. Bu senaryo uzak bir ihtimaldi ve bu tür gösterileri bu kadar popüler yapan şeyin, olabileceklere dair neredeyse bilinçaltındaki korku olduğunu tahmin ediyordu. Lunapark trenine binmek gibi korkutucu bir eğlenceydi, karanlık bir sokakta bir şüpheliyi kovalamak kadar adrenalin yüklü değildi.

Adrenalini özledim. Ama onsuz yaşamaya alışması gerekecekti, tıpkı büyük porsiyon makarna ya da-

Matthias Bridger?

Onun adını düşünmek bile karnına saplanan bir bıçak gibiydi. Sanki kulağına fısıldayan sesini duymuş gibiydi ve ne kadar aptalca olduğunu bilse de etrafına bakmaktan kendini alamadı.

Tiyatronun oturma yerleri sahneden itibaren geniş bir yarım daire şeklinde yükseliyordu. Pelüş koltuklar siyah kadife döşemeliydi, arkadaki duvarlar siyah kadife perdelerle kaplıydı ve kalın halı da karanlıktı. Tüm bu etki mağara benzeri ve gizemliydi. İçki siparişlerini almak için geniş koridorlarda ilerlerken parlak tüyler ve payetlerden başka bir şey giymeyen uzun bacaklı garsonlar tarafından egzotik bir duygusallık tonu eklendi. Salon hızla doluyordu ve havada büyük bir beklenti ve heyecan vardı.

"Görünüşe göre burası SRO," dedi.

Pete kendini beğenmiş görünüyordu. "Bizi gösteriye sokmak için bir iyilik istedim."

Uzanıp adamın yanağına dokundu. Çok hoş, normal bir adamdı ve gerçekten çok duygulanmıştı. Adrenalin olmadan yaşamayı öğrenebilirdi, değil mi?

"Teşekkür ederim. Bunun için minnettarım," dedi.

Bir an için her şey kıpkırmızı oldu. Dünya tekrar odak noktasına geldiğinde Phillipa ayaktaydı ve kendisinin olmayan duygulardan kaynaklandığını bildiği bir tepkiyle titriyordu. Öfke. Kıskançlık. Pişmanlık. Acı... Hepsi birden, beşinci kategoriden bir kasırgaya tutulmuş gibi, acı dolu bir anda içinden geçip gitmişti.

Pete yanında duruyordu, eli kolundaydı. "Sorun nedir? Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ondan başka kimsenin kendisine dokunmasını istemiyordu! Pete'in endişeli dokunuşundan kurtulma isteğiyle savaştı ve izlendiğinden emin bir şekilde etrafına bakındı. Matthias adında bir kasırga tarafından.

"Ben iyiyim, ben iyiyim." Titrek bir kahkaha attı. "Biraz sarsıldım, hepsi bu." Sadece hayal görüyordu.

"Zor bir gün geçirdin."

Pete'in sempatisi sinirlerini bozsa da başını salladı ve Pete'in onu yerine oturtmasına izin verdi. O otururken salonun ışıkları sönmeye başladı.

Kırmızı, göğüslerinin ve kalçalarının kıvrımlarını vurgulayan, kollarının ve sırtının sıkı kaslarını ortaya çıkaran ipeksi bir elbise giymişti. Kahretsin, ama Phillipa'sı çok güzeldi. Matt tiyatronun arka tarafında durdu ve onu açıklıkla izledi.

Ölümlünün ona dokunmasına, onunla konuşmasına, onu rahatlatmasına izin vermek zorundaydı. Haklarından feragat etmişti ama bundan nefret ediyordu. Acı da veriyordu. Burada durup izlemek aptalcaydı ama onun iyi olduğundan emin olmalıydı.

Custom bağlanma dürtüsüne karşı koymanın yanlış olduğunu söylüyordu ve o da Custom'ın karşı konulması zor biyolojik ve psişik bir zorunluluğa dayandığını çabucak öğreniyordu. Custom ayrıca bağın mükemmel bir şey, güzel bir tamamlanma olduğunu söyledi.

Olabilir.

Ancak bağıın karanlık tarafına tanıklık etmişti, bir Prime ve bağılısı üzerinde nasıl bir tehdit oluşturabileceğini biliyordu, böylesine mükemmel bir aşkın kaybının nasıl bir yıkıma yol açtığını biliyordu. Kendisini eğiten Prime'ın, insan sevgilisini bir intikam cinayetinde kaybettikten sonra parçalanışını izlemişti. Phillipa'yı böyle bir tehlikeye açık bırakamazdı.

Ölümlüler ve vampirler arasındaki bitmek bilmeyen savaşta zaten bir kez saldırıya uğramıştı ve onun güvende olduğundan emin olana kadar buradan ayrılmayacaktı. Şu anda şu lanet Andrew'u avlıyor olmalıydı.

Ama Phillipa buradaydı -muhtemelen sadece gösteriyi izlemek için- ve Jason Cage sahneye kasıla kasıla çıkmıştı. Bir süre daha Phillipa'nın yanında kalacaktı, en azından gösteri bitene kadar.

Hâlâ izlendiğini hissediyordu ama sahnede olup bitenlere konsantre olmak için bu hissi görmezden geldi. İlk fark ettiği şey iki kurt oldu. Sevimli yaratıklardı, kıvrak ve zayıftılar ve hiç de evcil görünmüyorlardı.

Yanında yürüdükleri adam tehlikeli hayvanlarına inanılmaz derecede benziyordu. Uzun boylu ve geniş omuzluydu ama kırbaç gibi zayıftı, keskin hatları sahne makyajıyla dramatik bir şekilde artırılmıştı. Kadife ve mücevherler içindeydi ve bu tamamen beklenmedik ortamda onu tanıması bir anını aldı.

"Bir dakika bekle," diye fısıldadı Pete'e. "O adamı tanıyorum. Canavar Ustası, Marc'ın sayısız kuzeninden biri."

"Adı Cage," diye fısıldadı Pete. "Bir bağlantı olup olmadığını merak ettim."

"Vaftiz törenindeydi."

Canavar Ustası'nı en son gördüğünde, onun kendisini tavlama çalıştığından bahsetmemişti. Tabii bu da aklına Matt Bridger'ı ve onun kendisine asılmasına verdiği sahiplenici tepkiyi getirdi. O zaman sinirlenmişti ama bunu hatırlayınca içinde bir arzu şoku oluştu.

Ve bir anda gecenin tüm keyfi kaçtı. Onunla birlikte olmadığı için içinde bir boşluk vardı. O kadar canı yanıyordu ki, onu bulmak için İngiltere'ye giden bir uçağa binmek istiyordu.

Unut onu. Onu yatağına aldığında seçimini yapmıştı. Onun gideceğini biliyordu; kendine acımak için hiçbir mazereti yoktu. Hayatına devam et. Diziye izle.

Gerçekten de dikkatini vermeye çalışıyordu ama hayvanları izlemek sihirbazın yaptığı illüzyonlardan daha eğlenceliydi. Büyük kediler gösterinin başyapıtlarıydı, bir bakış ya da jestten başka bir yönlendirme olmadan adımlarını atıyorlardı.

Kurtlar gösteride aktif bir rol almadılar ama Cage'le birlikte her yere gittiler ve her zaman onun yanında yer aldılar. Bu sadece Canavar Efendisi'nin güçlü alfalık havasını daha da güçlendirdi, seyirciler arasındaki kadınları tahrik edip rahatsız edecek türden bir davranıştı. Phillipa bu bariz duygusallığın farkındaydı ama bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Tam olarak sıkılmasa da, bir süre sonra aklı başka yönlere gitti. Hatırlaması gereken bir şey vardı. Hastanede söylenen ya da yapılan bir şey neredeyse bir anısını canlandıracaktı. Bu anı çok değerliydi. Bir ipucuydu, değil mi? Bir şey mi? *Biri* mi?

Bridger?

Onu düşünmeyi bırak ve davaya odaklan. Bu kişinin davayla bir ilgisi var, değil mi? Tamam, o bir erkek. Genç, uzun boylu ve kaçık.

Saldırganlardan biri uzun boyluydu, tüm ateşi eden oydu. Havaalanındaki konuşmanın anısı gözlerinin önüne geldi. *"Sana yardım etmeme izin ver.*

Tehlikedesiniz. Henüz seni bozmadılar ama

Bu sadece bir zaman meselesi. Seninle konuşmak benim için tehlikeli. Ben yaklaşmama emri aldım ama masumları kurtarmaya çalışmamak yanlış olur. Kız kardeşin çoktan lanetlendi ve-

"Pekâlâ. İşte bu kadar." Phillipa cevizle yüzleşmek için döndü. "Neyin var senin?" diye sordu. "Kız kardeşime ne olmuş?"

"Aslında bu hatası değil ama artık kurtarılamaz durumda. Onu bu o getirdi."

"Kim?"

"Vampir."

Rüyasında Bridger'ın bir vampir olduğunu görmüştü, değil mi? Bilinçaltının bu deliyi saldırıyla ilişkilendirme yolu bu olmalıydı. Ne de olsa dikkat etmesi gereken bir şey varsa o da Matt Bridger'a yapılan herhangi bir göndermeydi. Ama tehlikede olan *kız kardeşi*ydi.

Jo'nun gerçekten vampirlerle ilişkisi olduğunu düşündükleri için mi kız kardeşine saldırmışlardı? Marcus'un vampir olduğunu mu düşünüyorlardı? Neden? Brandon'ın zaten bir dişi olduğu için mi? Bu biraz tuhaftı ama bir anne ve bebeği öldürmeye çalışmak için bir neden değildi. Yapmaya çalıştıkları şey için hiçbir sebep yoktu ve Jo onların hapse atıldığını görecekti.

İçgüdülerini ona havaalanındaki delinin bu işin içinde olduğunu söylüyordu. Bu adamı bulmak zorundaydı, hem de hemen.

Alkışlar başladığında gösterinin bittiğini anladı ve ayakta alkışlamak için ayağa kalkan diğer izleyicilere katıldı. Pete ona baktı ve onun bir çocuk gibi sırtıttığını gördü.

"İyi gösteriydi," demeyi başardı, ancak son muhteşem numaranın ne olduğunu hatırlamıyordu.

"Harika," dedi Pete. "Harika. Şimdi gidip Bay Cage'le konuşalım."

Başka bir Bay Cage'e birkaç soru sormak zorunda kalabileceği endişesini bastırdı.

LVPD dedektifine "Devam et," dedi. Kendi davasına devam edebilmek için bu işi bir an önce bitirmek istiyordu.

Phillipa bir dedektif rozetinin sizi sokabileceği yerlere her zaman hayret ederdi. Bir assolistin soyunma odası polis işi için gittiği en tuhaf yer değildi ama kesinlikle en ilginç olanıydı. Canavar Ustası'nın odası kendi dairesinden daha büyüktü, küçük bir mutfak ve geniş bir oturma alanı vardı. Zemini kalın mavi çiçekli bir halı kaplıyordu ve tavan bulutlar ve yaldızlı meleklerle boyanmıştı. Her yerde çiçek vazoları ve doldurulmuş hayvanlar vardı, bunların hayranlarından gelen hediyeler olduğunu tahmin ediyordu. Las Vegas'ta hâlâ o kadar yeniydi ki bu şatafat ve ihtişamdan etkilenmemişti.

Jason Cage nezaketle onları bir çift sandalyeye doğru yönlendirdi ve Phillipa onun soyunma odasına kurtlarını da getirmiş olmasından hem etkilendi hem de rahatsız oldu. İçlerinden biri kanepeye kıvrılmıştı.

Diğeri ise mutfakta yere uzanmış, beyaz bir kaplan peluşunun içinden kocaman pamuk yumaklarını koparıyordu.

Cage onun endişeyle kurda baktığını fark edince, "Onlara söylemediğim kimseyi yemezler. Aslında kendileri için avlanamayacak kadar şımarıktırlar ve zaten dörtte üçü malamuttur."

Şüphelilerin yalan söylediğini her zaman bildiği gibi, onun da yalan söylediğini bilerek bu güvence karşısında belli belirsiz gülümsedi. Ama ne hakkında yalan söylüyordu? Ve neden şüpheleniliyordu?

Hiçbir şey, diye hatırlattı kendine. Duyuların mahvolmuş. Pete uzman tanık olarak onunla görüşmek için burada.

"Seni tekrar görmek güzel Phillipa," diye ekledi Cage, parlak mavi gözlerinde tipik şehvet dolu Cage erkeği parıltısıyla. Kadın ona kaşlarını çattı, o da Pete'e sert bir bakış attı. "Soygunlar için buradasınız, değil mi? Nasıl yardımcı olabilirim, Dedektif?"

Pete kanepede uyuyan kurdu işaret etti. "Bunların insan yemediğinden emin misin?"

"Bunların olmadığını biliyorum." Cage kanepeye oturmak için hareket etti ve kurt başını onun kucağına koydu. "Kurtların insanlara saldırdığına dair pek çok Avrupa halk hikâyesi var ama bu hikâyelerin gerçek olduğuna dair belgelenmiş bir kanıt yok. Kuduz bir kurt bir insana saldıracak kadar çılgın olabilir ama bu normal bir kurdun deneyeceği bir şey değil."

"Eğitimli bir kurda ne dersin?" Phillipa sordu. "Bir kurt bir insana saldırmak için eğitilebilir mi?"

"Elbette," diye yanıtladı Cage. "Ama eğitimli kurtlar köpek olarak bilinir ve Dedektif Martin'in buraya bana köpekler hakkında soru sormaya geldiğini sanmıyorum."

Phillipa burada soruları soracak kişinin kendisi olmadığını hatırlatan bu söz karşısında dilini ısırды ve Canavar Ustası'na bir karşılık vermekten kendini alıkoydu. "Özür dilerim," diye mırıldandı Pete'e.

Pete başını salladı, dikkati Cage'e odaklanmıştı. "Son zamanlarda çölde birkaç kişinin kalıntıları bulundu. Belirtiler öldürüldükleri yönünde, ancak kemikler kemirildiklerine dair kanıtlar da gösteriyor." Pete hafif bir kahkaha attı. "Departmandan biri, bu cesetlere bakmamızı önerdi.

Ancak katilin, kurbanların cesetleriyle beslenmesine izin verilen evcil bir kurt ya da kurt karışımı olması daha muhtemeldir."

"Bu iğrenç," dedi Cage.

"Seri katiller çok hasta insanlardır," dedi Pete. "Bu katili ararken hiç şansımız olmadı. Sonra bu sabah soyguncular bir bankaya girdiğinde bir kurt ortaya çıktı. Soyguncular kaçtı, hayvan da kaçtı ama soyguncularla birlikte götürüldüğünü sanmıyoruz. Polis ve hayvan kontrol ekipleri kurdu arıyor."

"Bu kurt avına yardım etmemi mi istiyorsun?"

Pete başını salladı. "Kurtların evcil hayvan olarak satıldığı bir yeraltı ticareti var ve bu insanlar yabancılarla konuşmazlar. Tahminimce o toplulukla temas halindesiniz. Paylaşmak isteyebileceğin her türlü bilgi için minnettar olurum."

Cage ayağa kalktı ve kapıya doğru bir işaret yaptı. Phillipa ve Pete de ayağa kalkarken, "İsteklerinizi değerlendireceğim," dedi. "Ama şimdilik kurt adam teorisiyle devam etmenizi öneririm."

Bölüm Yirmi İki

Phillipa, Canavar Ustası'nın bir şeyler sakladığından emindi. Ama Kafeslerle uğraşırken gizliliğin normal olduğunu düşünmeye başlamıştı. Şüphelerinden Pete'e bahsetmedi, çünkü Kafesler ailedendi ve ne kadar çevresel bir ilişki olursa olsun, gerçekten yanlış bir şey yaptıklarından emin olana kadar aileye sırt çevirmezsiniz.

Ayrıca, Jason'ın tavrı sadece hayvanları insanlara tercih ettiği ve Las Vegas sokaklarında bir kurt avının başladığını görmek istemediği için olabilir.

"Bayan Elliot?"

Phillipa yerinden sıçradı, sonra masanın karşısındaki adama baktı ve nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Bu başka bir doktor ziyareti değildi, değil mi? Sonra hatırladı ve yüzünü buruşturdu. Bu iş görüşmesi telafi edilemez bir karmaşaydı, "Bayan Elliot" çok kötü bir işaretti; dikkati tamamen davayı düşünmeye kaymadan önce, bu İK adamı ona ilk adıyla hitap ediyordu.

"Ne zamandır yoktum?" diye sordu.

"Pardon?" diye sordu, tüm kibarlığıyla.

Phillipa gülümsedi. "Sorun değil. İtiraf ediyorum, buna hayal kurmak diyelim." Dün gece Bridger'la ilgili erotik rüyalar görmüş olmasına rağmen Bridger'la ilgili bile değildi. Ayağa kalktı. "Benim burada işim yok. Bu sabah kalktığımda bu röportajı yapabileceğimi, mantıklı ve normal olabileceğimi düşünmüştüm ama yapamam. Bugün olmaz."

Hayatımı geri alıyorum.

"Bayan Elliot, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok." "Biliyorum."

İçinde insülini, monitörü, ilaçları, glikozu, acil durum numaraları ve çeşitli ıvır zıvırları bulunan çok büyük çantasını aldı.

şimdi yanında taşıyordu. Bir ton ağırlığındaydı ama ona ağırlık yapmasına izin vermeyecekti.

Kadın kapıya doğru yönelirken, "Davranışlarının diyabetle bir ilgisi var mı?" diye sordu. "Durumunuzu bana açıkça söylemenizi takdir ediyorum ama-

"Tabii ki hayır," dedi endişeli ve mahcup genç adama. "Dünyayı *normal* göstermeye çalışmaktan yoruldum; ben bir polisim ve bir şeyleri düzeltmem gerekiyor. Yeniden polis olmak zorundayım."

Sadece bir güvenlik şirketinde çalışmak onun için yeterli değildi; bunu artık biliyordu. Klimalı binadan dışarı adımını attığında parlak bir ışık ve ısı patlamasıyla karşılaştı. Bir stratejiye ihtiyacı vardı. Özellikle piramitlerin, fantastik şatoların ve İtalyan saraylarının manzaranın bir parçası olduğu böyle bir kasabada bir kaçık aramak için nereye gidilirdi?

Havaalanında tanışmışlardı ve adamın onu orada takip ettiğinden emindi. Bu da arabasını bildiğı anlamına geliyordu. Peki arabasını nereden biliyordu? Jo'nun dairesinin otoparkından, en olası cevaptı. Orayı gözetlemişlerdi elbette.

Ve araba kullanıyordu.

Phillipa havaalanındaki karşılaşmanın anısına daha iyi odaklanabilmek için gözlerini kapattı. Parlak beyaz güneş ışığı kapalı göz kapaklarına baskı yapıyor ve sıcak rüzgâr yanaklarını ovuyordu.

Beyaz.

Evet. Beyaz bir minibüs kullanıyordu. Plakayı seçemediğı için canı sıkılmıştı. Şimdi daha da sinirlenmişti ama en azından delinin aracını hatırlamak bir şeydi. Bulmacanın her parçası eninde sonunda yardımcı oluyordu.

Yeraltı garajında beyaz bir minibüs var mıydı? Emin olmak için hafızası çok zayıftı. Ama belki de çılgın vampir avcılarını binayı hâlâ izliyordu.

Tamamen enerjik bir şekilde gözlerini açtı. Gidecek bir yeri ve takip etmesi gereken bir ipucu vardı.

"Av başlasın," diye mırıldandı, aylardır özlediğı şiddetli kararlılıkla.

Kiralık arabanın radyosu müzik  almayalı epey olmuŗtu. Matt için, en azından arka planda rahatlatıcı bir ses olmadan Amerikan tarzı araba kullanmak yeterince can sıkıcıydı.

"Biraz Led Zeppelin istemek çok mu fazla olur?" diye yakındı.

Haber spikeri savaşlar, petrol fiyatları ve  evre felaketleri hakkında konuşmaya devam ederken, Matt alışık olmadığı ses sistemini nasıl  alı tıracağını bir türlü için lanet okudu. Bugüne kadar kar ıla tığı en az gerçek olan  ehrin kalabalık caddelerinde araba kullanırken gerçek dünyanın travmalarını dinlemek çok tuhaftı.

Gece yaŗayan atalarının burası hakkında ne d ŗ nd klerini merak etti. Sonra Bristol'daki büyük büyükannesinin 1980'lerde bir kez buraya tatile geldiğini hatırladı. Kumarhanelerden birinde yüksek bahisli poker oynayarak bankayı batırmıŗtı ve büyükannesi ona psi ik yeteneklerini    ml  dünyayı etkilemek için kullanması konusunda resmi bir sıfatla sitem etmek zorunda kalmıŗtı. Kadın istemeyerek de olsa kazancını hayır kurumlarına ba ı lamıŗ ve konu kapanmıŗtı. İnsanın kendi ailesinin kuralları  i nemesi utanç vericiydi.

Yine de, çoğu vampir öyle ya da böyle akraba olduğunda aileyle sorun yaŗamanın kaçınılmaz olduğunu d ŗ n yordu. En dürüst ve namuslu Klan çocuklarının bile bir yerlerde kötü kalpli Kabile kuzenleri vardı ama her iki taraf da bu iliŗkiyi kabul etmek istemezdi. Aile vampirleri o kadar gururlu ve seçici değildi. Klanlarla m ttefiktiler ve kötü yollarını düzeltmeyi kabul eden Kabile üyelerini kabul ediyorlardı. Ve sonuç olarak, Aileler    vampir topluluğu arasında en büyük nüfusa sahipti.

"Yerel haberlerde," dedi kadın haber spikeri, "yetkililer az önce bir baŗka banka soygununu doğrulayan bir açıklama yaptı. Ayrıca, ismini vermek istemeyen bir kaynak bu kanala, aynı suçlular tarafından d n ger ekleŗtirilen c retk r çatı katı baskınının  nl  Şef Marcus Cage'in evine yapıldığını bildirdi."

Mümkün değil, canım. Matt homurdandı. Bu iyi bir Şeydi, yoksa dikkatimi    ml  polislere bırakılmıŗ bir çeteye çevirmek zorunda kalacaktım.

Ama Marc'ın çatı katından söz edilmesi Matt'e bir fikir verdi. Suç mahalline dönüp oraya uzun uzun, psi ik bir bakıŗ atmaktan zarar gelmezdi. Belki oradan bir iz bulabilirdi.

Gölümsedi ve şerit değiştirdi.

"Av başlasın," diye mırıldandı.

Andrew, Britney'nin dairesinin oturma odasında volta atarken, "Bu *benim* avım," dedi. "Yalnız gidiyorum."

"Yapamazsın," diye itiraz etti Britney. Andrew'un önüne geçmek için koltuktan sıçradı. "Avcılar takım halinde çalışır."

"Gruplar halinde avlanmak bir gelenektir," diye yanıtladı

Andrew. "Hepsi bu." "Bu daha güvenli," dedi Britney.

Kevin sargılı bacağını ovuşturdu. "Şey, ben buna hazır değilim."

Michele dinledi ve endişelendi ama tartışmaya katılmadı. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordu ama bir şey onu rahatsız ediyordu. Bir şeyler doğru değildi. Sanki var olmayan bir anıyı arıyor gibiydi. Ve kendini tam olarak burada hissetmiyordu.

"Sarışın sürtüğü öldürmek umurumda olduğundan değil," dedi Britney. "Bu fikir hoşuma gitti. Ben de katılmak istiyorum."

"Ama o onlardan biri değil," diye itiraz etti Kevin.

"Seni bıçakladı," diye hatırlattı Britney ona. "Benimle kavga etti. Doğru olanı yapmamıza engel oldu."

"Onları dışarı çıkarmalıyız," dedi Kevin. "Hepsini."

"Bunu denedim," dedi Andrew. "Sihirbazla, hatırladın mı? Kimse bana inanmadı. Onları öldürmek tek yol." Britney'nin etrafından dolaştı ve tekrar volta atmaya başladı. "*Onu* öldürmek tek yol."

Michele sonunda, "Bunu yapmak zorunda," dedi. "Yapılması gerekeni yapması için onu yalnız bırakın."

Britney ona döndü. "Sen bizim liderimizsin. Senin mantıklı biri olman gerekiyordu. Onun öldürölmesini mi istiyorsun?"

Michele, "Phillipa Elliot da en az bizim kadar insan," diye belirtti. Kevin'e baktı. "Şanslıydı."

"Silahım var," dedi Andrew. "Benimle dövüşme ya da beni bıçaklama şansını olmayacak. Bunu uzaktan yapacağım."

"Ona olmayacak," diye sakinleştirdi Michele. "Yalnız hareket etmesi önemli."

Bundan emindi. Sadece Andrew'un yalnız görevinin neden bu kadar zorunlu olduğundan emin değildi.

"Phillipa Elliot'ı öldürmeni istiyorum."

Bu Andrew'a söylenmişti. Sadece Andrew'a.

Michele ayağı kalktı ve sert bir şekilde diğerlerine seslendi. "Andrew tek başına hareket ediyor."

Britney hayal kırıklığıyla titredi ama sonunda başını salladı. "Peki. Ama nerede? Ne zaman? Plan nedir?"

"Önce onu bulmalıyım," diye yanıtladı Andrew. "Önce vampirin evini gözetleyeceğim ve oraya geri dönüp dönmediğine bakacağım."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bir içkiye ihtiyacı vardı.

Gün çok sıcaktı. Görüşü bulanıktı. Ses azalıyordu. Acı kötüydü ama Mike'ı çığına çeviren susuzluktu.

İnsanlara çok yakın olmayan herhangi bir suyun kokusunu alamamıştı. Sadece bir blok ötede neşeyle su fişkırtan çim fiskiyeleleri vardı ama bu sahte yağmurun sesi ve kokusu işkence gibiydi; onlara cesaret edemedi.

Ne kadar kavrulmuş olursa olsun, ölümlüler tarafından yakalanma riskini göze alamazdı. Devam etmeli, avcılar yaklaşımadan önce vahşi doğaya ulaşmalıydı. Orada su ve güvenli bir in bulabilirdi.

Her nasılsa.

Hâlâ düzgün çalışan tek şeyi burnuydu ama o bile aralıklarla çalışıyordu çünkü dikkat süresi azalıp azalıyordu. Koku, onu şehrin dışına çıkaracak tek şeydi, tespit edilmekten kaçınmasına yardımcı olacak güvenilebileceği tek şey.

Uzun zaman önce insan avcılarının kokularını tek tek tanımıştı ama onu korkutan, kendisine doğru yaklaşan insanlık dışı şeylerdi.

Önünde, çöle kaçışını engelleyen bir kurt adam vardı. Onu bekliyordu. Ona gülüyordu. Öldürmek için yaklaşımaya hazırdı ama beklemenin tadını çıkarıyordu.

Mike bu vahşi beklentiye anlıyordu ve kaçınmanın bir yolunu bulamazsa dövüşü memnuniyetle karşılayacaktı. Kazanacağına inanmak zorundaydı. Bir alfanın düşünebilmesinin tek yolu buydu.

Arkasında bir vampir vardı.

Onu bu karmaşanın içine sokan da bir vampirdi. Vampirin farkındaydı, tıpkı hayvanların yaklaşan depremleri hissedebildiği gibi; Güç'teki bir rahatsızlıktı bu.

Ancak kendisine doğru gelen psişik tehlike dalgasından kaçmak, vampirden kaçınmak, onu kurt adama doğru yaklaştırdı.

Birlikte mi çalışıyorlardı?

Tabii ki, cesedin bulunduğu yerde nasıl birlikte olduklarını hatırlıyor musun? Banka işinde nasıl birlikte olduklarını hatırlıyor musun? O zaman ölümlü tarafından vurulmuştum. Kahretsin, beynimi çalıştırmak çok zor!

Ölümlüler, kurtadamlar, vampirler... Onu öldürmek isteyen insanların bu kadar ilgisini hak edecek ne yapmıştı ki?

Bunun vampirin suçu olduğu düşüncesine tutunmuştu. Kendini hareket etmeye zorladıkça, Mike topallayarak attığı adımlarla vampire giderek daha fazla kızmaya başladı. Ve bir kurt adamı kızdırmak tavsiye edilmezdi. Dönüp saldırmak için çok istekliydi ama kendini, şansının yarı yarıya olacağı bir zaman ve yer bulana kadar beklemeye ikna etti.

Vampirin yaklaştığını hissedince durakladı. Ağırlığını bir duvara yasladı, sıra güneş ışığında sıcaktı. Konsantre olma çabası onu tüketmişti ama hayatta kalmak istiyorsa bilgi hayati önem taşıyordu.

Dinledi, nefes aldı, tüm telepatik duyularını bilgi toplamaya yönlendirdi. Hem vampirin hem de kurt adamın erkek ve sağlıklı olduğuna karar verdi. Çok yazık. Kurt adam, avlamak için yola çıktığı kişiydi - bunun ne kadar zaman önce olduğunu hatırlayamıyordu.

Vampir-

Kokusunda ve psişik imzasında tanıdık bir şeyler vardı.

Matt mi?

Bu hüsnükuruntu. Matt onu takip etmezdi; yanına gider ve onunla yüzleşirdi.

Matt ona yardım ederdi.

Matt Bridger'ı bulmak için yola çıkmamış mıydı? Bu avın ne kadar zaman önce başladığını da hatırlayamıyordu. Bu formdayken zamanın pek bir anlamı yoktu.

Devam etmek zorundaydı. Vampirin kim olduğunu yakında öğrenecekti.

Sonunda, geniş park alanlarının sıra sıra park edilmiş yarı römorklarla dolu olduğu bir depo alanına girdi. Deponun yakınındaydı.

Çünkü uçak motorlarının gürültüsü havayı dolduruyordu. Jet yakıtının pis kokusu da diğer tüm kokuları maskeliyordu. Eğer *onları* algılayamıyorsa, o zaman onlardan olabildiğince maskelenmişti. Burası direnmek için çok iyi bir yerdi.

Mike insan zekâsını olabildiğince kullanmaya çalışarak etrafına bakındı. Yaralı hayvan sadece ayakta durup savaşmak ve bu işi bitirmek istiyordu. Kurtlar mükemmel stratejistler olduklarından, bu hayvani tavır utanç vericiydi ve hayatta kalmaya aykırıydı.

Römorklardan birinin arkasında kaldırılmış bir kapı gördü. Yüksek bir yere en yakın şeydi ve ağrıyan bedenini kamyonun arkasına atlamak için zorladı. İçeri girdiğinde, buraya kadar gelebilmek için harcadığı çabayı toplamak üzere bir palet dolusu karton kutunun arkasına çömeldi. En azından yarısındaki gerginlikten dolayı kanaması yoktu; taze kan diğerlerine yerini gösterebilirdi.

Birkaç dakika boyunca tek yaptığı beklemek, azalan gücünü toplamak ve dinlemek oldu. İz sürücülerinden biri nihayet yeterince yaklaştığında Mike kaslarını sıktı ve sıçradı.

Vampiri tam göğsünden vurdu. Bu vampiri yere düşürmüş olmalıydı ki Mike açıkta kalan boğazına ya da karnına saldırabilirdi.

Bunun yerine, vampir onu ensesinden yakaladı ve kaldırıma fırlattı.

"Yakaladım seni!" diye bağırdı. "Şimdi arkadaşını görelim."

Ne?

Dünya tamamen karanlığa gömülürken farkında olduğu son şey şaşkınlıktı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bölgeye suç mahalli şeridi çekilmişse de çoktan kaldırılmıştı. Bu da binanın dış cephesini yavan ve göze çarpmayan bir görünüme kavuşturmuştu ki Phillipa bunun için minnettardı. Buraya gelirken radyoda bir haber duymuştu, Cages'in dairesinin soyguncular tarafından soyulduğunu söylüyordu. Medyanın av köpeklerinin ortalıkta cirit atmasını bekliyordu ama binanın etrafındaki hareketlilik her zamankinden farklı görünmüyordu. Emin olmak için bloğun etrafında yavaşça bir tur attı.

Uçak kazasından kurtulduğunda Jo'nun katlanmak zorunda kaldığı türden bir medya ilgisine maruz kalmamış olsa da, Phillipa kariyerini sekteye uğratan vurulma olayından sonra gazetecilerle karşı karşıya gelmişti. Yüzüne mikrofon tutulmasını, kendisine silah doğrultulmasından çok daha ürkütücü bulmuştu. En azından silahlı bir şüpheliye ne diyeceğini biliyordu. "Silahını bırak yoksa ateş ederim" bir muhabirde işe yaramazdı.

Binanın yan tarafındaki misafir otoparkına park etmiş birkaç araba ve arkadaki cam tamir kamyonundan başka bir şey görmeyince Phillipa buranın şimdilik medyadan arındırılmış bir bölge olduğuna karar verdi.

Arabayı misafir park alanına çekti, camını indirdi ve motoru kapattı. Klimanın soğuttuğu havanın yerini anında çölün kuru sıcağı almıştı. Aşırı sıcaklığın şeker hastaları üzerinde zayıflatıcı etkileri olduğu konusunda uyarılmış olmasına rağmen sıcağı hoş buldu. Elbette, sadece birkaç dakikalık sıcak güneş ışığı ona zarar vermezdi.

Lütfen, eğlenmenizin tehlikede olduğunu hissederseniz diyabetik kural kitabını kontrol edin, diye düşündü, ama her zamankinden daha az kızgınlıkla.

Birkaç dakika daha etrafı tarayarak anormallik aradı. Sonunda mahallede hiçbir şeyin ve hiç kimsenin sıra dışı olmadığına karar verdiğinde, nihayet arabasından indi ve kapalı otoparka yaklaştı. Otoparka girmek için güvenlik kartına sahip değildi.

ama kız kardeşinin bir gün önce kullandığı acil durum numarasını hatırladı ve giriş için o düğmelere bastı. Metal kapı neredeyse isteksiz bir iniltiyle yavaşça yukarı çıktı.

Garaja girdiği anda tüm duyuları yoğunlaştı. Bu his tuhaftı ama yalnız olmadığını *biliyordu*. Bu sadece garajda başka birinin olduğuna dair keskin bir farkındalık değildi, diğerine doğru çekiliyordu. Ve sonra anladı.

Serin gölgelere doğru bir adım attı ve "Pekala Bridger, burada ne arıyorsun?" diye seslendi.

Bir sütunun etrafından dolandı ve kollarını kavuşturarak ona baktı. Güneş gözlüğü takıyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Nedense bu ortamda adamın dişlerini göstermesini bekliyordu ama rüyayı hatırlamaktan kurtuldu. Ve adama doğru koşma dürtüsüyle savaştı. Adama bakmak bile içinde sızlayan bir ihtiyaç uyandırıyordu ama şehvetin önüne geçmesine izin verecek zaman değildi.

"Seni havaalanına bırakmamış mıydım?" diye sordu.

Omuz silkti ve bir adım daha yaklaştı. "Uçağımı kaçırdım."

Sesi kızın içinde bir elektrik yükü yarattı. Ses tonunda tehlikeli bir hava vardı ve kaşlarını çatma biçiminde dostça bir şey yoktu. Gözü korkmak yerine, onu yiyip bitirmek istedi.

"Bu bir mazeret değil," dedi ona.

"Ben bir şey teklif etmiyordum. Burada ne yapıyorsun?" diye tekrar sordu. "Neden güvenli bir yerde değilsin?"

"Bir cinayet girişimini araştırıyorum."

"Artık bir polis değilsin," dedi sert bir İngiliz hırıltısıyla. Bu onu sadece sinirlendirdi. "Peki ya sen?"

Birdenbire garajın geniş koridorunda ayak ayak üstüne atmışlardı ve aradaki boşluğu nasıl geçtiklerine dair hiçbir fikri yoktu. Adam aslında ondan o kadar da büyük değildi, ama bu kadar yakından öyle görünüyordu.

"Evet," dedi.

Bir an için soruyu hatırlayamadı. "Ben bir çeşit polisim," diye açıkladı.

"Bu yargı alanında değil."

İnce, tehlikeli bir gülümseme verdi. "Dünya benim yetki alanım."

Matt, Phillipa'ya çok fazla Gey söylediğinin farkındaydı, ama onun yanında olmak dilini gevşetmeye ve içindeki diğer her Geyi uyandırmaya yetecek kadar sarsmıştı onu. "Burası güvenli değil," dedi ona.

Phillipa etrafına bakındı. "Neden? Bir kamyonun altında kalabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Ellerini kadının omuzlarına koydu ve onu kendine yaklaştırdı. "Her şey olabilir."

Bridger'ın sesi şehvetli bir vaatle öylesine zengindi ki, içinden bir ürperti geçirdi. Etrafına baktı ve "Tatlım, gençliğimden beri arabanın arka koltuğunda öpüşmemiştim" dedi.

Cevap gülümsemesinde gamzelerinin derin kırışıklıkları görünüyordu. "Gençliğinizi yeniden yaşamak eğlenceli olabilir. Benim gençliğimde at arabası kullanırdık," diye ekledi.

Adamın kırklı yaşlarında olduğunu tahmin etti. "İngiltere yetmişli yıllarda o kadar da geri değildi. Ne de olsa gençken Queen vardı ve Led Zeppelin. Ve Whitesnake... hayır, o seksenlerdi."

"Zeppelin hayranı olduğumu nereden bildin? Ve benim gözetimimde David Coverdale'in sözde müziğini tartışmayacağız. Ve neden bu tuhaf konuya girdik?" diye ekledi. Sonra onu kendine çekti ve öptü, çünkü daha fazla dayanamamıştı.

Tatlı tanrıça, çok lezzetliydi!

Ve onun tadına bakmak için açgözlüydü. İhtiyacı olan sadece bir öpücük değildi; yumuşak teninin altındaki kanın nabız gibi atması onu çağırıyordu.

Geniş beton sütunlardan birinin arkasına saklanana kadar onunla birlikte hareket etti ve her zaman ağzını onunkine bastırarak tatlı sıcaklığını içmeye devam etti. Kadın da aynı açgözlülükle adama sarıldı ve adam elini bluzunun altından çıkarıp göğüslerini okşadığında adama doğru eğildi. Meme uçları çoktan sertleşmişti ve adam onları daha sert noktalara doğru okşayarak kızdan uzun bir inilti çıkardı. Onu tahrik etmekten daha da fazla heyecan duyuyordu. Kızın kalçası adamın ereksiyonuna sürtündü ve inleme sırası ona geldi.

Phillipa, uyarılmasının hızlı yoğunluğu karşısında şaşkına döndü; içinden ışık hızında bir orgazm geçti. Bu onu titremeye, duyularının sadece yarısına sahip olmaya itti. Bağıını Matt'in bağından çekti ve ellerini Matt'in göğsüne bastırdı.

"Oha! Yavaşla! Kendimi utandırıyorum!"

"Neden?" diye sordu, sesi sert bir hırıltıya dönüşmüştü. "Birbirimize ihtiyacımız var."

Garajın etrafına hızlıca bir göz attı. Görünürde kimse yoktu ama her an rahatsız edilebilirlerdi. Dizlerinin üzerine çöküp adama tam burada sakso çekmek gibi çılgınca bir hayal kurdu - adam dikkatini dağıtıyor, onu daha önce hiç cesaret edemediği şeyleri yapmaya teşvik ediyordu. Ama o ayartılmaktan daha güçlüydü, değil mi?

"Aklınızdan geçen her türlü müstehcen ve şehvet uyandırıcı eylemi gerçekleştirmekten mutluluk duyarım," dedi ona. "Ama burada değil."

Bir adım geri çekildi ve birkaç derin nefes aldı. "Doğru," dedi. "Haklısın. Dün sen bayıldığından beri aklım başımda değil ve-"

"Sen buradaydın!"

"Evet, ben-"

"Bunu rüyamda görmedim mi?"

Oh, tanrıça, diye düşündü Matt. *Marc ve ben tam av modundaydık. Ne kadarını gördü?*

Ona doğru bir adım attı, gerekirse ona geçiştirici bir açıklama yapmaya ya da tüm olayı aklından silmeye hazırdı. Yaklaştığında gözleri açıldığında, bir an için bunun korkuyla ilgili olduğunu düşündü. Sonra onun arkasından baktığını fark etti.

"Eğil!" diye bağırdığı anda hareket etti.

Kurşunun omzunun yanından vızıldayarak geçtiğini duydu ve geçişinin sıcaklığını hissetti. Phillipa'yı belinden yakaladı ve birlikte sütunun etrafından dolandılar. İlk kurşun bir araba kapısına saplandı. İkincisi sütuna çarparak beton tozu püskürttü.

"Susturucu," diye yakındı Phillipa.

Matt, "Bu da deneyimsiz bir atıcının isabet kaydetmesini engeller," dedi.

Cevap vermek için ağzını açtı, sertçe kapattı ve "Teknik bir tartışma için iyi bir zaman değil" dedi.

"Anlaştık."

Matt Phillipa'yı sütuna sıkıca tutarken, etrafına dikkatle baktı. Kendi iyiliği için saldırgandan ya da silahtan korkmuyordu, ama Phillipa'nın iyiliği için dehşete kapılmıştı. Ona bir şey olmasına izin vermeyecekti. Bu işi bitirmenin zamanı gelmişti.

"Kımıldama," diye emretti.

Ancak sütundan uzaklaştığı sırada asansör kapısı kayarak açıldı, üç kişi garaja doğru yürüdü ve sokağa açılan metal kapı kalkmaya başladı. Tetikçi kapıyı kırdı ve kapıya doğru koştu, içeri giren araba ona siper oldu.

Matt hırladı ve Phillipa'yı elinden yakaladı. Dığarı çıktıklarında, saldırgan çoktan motoru çalığan büyük beyaz bir minibüsün içindeydi.

Matt ona ulaşabilirdi ama Phillipa'yı bir saniye bile yalnız bırakmayacaktı. Puristler sürü halinde dolağırlardı.

Phillipa'yı arabasına çekip içeri ittiğinde minibüs hareket etmişti. Kendi arabası otopark çıkışına ulaştığında minibüs caddeye dönmüştü. Takip etmek için döndüğünde, otoparka giren bir arabaya çarpmamak için frene sertçe basmak zorunda kaldı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı.

Diğer arabayı kullanan kadın kornaya basıyor ve ona sert bir bakış atıyor, bir yandan da yapması gereken dönüşü engelliyordu.

Motoru devirdi ve kaba bir hareket yaptı ve kadın sonunda ipucunu aldı ve otoparka kadar çekti.

Trafiğe çıktığında, lanet minibüs görünürde yoktu.

Michele az önce engellediği öfkeli sürücüye gülmemeye da onun tepkisi çok tatmin ediciydi. Elliot kadını yanında tuttuğuna göre, açıkça düşmandı. Muhtemelen asıl planlarını bozan vampirlerden biriydi ama bundan henüz emin değildi. Elliot

Las Vegas polis teşkilatında arkadaşları olduğu biliniyordu. Koruyucusu her kimse, Andrew'un görevinin tamamlanması için ölmesi gerekiyorsa, öyle olsun.

Andrew ava çıktığında destek olmaya karar vermiş olması iyi bir şeydi. Görev ona verilmişti; bunu yerine getirmesi gerekenin o olduğunu ruhunun derinliklerinde biliyordu. Britney avcılarının birlikte çalışması gerektiği konusunda da haklıydı. Vampirlerin ezici gücüne karşı yüzyıllardır bu şekilde hayatta kalmışlardı.

Ama Britney çok asabi biriydi; Phillipa Elliot'a en başından beri kişisel bir kin besliyordu. Michele, Britney'nin Andrew'un yoluna çıkmayacağından emin olamazdı.

"Bana ihtiyacın olduğu sürece arkada olacağım oğlum," diye mırıldandı. Yorgun olmasına ve San Diego'ya, evine dönmek istemesine rağmen.

Önce görev.

Ve şimdilik görev, arabasını geri çevirip Elliot ve Andrew'u arayan adamı takip etmek anlamına geliyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Mike daha önce hiç uyandığında gözlerinin içine bakan bir kurtla karşılaşmamıştı. Kurt adam değil ama bir *kurt*. Daha önce hiç gerçek bir kurtla karşılaşmamıştı ama gözlerini açıp hayvanı görmeden önce bile kokusundan tanımıştı.

Sonra ne olduğunu hatırladı ve nerede merak etmeye başladı. Ve kafesin parmaklıklarını gördü.

Kahretsin!

Bir anda ayağa kalktı ve hırlamaya başladı. Kurt dışarıdaydı, o içerideydi ve kafes kedi kokuyordu. Büyük bir kafesti, onu dik tuttuğuna göre büyük bir kedi olmalıydı.

Kafesin diğer tarafından bir hırıltı duyuldu ve bakmak için başını çevirdi.

Kafesin dışında bekleyen *iki* kurt vardı. Onu koruyorlardı, değil mi? Sanki dışarı çıkarsa bir şansları olacakmış gibi. Ama kafes o kadar sağlam ve güçlüydü ki, dışarı çıkma şansı yoktu. Yani kurtlar tamamen güvendedi.

Her ne kadar çift ona otoriter bir tehditle baksa da, onlardan da güvende olduğunu düşündü. Onları görmezden geldi ve kafesteki büyük metal tabakları fark ettiğinde onları tamamen unuttu. Suyu bir mıknaş gibi çekildi ve her damlasını yuttuktan sonra et dolu kâseye yöneldi ve onu da aynı hızla bitirdi. O kadar susamış ve acıkmıştı ki, yemek bitene kadar ilaç ya da zehir fikri aklına bile gelmedi.

Artık çok geç, sanırım.

Esnedi, kendini toparladı ve böğrü ağrısı da acının artık o kadar da kötü olmadığını fark etti. Yaralı bölgenin tüyleri tıraş edilmiş ve yaranın kendisi temizlenmişti. Dezenfektan kokuyordu ve üzerine topikal bir krem de sürülmüştü.

Onu esir alan kişi onu öldürebilirdi; bunun yerine onunla ilgilenmişti.

Kafesin ötesinde, kendisini izleyen kurtların ötesinde, lüks bir stüdyo daireye benzeyen bir yerde tutsak olduğunu gördü. Nedense içeride bir sürü çiçek ve doldurulmuş hayvan vardı. Bütün bunlar ne içindi?

Vampir de Matt Bridger'ın uzaktan akrabası olan bir Cage'di. Mike odaya sinen Aile feromonunun izini fark etti. Ama Kafesler geniş bir aileydi ve Mike'ın sırf ortağıyla akraba diye vampire güvenmesi için hiçbir neden yoktu. Özellikle de bu vampir onu yakalayıp hapsedmişken.

Kaçmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Bir şekilde kafesten, sonra da kapıdan. Başparmaklarının olmasını fena halde özlemişti. Her nasılsa aslan, kaplan ya da benzeri iğrenç bir kedigil yarattığı tutmak için yapılmış çelik parmaklıkları kemirebileceğinden şüpheliydi.

Ne yapmalıydı, vampirin onu beslemesine ve yarasına bakmasına izin vererek tembellik edip şansını mı beklemeliydi? Bunun için sabrı yoktu ama başka bir seçeneği de olmayabilirdi.

Neyse ki çok geçmeden Kafes vampirinin yaklaştığını hissetti. Kurtlar da hissetmişti ve vampir içeri girdiğinde kuyruklarını heyecanla sallayarak kapının yanında bekliyorlardı.

Cage'in yaptığı ilk şey dizlerinin üzerine çöküp kurtları sevmek oldu. "Beni özlediniz mi?" diye sordu kurtlar ellerinin altında yavru köpekler gibi kıpırdanıp yüzünü yalarken. "Misafirimize eşlik ettin mi? Bir kurt adamla baskınlık oyunları oynamaya çalışmadın, değil mi? Tabii ki oynamadın."

Cage ve köpeklerin birbirlerine karşı duydukları coşku iğrençti. Vampirin kendisiyle ilgilenmeden önce hayvanları selamlaması Mike'ı rahatsız etti ve hoşnutsuzluğunu göstermek için hırladı.

Bu Cage'in dikkatini çekti ama aynı zamanda onu güldürdü. "Yatağın ters tarafından mı uyandın?" diye sordu ayağa kalkıp kafese yaklaşırken.

Yatak alamadım. Mike kafasını kafes kapısına çarptı.

Ama Cage onu dışarı çıkarmak için bu açık ipucunu dikkate almadı. Bunun yerine, Mike'la göz hizasına gelene kadar çömeldi. "Bu çok tuhaf," dedi. "Seni bayılttıktan sonra eninde sonunda insana dönüşeceğini düşünmüştüm."

Mike dişlerini göstererek bayılmış olaktan duyduğu hoşnutsuzluğu belli etti.

Vampir kafesin önünde bağdaş kurarak oturdu. "Ben Jason Cage." Elini uzattı. "Ya sen?"

Bu adam ne istiyordu, el sıkışmasını mı? Vampir kafasına dokunmak için uzandı ve Mike herhangi bir temas telepatisinden hızla geri çekildi. Dokunulmamak için piçin ellerini kemirmek zorunda kalsa bile vampir kafasına giremezdi.

"Gerçekten konuşmamız gerek," diye devam etti Cage. "Eğer insana dönüşürsen ikimiz için de daha kolay olur." İnce bir gülümseme verdi. "Eminim giyebileceğin bir şeyim vardır. Hatta kaplan kafesinden çıkmana bile izin verebilirim."

Mike hiç eğlenmemişti. Vampir onu en başta neden kilitlemişti? Ve Jason Cage adını daha önce nerede duymuştu?

Matt'ten, diye düşündü ve Matthias Bridger vampir nüfusunun daha iyi üyeleriyle uğraşma eğiliminde değildi. Harika, demek şehirde birden fazla kötü adam vampir vardı. Bir dakika, banka soygununda kaç vampir vardı? Kurt hafızası dünyadaki en güvenilir şey değildi.

"Arkadaşınızı da yakalayamamış olmam çok sakıncalı. Türünüzden iki kişiyle aynı anda uğraşmak istemiyorum ama ikinizden biri ya da her ikiniz de bir cinayetten sorumlusunuz ve bununla ilgilenilmesi gerekiyor."

Bu adam hiç mantıklı gelmiyordu. Banka soygununa katıldıysa, insan öldüren kurt adamı zaten biliyordu. Birlikte çalışıyorlardı, değil mi?

"Cezalandırıldığınızı görmek tam olarak benim sorunum değil. Bunun için iz sürücüyü çağırmamız gerekecek."

Ben takipçiyim, seni aptal!

"Ama sanırım yakaladığım için sorumluluk almalıyım-"

Bu monoloğu bölen bir telefon çaldı. Vampir telefonun durduğu masaya doğru sinirli bir bakış attı ama üçüncü çalışta isteksizce kalkıp telefonu açtı.

"Şu anda gerçekten rahatsız edilmek istemiyorum, Sonja." Bir süre dinledikten sonra, "Haklısın, bu önemli. Hemen geliyorum."

Hayır, diye düşündü Mike. Şimdi gidemezsin! !

Jason Cage telefonu kapattıktan sonra Mike'a döndü. "Karnı ağrıyan bir kaplanla ilgilenmem gerekiyor." Evcil kurtlarının başlarını okşadı. "Kuzenin sorun çıkarırsa ulu, tamam mı?"

Ama Jason Cage odadan çıkarken tam bir hayal kırıklığı içinde uluyan Mike'tı.

Yirmi Altıncı Bölüm

"Seni özledim," dedi Phillipa.

Lanet olsun! Bu söylediği aptalca bir şeydi. Özellikle de onu sadece yirmi dört saat önce havaalanında gördüğünden beri. Giden bir uçağa yetişmek için endişelendiği yerde.

"Şehirde ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ben de seni özledim," diye cevap verdi.

Bakışları yola dikilmişti ve elleri direksiyonu sıkıca kavıyordu. Gergin ve öfkeliydi ve bu öfke ondan sıcaklık gibi yayılıyordu; Bridger da hemen hemen aynı şeyleri hissediyordu. Daha caddeye dönmeyi bile başaramadan beyaz minibüsü kaybetmişlerdi ama Bridger hâlâ bir iz bulmaya çalışıyordu. Onu vazgeçirmeye çalışmadı.

Kendi düşünceleri aynı anda yüzlerce konu arasında gidip geliyordu. Umutsuzca hafızasından ayrıntıları çekip çıkarmaya çalışıyordu. Aklında binlerce soru vardı. Cevaplara ihtiyacı vardı ama her şey dönüp dolaşıp Matthias Bridger'a geliyordu.

"Neden gitmedin?" diye sordu ona.

Sesinin biraz huysuzdan da öte çıkmasından nefret ediyordu. Onun gitmesini istemiyordu ama o yokken duyguları daha az karmaşıktı. Tamam, belki duyguları da bir o kadar karmaşıktı ve onunla birlikte olma ihtiyacına odaklanıyordu ama en azından mantıklı bir şekilde düşünebiliyordu. Onunla birlikte olmak hormonlarının aşırı hızlanmasına yol açıyor ve düşünce süreçlerini makul bir şekilde kullanamayacak kadar berbat ediyordu.

"Gitmek istemiştım."

Matt ses tonunun biraz özür diler gibi çıkmasından nefret ediyordu. Phillipa'yla şu anda birlikte olmaları onun suçu değildi. Birlikte olmak, çekimle savaşmak anlamına geliyordu. Ayrı olmak da çekimle mücadele etmek anlamına geliyordu, ama mesafe acıyı biraz hafifletmeliydi. En azından plan buydu.

"Sanırım ben bir aptalım," diye mırıldandı. "İnatçı, gülünç bir aptal. Ama benden bahsettiğimiz yeter, o garajda ne yapıyordun?"

"Kanıt arıyorum," diye cevap verdi.

"Bu senin işin değil. Sen Las Vegas polis değilsin." Bakışları yakıcıydı. "Orada ne yapıyordun?"

Kadının sadece bugünden bahsetmediğini hissediyordu. "Kanıt arıyorum. Las Vegas polis olmasam bile bu benim işim. Ama kanıt bizi buldu."

"Ve şimdi onu kaybettik."

Matt çoğul ifadeye katılmıyordu ama aramadan vazgeçmenin mantıklı olduğunu kabul ediyordu. Ön panelin ortasındaki GPS ekranını iğaret etti. "Bu Geyi nasıl çalıştıracağını biliyor musun?"

Phillipa bir an için onu inceledi. "Evet."

"Güzel." Adam ona bir adres verdi ve kadın düğmelere bastı. Kısa süre sonra ekranda bir harita belirdi ve bir hoparlörden sesli yönlendirmeler çıktı.

Matt, "Bir otomobilin benimle hiç hoşlanmıyorum," diye yakındı, ama arabayı kadın sesinin söylediği gibi sürdü.

Phillipa gülümsemekten kendini alamadı. İngiliz'le hemfikir oldukları bir konu daha vardı. "Teknoloji biraz küstahlaştı, değil mi?"

"Kesinlikle."

yaslandı ve başını ağrıtan acımasız güneş ışığına karşı gözlerini kapattı. Bridger'ın güneş gözlüklerini ödünç alıp alamayacağını sormak istedi ama şoförün onlara daha çok ihtiyacı olduğunu düşündü. Adrenalinin etkisi azalıyor, onu yorgun ve susuz bırakıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu ona doğru bakarak.

Cevap vermeden önce çenesini inatla kapattı. "Seni güvenli bir eve götürüyorum."

Merakla başını eğdi. "Güvenli bir eve ihtiyacım olsun ki?" "Ateş edilen sendin."

Tartışmayı düşündü ama birkaç gün içinde ikinci kez vurulmuşken bunu yapmak *zor*du. Bu yüzden başını arkaya yasladı.

deri koltuğa oturdu ve gözlerini bir kez daha kapattı. Bridger'a bakmadığı zaman düşünmesine yardımcı oluyordu.

Neden bu konuda benimle mücadele etmiyor? Matt merak etti. Onun kararlı davranmaması ve taleplerde bulunmaması son derece rahatsız ediciydi. Modern ölümlü kadınlar, vampir ağıklarının ilkel içgüdülerine ne kadar uygun olursa olsun, kendileriyle ilgilenilmesine razı olmazlardı.

Eski kafalı yanı, kızın kendisini onun ellerine teslim etmesinden dolayı rahatlamıştı ama aynı zamanda eski kafalı yanının, durumun kontrolünün tamamen kendisinde olduğunu düşünecek kadar aptal olduğunu da biliyordu. Kadının neyin peşinde olduğunu tam olarak öğrenene kadar kontrolü elinde tutamazdı.

Zihnini keşfetmek uğruna onu bir tartışmanın içine çekmeyi çok istiyordu. Ama yorgun görünüyordu ve sırf huzursuz olduğu için onu rahatsız etmekten nefret ediyordu. Duygusal, romantik bir aptallıktı elbette... ama şehirden çıkarken Phillipa'ya bakışlar fırlatarak, onun varlığından aldığı hazzı içerek geçirdi.

Sonunda GPS ona uzun bir toprak yola son bir dönüş yapmasını söyledi ve arabayı bodur ağaçlar ve kaktüslerle çevrili, otoyoldan alçak bir tepeyle gizlenmiş alçak bir evin önünde durdurdu.

", " diye duyurdu.

Phillipa kapıyı o açmadan açtı, ama arabadan inerken yanına ulaştı. onu kolundan tuttuğunda ona tuhaf bir bakış attı ama ne kadar hızlı hareket ettiği konusunda yorum yapmadı. Kendisini eve götürmesine izin verdi ama içeri girdiklerinde adamın dokunuşundan kurtuldu. Ondaki iyice uzaklaşana kadar ahşap zemini geçti, bir pencerenin yanında durdu ve ona sırtını döndü.

Kadının kemerine takılı bir cep telefonu olduğunu, telefonu açıp hızlı arama düğmesine basana kadar fark etmemişti.

"Eğer polisi arıyorsanız-" diye başladı.

Onu görmezden gelmeye devam etti. "Jo, merhaba, benim." Matt rahatlayarak iç çekti.

Ta ki-

"Josephine, Marcus bir vampir mi?"

Matt telefonu onun elinden alamayacak kadar ÇağırımıÇtı. Bunu izleyen gergin sessizlik boyunca sadece orada durabildi ve sonra da

Josephine Cage'in ablasına cevabı.

Sessiz ama kararlı bir "Evet."

"Teşekkür ederim." Phillipa telefonu elinden bıraktı ve yavaĞça Matt'in yüzüne döndü. Yüz ifadesi hâlâ tamamen nötr olmasına rağmen, öfke yüzeye yakın bir yerde kaynıyordu. "*Artık* beklediğın o tartıĞmayı yapabiliriz."

Yirmi Yedinci Bölüm

"Düşündüğünüz gibi değil," dedi.

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun. Gerçi istersen öğrenebilirsin sanırım," diye ekledi Phillipa. "Vampirsin, telepatiksin falan filan."

Matt öne çıktı ve elini uzattı. Kadın kağıtlarını çattı ama cep telefonunu verdi. Matt onu cebine koydu. "Varlığımızın sırrını korumak için türümüzün düşüncelerini ve anılarını gizlemesine izin verilir," diye onu bilgilendirdi. "Ama bir insanın zihnini işgal etmek cezalandırılabilir bir suçtur. Yani evet, düşüncelerinizi öğrenebilirim ama hayır, öğrenmeyeceğim. Bence sen vampirlerin efsanelerdeki gibi şeytani canavarlar olamayacağını düşünüyorsun, yoksa onlardan birinin gücüyle kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde tek başına olmazdın. Sen aptal bir kadın değilsin Phillipa Elliot."

Elini cebine attı. Haç mı yoksa sarımsak mı çıkaracak diye merak etti ama kadın bir parça akide şekeri çıkardı, paketini açtı ve ağzına attı. Şekeri bir süre emdikten sonra, "Biraz karbonhidrata ihtiyacım var," dedi. "Brandon'ı düşünüyordum," dedi yutkunduktan sonra. "Aslında, aileme en büyük torunlarının Şeytan'ın dölü olduğunu nasıl söyleyebileceğimi düşünüyordum. Sonra kardeşlerimin çocukken nasıl olduklarını hatırladım ve farkına bile varmayabilecekleri aklıma geldi."

Odanın diğer tarafına geçti ve oturma odasındaki derin döşemeli koltuğa oturdu. Adam da onu takip etti ve yakındaki kanepeye onun karşısına oturdu. Sakin dış görünüşünün altında büyük bir kargaşa olduğunu hissedebiliyordu.

"Histerinin ne zaman patlak vereceğini merak ediyorum," dedi ona.

Ellerini kucağında birleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Sakin kalmaya çalışıyorum. Stres kan şekerimin roket gibi fırlamasına neden oluyor."

"O zaman bana söz verdiğin tartışma ne olacak?" diye alay etti. "Biraz havai fişek patlamasını her zaman dört gözle beklerim. Çok güzel bir ön sevişme olur." Daha önce

"Tanrıça çocuğumuz şeytanın dölü değil, ancak dayanılmaz derecede şımarık bir velet olacağını tahmin ediyorum" diye ekledi.

Katlanmış elleri eklemleri bembeyaz olana dek kenetlendi. "Yeğenim gerçekten bir vampir mi?"

"Hayır."

"Yani, bu nasıl mümkün olabilir?" Onu duymamış gibi görünüyordu. "Vampirler nasıl üreyebilir?" Ayağa fırladı. "Aman Tanrım, kız kardeşim bir vampirle yatıyormuş!"

"Sen de öyle," diye işaret etti. Ayağa kalktı ve ellerini onun omuzlarına koydu. Onu nazikçe sandalyesine geri itmek istedi ama ona dokunmaya devam etme ihtiyacı çok güçlüydü. Bu yüzden elleri onun üzerindeyken ona baktı ve kendi merakına teslim oldu. "İlk ne zaman şüphelendin? Nasıl anladınız?"

Ona yaklaştı ama bunu yaptığının farkında olduğundan şüpheliydi. "Ne zaman şüphelendim?" Geçmişini düşünürken yüz ifadesi odak noktasından çıktı. "Jo ve Marc'ın düğününde. O zaman bile bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Herkes çok mükemmel, çok güzel, çok genç, çok erkeksi, çok kadınsı, her şeydi."

"Fark etmemeliydin," dedi. "En azından bizi bu şekilde hatırlamamalıydın. O partide çalışan çok iyi profesyonel telepatlarımız vardı."

"Bir şeyin ne zaman doğru olduğunu bilirim," dedi. "O zamanlar her şey gayet makul görünüyordu, ama tuhaflık kafamın arkasında kaldı. Sonra seninle seks yaptık."

Gülümsedi. "Hünerlerim karşısında şaşkına döndün."

Homurdandı ama itiraf etti: "Evet, aslında öyleydim. Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Seks çok iyi olabilir mi?"

"Doğru partneri bulduğunuzda değil," dedi ona.

Şu anda onunla sevişmek, ona birlikte ne kadar doğru olduklarını göstermek için yanıp tutuşuyordu. Ona hızlı ve sert bir öpücük vermekle yetindi. "Başka hangi ipuçlarını takip ettiniz, Memur Elliot?"

Derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Adam onun hızla atan nabzının farkındaydı. "Bana tatlı diyorsun," dedi. "Kanımı tattığın için mi?"

"Seni tatlı bulmamın nedenlerinden biri de bu." Kızın kalkık burnunun ucuna dokundu. "Tatlıya düşkünlüğüm ipuçlarından biri mi?"

"Şu ana kadar öyle değildi. Ama başka pek çok şey vardı. Bunlardan biri Marc'ın bana vampir bir erkek arkadaşına ihtiyacım olduğunu söylemesiydi. Şaka yaptığını sanmıştım."

"Çöpçatanlık yapıyordu. Sırf bir ölümlüye mutlu bir şekilde bağlandı diye-"

Phillipa kaşlarını çatı. "Ne *bağı*? Jo'yu herhangi bir şeye zorladı mı?" "Bir şey derken neyi kastediyorsun?"

Kızardı ve başka tarafa baktı. Sonra boğazını temizledi ve onun gözlerinin içine baktı. "Kız kardeşim bir vampirin seks kölesi mi?"

Matt başını geriye attı ve güldü. "Bir seks kölesi gibi mi davranıyor?"

"Yatak odalarının mahremiyetinde ne yaptıklarını bilmiyorum. Ben de bilmiyorum. gerçekten bilmek istiyorum," dedi ona, "eğer onu bu bağa zorlamadıysa şey."

"Zorla olmaz," dedi ve içini çekti. "Bir bağ gerçek aşktır ve inkâr edilemez."

"Oh, kahretsin. Böyle bir şey olduğundan şüphelenmiştim. Yani Marc'ın kalbine bir kazık saplasaydım Jo bana çok kızardı."

"Onu öldürmek, onu öldürmekle aynı şey olur. Başka ne gibi ipuçları var?" diye sorarak Phillipa'nın dikkatini vampir aşkı konusundan uzaklaştırmak istedi.

"Vaftiz töreni. Kesinlikle bildiğim hiçbir dinin ayinine benzemiyordu. Bir de havaalanında yanıma gelip kız kardeşimin vampir yüzünden lanetlendiğini söyleyen adam vardı. Tam olarak söyledikleri arasında 'Tüm güzel kadınlarımızın seks köleleri olmasını istiyorlar' da vardı. "

"Kadınların hepsi değil," dedi Matt. "Ve sadece gönüllüleri kabul ediyoruz. Ayrıca lanetlenmenin bununla ne ilgisi olduğunu da anlamıyorum. Eminim bu adamın tamamen deli olduğunu varsaymışsınızdır."

"Vampirler hakkında doğruyu söylediğini keşfedene kadar. Tabii o zamana kadar kız kardeşime ve yeğenime ateş etmeye başlamıştı. Oh, ve seni garajda vampir olarak gördüğümde rüya gördüğümü sandım, ama bu bir rüya değildi. Ne dün ne de bugün, adam yine bize ateş ederken insan olamayacak kadar hızlı hareket ettiğini gördüğümde."

"Ah, fark etmişsiniz."

"Ve ışığın o kadar da parlak olmadığı bir yerde güneş gözlüğü takıyordunuz. Bu *Matrix* tarzı çok havalı bir şey ama normal bir insan davranışı değil."

"*İnsan* kelimesini sanki sen ve ben farklı türlerdenmişiz gibi kullanmayı keser misin?"

", değil mi?"

"Olsaydık çiftleşmekle ilgilenir miydık? Olsaydık Marcus ve Josephine'in bir çocuğu olur muydu?" Onu kendine çekti ve kalçalarını ona doğru bastırdı. "Ben henüz ölmedim."

"Evet, bunu hissedebiliyorum."

Alçak sesle, hınzırca bir kıkırdama çıkardı ve onu kanepeye doğru döndürdü. "Belki de bunun yerine kanıtlamalıyım."

Philippa gülümsedi ve yumuşak minderlerin üzerine indiklerinde kolları Philippa'ya dolandı. "Evet. Belki de yapmalısın."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bir kafesin içinde adım atmak çok zordu ama Mike bir şeyler yapmak zorundaydı yoksa delirecekti. O lanet vampir hangi cehennemdeydi?

Onun tehlikeli ruh halinin farkında olan kurtlar bir tezgâhın arkasında kaybolmuştu. Arada bir içlerinden biri kafasını köşeden uzatıp onu kontrol ediyordu. Mike hırlıyor ve kurt geri çekiliyordu. Pek eğlenceli sayılmazdı ama yapacak bir şeydi.

Bir yandan volta atıp Cage'in dönmesini dilerken, bir yandan da bu Aile vampiri hakkında bildiklerini hatırlamaya çalışıyordu. Jason onun adıydı ama Matt ona başka bir şey demişti, değil mi? Sandor ya da Sandor'un oğlu... Sanderson... evet, Matt'in kullandığı terim buydu. "Aptal", "salak" ve "çocuk"la birlikte. Ne yapmıştı?

Tam Cage'in odaya geri döndüğünü hatırladı ve elinden gelse gülecekti.

"Neden hâlâ kurt ?" Cage tekrar kafesin yanına gelip otururken sordu. Mike'in hissettiği kadar sabırsız görünüyordu. "Bu şeklin yaptıkların için bir mazeret sunduğunu mu düşünüyorsun? Kurt adam adaleti hakkında duyduklarıma göre, bunun davana hiçbir faydası olmayacak."

Hayır olmazdı - eğer cinayetlerden sorumlu olan bensem.

Cage ayağa kalktı ve kurtlarının yanına gitti.

Vampir tüy yumaklarıyla uğraşırken Mike görmezden gelindiği için öfkeleni ve ulumaya başladı. Kurtlar da kısa sürede ona katıldı. Kurt dilinde ifade ettiğı şey öfke ve hayal kırıklığıydı. Kurtların ulumaları ise endişe ve sempatinin bir karışımıydı. Sorunu anlamışlardı. Lanet olası vampir neden anlamamıştı?

Neyse ki vampir kurtlarını anlıyor gibiydi. Onları sakinleştirmeyi başardıktan sonra Mike'a geri döndü.

"Kurt morfunda sıkışıp , değil mi? Değişemezsin." Mike başını salladı.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Beyin hasarı mı?"

Mike küçük bir hırıltı çıkardı, sonra bu adama ihtiyacı olduğunu hatırladı. *Git yardım getir, Lassie!* diye düşündü vampire.

Ama Cage dokunmatik telepatiyi tercih ediyordu, değil mi? Mike tercih etmiyordu, başka bir türle değil, özellikle de zihni tecavüze uğradıktan sonra. Ama tekrar insan şekline girmek istiyorsa temastan kaçması mümkün değildi. Dişlerini sıkıttı ve kafesin önüne doğru ilerledi, sonra vampirin ipucunu anlamasını umarak başını parmaklıklara dayadı.

O yaptı.

Cage kafasına dokunmak için uzandığında Mike gözlerini kapattı. Beklediği saldırı gelmedi. Temasın hoş sıcaklığı ve baskısı dışında hiçbir şey hissetmedi. Sorun neydi? Bu adam Matt'in ona bahsettiği psişik yeteneklerini kaybetmiş miydi?

Cage'eli ısırılmış gibi geri çekildi. "Bridger'ı tanıyor musun?"

Mike, Cage'in gözlerinin içine baktı ve vampir elini tekrar Mike'ın başına koydu.

Mike birkaç dakika daha hiçbir şey hissetmedikten sonra vampir ayağa fırladı. Bu kez kapana kısılmış bir hayvan gibi volta atan oydu. Kurtları tezgâhın arkasından çıkmıştı ama Cage'in yolundan çekildiler ve tekrar gözden kayboldular.

Cage'in tedirginliği Mike'ın da sinirlerini bozdu. Vampirin dikkatini çekmek için hırladı.

Cage onunla yüzleşmek için döndü. "Sana yardım edemem."

Mike, Jason Cage'in konuşma şeklinden ve yaydığı gerilimden yardım *edebileceğini* anlayabiliyordu. Mike başını tehditkâr bir şekilde eğdi ve sessiz bir hırıltıyla dişlerini göstererek vampire baktı.

"Yapamam!" Cage ona dönmeden önce biraz daha volta attı. "En son birinin kafasını karıştırdığımda başımın ne kadar belaya girdiğini biliyor musun?"

Mike başını salladı.

"Bridger mı söyledi?"

Mike tekrar başını salladı. Cage'i hapse atan Prime ile olan ilişkisinin kendisine bir düşman kazandırmamış olmasını umuyordu. Bana yardım et, diye düşündü ve

kafesin kapısını pençeledi.

Cage onu inceledi ve düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. Sonra ilerledi ve hayvan ağılını açtı.

İçinden kapıya doğru bir hamle yapmak geliyordu ama kaçış gerçekten de bu şekilde gerçekleşmiyordu. Mike panik ve aciliyet duygusunu bastırdı ve dikkatlice, yavaşça kafesten dışarı çıktı. Cage'e doğru yürüdü ve başıyla dizine vurdu. Vampirin eli otomatik olarak onu okşamak için aşağı indi ve Mike buna izin verdi. Temas sırasında düşüncelerini doğrudan Cage'e yöneltti.

Yardım edin bana! Yapabilirsin.

"Başka bir zihnin bu kadar derinlerine inmek yasaktır."

Sence bu nasıl oldu? Bunu bana bir vampir yaptı. Bir vampir bunu düzeltebilir.

"Bırak Bridger yapsın." Cage acı bir kahkaha attı.

Yardım et, Mike ısrar etti.

Cage odanın diğer tarafına geçti. Mike homurdandı ve onu takip etti. Bir kanepeye vardıklarında Cage eliyle işaret etti.

"Oturun."

Minderler kurt kokuyordu. Mobilyaların üzerinde evcil hayvanlara izin verildiğini bilmek ne kadar güzeldi. Mike'ın zıpladığında ağrıyan böğrü sızladı ama kanepeye çıkıp uzandı.

Cage onun yanında yere oturdu, sonra ellerini Mike'ın başına koydu. "Eğer bu işe yararsa, muhtemelen başım büyük belaya girecek." İçini çekti. "Ve eğer işe yaramazsa, seni her zaman gösterimde kullanabilirim. Gözlerini kapat," diye yatıştırıcı bir şekilde devam etti. "Uyumaya git."

Mike uyumak istemedi ama uyudu. Uyuduktan sonra uzun, karanlık ve korkunç bir rüya gördü. Çılgınlık vardı. Korkunç bir şey onu çorak bir arazide kovalıyor, bu sırada fırtına her yeri kasıp kavuruyordu. Gökyüzünden bir şimşek çaktı. Kaçmaya çalıştı ama peşindeki güç onu ileri doğru itti ve yıldırım içinden geçti. Ölüyor olmalıydı, canı çok yanıyordu ve evren karanlığa gömüldü.

Uyandığında Mike'ın korkunç bir baş ağrısı vardı. Doğrulup ellerini ağrıyan şakaklarına bastırdı.

"Ne halt içtim ben?"

"Kahve ister misiniz?" Cage sordu.

Cennet kokusunu aldı ve başını kaldırıp baktı. "Yüce Tanrım, evet."

Eller.

Onları önünde tuttu. Elleri vardı! "Geri döndüm."

"Öylesin," dedi Cage ve dolu bir kupa uzattı.

Mike vampire sırttı ve kahveyi aldı. Başparmaklara sahip olmak harika bir histi! "Lanet olsun evlat, sen iyi bir büyücüsün."

"Çocuk mu?" Cage'in başı tipik Prime kibriyle gururla kalktı. "Çocuk mu?"

Mike, Cage'in kendisinden kırk ya da elli yaş büyük olduğunu hatırladı.

"Özür dilerim. Matt seni bir çocuk olarak görüyor."

Cage sinirlenmiş görünüyordu, sonra sırttı. "Evet, Bridger yaşlı bir moruk. Kuzenimi nereden tanıyorsun? Beni nereden tanıyorsun?"

Cage yakındaki bir sandalyeye otururken Mike kahvesinden bir yudum aldı. "Matt'in sen Nazileri hipnotize etme numarasını yaptıktan sonra İkinci Dünya Savaşı'nın büyük bir bölümünü Avrupa'nın her yerinde seni kovalayarak geçirdiğini biliyorum."

"Aptalca bir gösteriydi," diye itiraf etti Cage. "Gençtim ve dünyayı kurtarmaya çalışıyordum. Eğer bir Prime Klanı olsaydım, gücümü iyilik için kullanmaktan kurtulabilirdim. Tony Crowe savaşta savaştı ve bu yüzden başı belaya girmede."

"Tony Crowe, Rudolf Hess'i bir uçağa binip İngiltere'ye iltica etmesi için hipnotize etmedi."

Cage omuz silkti. "O zamanlar iyi bir fikir gibi görünüyordu. Ailemin nesiller boyu aralarında yaşadığı Romanlar öldürülüyordu. Bir şeyler yapmam gerekiyordu."

"Yeteneklerinizi ölümlülerin tarihine müdahale etmek için kullandınız."

"Yeteneklerimi çılgın bir okültist Nazi'yi barış anlaşması yapmaya ikna etmek için kullandım. Churchill'in anne tarafından vampir kanı taşıdığı ortaya çıkmasaydı ve neler olup bittiğini anlamasaydı, bu da işe yarayabilirdi. Bridger'ı bana karşı kıskırtan oydu. Tony'yi tanıyor musun?" diye ekledi.

Mike başıyla onayladı. "Kızı Sid Wolf ile çalışıyorum. Yani, günlük işimi yapmaya fırsat bulduğumda onunla çalışıyorum. Ben Mike Bleythin," diye ekledi.

Cage bir an için rahatsız görünüyordu. "Bunu senin kafanın içindeyken öğrendim." Saygılı bir şekilde başını salladı. "Las Vegas'a hoş geldin, İz Sürücü."

Mike vampirin özür dileyen tavrı karşısında gülümsemekten kendini alamadı. "Eğer diğer kurt adamı da yakalamayı başarsaydın, buradaki işim bitmiş olacaktı."

"Demek bu sorunu çözmek için buradasınız."

Mike başını salladı.

"Ama bir kurt adamın banka soyguncularıyla ne ilgisi var?"

Mike sadece gülümsedi. Cage'in yardımını için minnettardı ama bu vampirin kurt adamların işlerini bilmesine gerek bırakmıyordu. İşin içinde başka vampirler de olduğunu hatırladı Mike.

"Kurt adam sorunu hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Cage'in kurtları saklandıkları yerden çıkıp sandalyesinin iki yanına oturmuş, parmaklarını kürklerinde gezdiriyordu. "Bir banka soygununda bir kurt görüldüğünde, polis kurt uzmanı olarak bana danıştı."

"Bunu neden yapsınlar ki?"

Cage kurtların başını okşadı. "Burada George ve Gracie'nin yer aldığı bir sahne gösterisi yapıyorum."

"Ve aslanlar, kaplanlar ve ayılar?" Mike burnunu çekerek sordu. "Ayı yok."

Mike etrafına bakındı. "Burası senin soyunma odan mı?" Cage başıyla onayladı. "Bu doldurulmuş hayvanlar da neyin nesi?"

Cage peluş kaplan ve aslan yığınlarına el salladı. "Genç kız hayranlarımdan gelen hediyeler," diye açıkladı. "Artık dağınıklığa dayanamadığımda, George ve Gracie'nin parçalamadığı her şeyi yerel bir hastaneye bağışlıyorum."

Vampirler çok yumuşak olabiliyordu. Kötülerin yetenekleriyle neler yapabileceklerini düşündüğünüzde, bu dünya için iyi bir şeydi. Asıl soru, bu vampirin Mike'ın ona güvenmesi için yeterince iyi biri olup olmadığıydı.

banka soyguncularının gerçekte kim olduğu hakkında bilgi mi? Adama borçluydu ve Matt şehirde değilse, Cage'in yardımı işe yarayabilirdi.

Ama Mike yerel vampir nüfusunun kişisel dinamiklerini bilmiyordu. Cage suçlara karışmamış olsa bile, karışanlarla öyle ya da böyle bir ilişkisi olduğu kesindi. Vampirlerin sürü mantığı yoktu ama dünyadaki en küçük ve en hor görülen azınlıklardan biri olduğunuzda kendi türünüze sadakat gerekli bir zihniyetti.

"Matt Bridger'in şehirde olduğunu biliyor muydun? Ve eğer hala gitmediyse?"

Cage Bridger'dan bahsedilmesinden memnun görünmüyordu. "O burada ve ateşkesi bozan bazı Püristleri etkisiz hale getirirken bize karşı resmi davranıyor."

Ne kadar ilginç değil mi? Görünüşe göre Matt mahalledeki kötü vampirlerin farkında değildi ama onun yerine ölümlülerin peşindeydi. Bu doğru kokmuyordu.

"O zaman telefonunu kullanabilir miyim?" Mike ayağa kalktı ve çıplak olduğunu fark etti. "Ve biraz kıyafet ödünç alabilir miyim?" Kalçasını kontrol etti ve morarmış bir yara izi gördü ama yaranın kendisi iyileşmişti. Güzel. Her yönden normale dönmüştü.

"Bir dakika içinde." Cage ayağa kalktı ve kurtlar tezgâhın arkasına geçti. "Önce gerçekten büyüden kurtulduğundan emin olsan iyi olur."

Mike, nefes almak kadar kolay olması gereken bir şeyi yapma düşüncesi karşısında içine saplanan korkudan nefret ediyordu. Bu korkunun tuzağın bir kalıntısı olduğunu fark etti. Özgürdü ama hâlâ şekil değiştirmekten korkuyordu! Kahretsin, o kaltak ona bir numara yapmıştı.

Kız ona büyü yapmadan hemen önce, sonsuza dek kurt formunda kalmanın cazip olduğunu düşünüyordu. Hayvan bedenine hapsolmak onu *bu* cazibeden kurtarmıştı.

"Kurt olmak istemiyorum," dedi.

Cage pusuda bekleyen köpek dişlerini işaret etti. "Onlar kurt, sen değilsin. Değişim."

Lanet vampir haklıydı. Bunu yapabileceğini bilmeliydi ve burada denemek güvenli olacaktı. Burada güvendeydi, değil mi? Buna güvenmek zorundaydı.

Ve istediği zaman şekil değiştirebileceğine inanmak. Hayır, yapabileceğini *bilmeliydi*.

Yemin etti. Sonra derin bir nefes aldı ve bedeninin bir formdan diğerine geçmesine izin verdi.

Hiç de zor değildi. Ve açıkçası, oda insan burnuna daha iyi kokuyordu.

Derin bir nefes daha aldı ve eski haline döndü. "Tatmin oldun mu?" diye sordu onu izleyen vampire.

"Tamamen," diye yanıtladı Cage. "Yine de gösterime harika bir katkı sağlayabilirdin."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Konuşmamız gerek."

"Şimdi mi?" Matt sordu ve Phillipa'nın meme ucunu ağzına aldı. "Tamam, sonra," diye kabul etti, nefesi kesilmiş ve yanıyordu.

Bir ara kanepeden yere yuvarlanmışlar ve tüm kıyafetlerini çıkarmayı başarmışlardı.

Phillipa ellerini onun saçlarında ve omuzlarının muhteşem genişliğinde gezdirdi. Ona dokunmak kadar harika hissettiren başka bir şey tanımamıştı. Onun tarafından dokunulmanın belki, sadece belki, biraz daha harika olması dışında.

"Bir vampirle sevişiyorum."

Bir vampirle sevişiyorum! Jo'ya söyleyene kadar bekle.

Jo'yu elime geçirene kadar bekle. O ne düşünüyordu? Neden bana söylemedi?

Matt'in bağı göğsünden kalktı ve kız onun dar yeşil gözlerindeki eğlence parıltısını gördü.

Sonra onu öptü ve bir süre boyunca düşünebildiği tek şey onun kendisini öpmeyi bırakmasını ne kadar çok istediğiydi.

"Beni , değil mi?" diye sordu adamın ağzı onunkini terk ettiğinde.

"İtiraf ediyorum," diye cevap verdi. "Birkaç kez." Kadının şakağından boğazının dibine kadar uzanan bir çizgiyi öptü.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Güldü. "Şimdi Jo'nun neden sapıkça bir şey yapıp yapmadığımızı öğrenmek istediğini anlıyorum."

"Sapıkça mı?" Adamın gözleri yine kahkahalarla parlıyordu. "Kadın, seni tatmamak sapıkça olur."

"Tadım." Kelimeyi tekrarladı. "Kulağa hoş geliyor. Seksi yerine seksi."

"Eğer sapıkça davranmak istiyorsan, aşkım, eminim zevklerini tatmin edecek bir şeyler bulabiliriz."

"Eminim yapabiliriz. Sonra," dedi ona hınzır bir gülümsemeyle. "Sana kürklü kelepçelerimi göstermeden önce şu 'erkek arkadaşım bir vampir' olayına alışmama izin ver."

"Erkek arkadaş!" Sesi rahatsız olmuş gibiydi. "Sanırım bundan biraz daha fazlasıyım."

Bu açıklama onu heyecanlandırdı ama "Bu bir teklif mi?" diye sorarken ses tonunu hafif tutmayı başardı.

Güldü. "Evlenme teklif etmeme gerek yok." "Neden, seni kibirli-"

Adam kadının omzunu ısırdı ve zevk patlaması kadının söyleyebileceği her şeyi kesti.

Tamam, bir evlenme teklifine ihtiyacı yoktu, diye düşündü dünyaya geri . Tek istediği *buydu*, her zaman.

"Tanrım, seni özledim," diye fısıldadı göğsüne doğru.

"Çekip gitmenin en iyisi olduğunu düşündüm - ne kadar aptalım."

Elleri onun üzerinde hareket etti, ağzı yavaşça vücudunu okşadı ve ihtiyacın sıcaklığı yeniden oluşmaya başladı. Adam ondan uzaklaştığında kadın inledi.

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydım," dedi.

Şaşkınlığı, bileği ağzına bastırduğunda cevap buldu. Dudaklarında aniden kan belirdi, sıcaklık ve koku dilini baştan çıkardı. Adamın tadı aynı anda hem sıcak hem de tatlıydı ve ateşle doluydu.

O bir Arizona kızıydı, sıcak ve baharatlı her şeye bayılırdı. Ağzını adamın bileğine kenetledi ve sertçe emdi.

On iki yıllık viskiden ya da yüz yıllık konyaktan daha iyiydi. Şampanyadan, duble espressodan ya da hayal edebileceği herhangi bir uyuşturucudan daha iyiydi.

Tadı, radyoaktif izotoplarla dolu lavla karıştırılmış bal ve tekilaydı.

Ve bu vintage sadece onun için yapıldı.

Matthias'ın hayatını, ruhunu, hayallerini ve umutlarını, korkularını ve hayal kırıklıklarını ve en önemlisi de kendisiyle tamamen bir olma ihtiyacını içti.

Adam bileğini , kız ağlamaya başladı.

Onu sıkıca kavradı. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Biliyorum." Derin, yürek burkan bir iç geçirdi. "Bir daha asla yalnız kalmayacağız."

Ses tonunun yoğunluğu başını kaldırmasına neden oldu ve gözlerinin içine baktı.

Matt'in alnındaki nemli saçları taradı ve Matt'in gözleri bir ürpertiyle kapandı. "Matt, çok korkmuşsun."

Önce şakağını, sonra burnunu öptü. "Hayatım, hiçbir fikrin yok." Sonra dudakları tekrar onun dudaklarına yapıştı ve kadın düşünceleri ve kelimeleri unuttu.

Vücutları yer değiştirdi ve kadının kalçaları adamın sert, delici hamlesini karşılamak için yükseldi. Adam kadının içinde hareket ettikçe, kadın yükselen his sarmalına binerek onu, sahip oldukları her şeyin bulunduğu, birleştiği ve patlayarak paramparça olduğu başka bir yere götürdü.

Otuzuncu Bölüm

"Haklısın Matthias, hiçbir fikrim yok."

Phillipa'nın sesi çok uzaklardan ona doğru geliyordu. Onun sesini seviyordu. Yanağına değen göğsünün yumuşak yastığını ve teninin kokusunu da. Sözleri nihayet kafasına dank ettiğinde, bu hoş, sürükleyici yerden geri dönüp bazı gerçek dünya sorunlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağını fark etti. Bunu istemiyordu.

"Daha çok seks," diye mırıldandı,
"daha az konuşma." "Kaç
yaşındasın?" diye sordu.

"Yüz otuz küsur." Belki de yüz elliye daha yakındı; tam olarak hatırlayamıyordu. Karşılıklı zevk almak ve mümkünse dikkatini dağıtmak için onu okşamaya başladı.

"Bu da vampirlikte ergenlik çağının biraz ötesinde olduğun anlamına geliyor, değil mi?" Sesinde bir tutukluk vardı ama dikkatinin dağılmayacağını anlayabiliyordu.

"Geçenlerde bir arkadaşımın söylediği gibi, dişlerim biraz uzun."

Güldü ve ellerini onun sırtında gezdirdi. Onun dokunuşunda şimdiye kadar bildiği her şeyden daha fazla rahatlık vardı. "Uzun zamandır seni arıyordum," dedi ona. "Londra'da yaşarken, bu beklenti duygusuyla etrafta dolaşırdım. Bunun şehri çok sevdiğim için olduğunu sanırdım ama şimdi anlıyorum ki her köşede bulmayı beklediğim o heyecan verici şey aslında sendin. Bu nasıl mümkün olabilir?" Tekrar güldü. "Yoksa tam bir romantik budala mı oluyorum?"

"Asla *tam* bir aptal değil." Ona bakmak için başını kaldırdı. "Ayrıca, geldiğini görseydim kaçıp saklanırdım."

Kaşlarını çattı. "Neden? Neden korkuyorsun? Kız insanlar ve erkek vampirler belli ki işe yarıyor." Güldü ama mizahın altında gerginlik yatıyordu. "Marc çöpçatanlık yapıyordu ama Jo beni uyarmaya çalıştı." Başını eğdi

Başını. "Bu da elimizdeki şeyi neden istemediğinle ilgili bir şey."

"Bu şeye bağlanma deniyor."

"Yani... biz birlikte olmak için mi doğduk? Beden, zihin ve ruh?" Kızın sivri burnunun ucuna dokunurken başını salladı. "Zeki kız, değil mi?"

"Marc ve Jo'yu birlikte izledim. Çok farklı görünüyorlar ama başka biriyle birlikte olduklarını hayal bile edemiyorum. Aralarında bir bağ var, tıpkı bizim aramızdaki gibi. Jo neden birlikte olmamızı istemiyor?"

"Senin iyiliğin için," diye cevap verdi. "Türümüz arasında bir şöhetim var."

"Çapkın olarak mı? Sarhoş mu? Kumarbaz mı? Ne? Açıklama zamanı, Matthias." Adamın omuzlarını itti. "Kenara çekil; ağırsın. Ufak tefek bir elf çocuğu değilsin ya. Elfler var mı?" diye ekledi Matthias onun üzerinden yuvarlanırken, sonra da ayağa kalkmasına yardım etti. Ayağa kalktıktan sonra da parmakları birbirine dolandı.

Matt omuz silkti. "Eğer varsa bile, vampirlerle aynı sosyal çevrelerde dolaşmadıkları kesin."

Ellerini onun beline koymak istedi ama o geri çekildi ve dağılan giysilerini toplamaya başladı. İçinde bulundukları durumla yüzleşmek için biraz zırha ihtiyacı olduğunu kabul ederek o da giyindi.

İşini bitirdiğinde pencereden dışarı baktı ve günün geceye döndüğünü gördü. Bu kadınla sevişmek çok dikkat dağıtıcıydı. Tehlikeli derecede dikkat dağıtıcıydı, ancak onunla birlikte olmak başına gelen en harika şeydi.

"Yapmam gereken bir iş var," dedi ona. "Açıklamaların beklemesi gerekecek."

"Saçmalık."

Şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Anlayamadım?"

Cevap verirken parmaklarıyla noktaları işaretledi. "Jo güvende. Bebek güvende. Ben seninle birlikte güvenli bir evdeyim. Evet, kötü adamlar hâlâ dışarıda ama şu anda kimse onlar için tehlike altında değil. O yüzden konuş benimle." Bir lambayı yaktı, sonra kanepeye oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi.

O kadar ciddi görünüyordu ki neredeyse gülecekti ve kadar kararlıydı ki, yakın zamanda işe geri dönmek istiyorsa başka bir şey yapmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu.

"Bakalım, nereden başlayacağım?" diye sordu. "Artık vampirlerin gerçek olduğunu ve Bram Stoker'ın çoğu ayrıntıyı yanlış bildiğini biliyorsun. Uzun ömürlüyüz ama ölümsüz değiliz. Doğarız, yaratılmayız ve başkalarını vampire dönüştüremeyiz. Bilim bizi güneş ışığıyla yanmaktan koruyor. Sizi avlayan insanlara Purist deniyor. Onlar ölümlü vampir avcıları arasında ayrılıkçı bir grup, ama ölümlüler artık genellikle vampir avlamıyor. Bazı vampirlerin avlanmaya ihtiyacı var, bu da benim işim." Gülümsedi. "Vampirler yasalarımızı çiğnediğinde, çağrılan polis benim. Püristler vampirler ve ölümlüler arasında uzun süredir devam eden ateşkesi bozduklarına göre, onları adalete teslim etmek de benim işim. Ayrıca Brandon'ın vasisi olarak onu korumak da benim görevim."

Phillipa, "Ve benim de," diye belirtti. "Ben aynı zamanda Brandon'ın vasisiyim."

Matt'in ilk dürtüsü onunla tartışmak oldu ama yapamadı. *Günün tüm Geytanları adına lanet olsun, kadın haklıydı!*

Matt sert bir bağı, "Demek ," diye onayladı. "Ama-" Ona bir uyarı parmağı doğrulttu.

Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Tamam. O piçleri birlikte yakalayacağız."

En azından onu yanında tutarsa, onu korumak daha kolay olurdu. Onu tamamen tehlikeden uzak tutmaya hakkı olmadığını bilmek çok ama çok sinir bozucuydu. Ay Anası adına, Matri ve Yaşlılar neden yarı ölümlü çocuklar için ölümlü vasilere izin vermenin doğru olduğuna karar vermişlerdi?

"Çocuklar eşit derecede ölümlü ve vampir oldukları için mi?" Phillipa tahmin etti.

Matt onun düşüncelerini anlamasından ürktü. Ama aralarındaki bağ derinleştikçe onun daha güçlü düşüncelerini ve duygularını anlaması kaçınılmazdı, öyle değil mi? Artık aynı kanı paylaştıklarına göre-

"Henüz açıklanamayan itibarınızın bağlı olmakla ne ilgisi var?"

Tanrıça, ama o ısrarcıydı!

"Hiçbir zaman bir bağ eşi istemediğim biliniyor. Kız kardeşin seni benim hak ettiğim onları sev ve terk et repliğimden korumaya çalışıyordu. Ama ilk seksimizden bu yana, bağlanma ihtiyacına karşı koymanın mümkün olmadığını zor yoldan öğrendim. Seninle kalmaya hiç niyetim yoktu. Ama bir kez ısırılınca, senin tadın çok güçlüydü."

"Anlıyorum."

"Senden uzak durmaya çalışmadığımdan değil."

Şaşırmış görünüyordu ve gergin bir sesle sordu: "Neden? Kendinizden birini mi tercih ederdiniz? Octavia, belki?"

Reddedilme korkusu ona bir darbe gibi çarptı. "Hayır! Öyle demek istemedim."

Yine de *bunun* ne olduğundan tam olarak emin değildi. Telepati ve türünün diğer psişik yeteneklerine sahip olsa bile, kadınlarla uğraşmak kafa karıştırıcıydı. Özellikle de bu kadınla uğraşırken, çünkü Phillipa'ya karşı her şeyi doğru yapmak zorundaydı. Belki birbirlerine bağlanıyorlardı ama bu onları aynı fikirde yapmıyordu.

"Senin incindiğini görmek istemiyorum," dedi ona. "Seni öldürtmek istemiyorum." Ne yazık ki paylaşmak zorunda kalacağı korkunç bir anı aklına gelince adımlamaya başladı. Kadının önünde durmak için geldi. "Benim işimde her seferinde sadece bir polis olur. Vampirler arasında suç oranı çok düşüktür."

Konuyu saptırmak ve sadece Aileler hakkında konuştuğunu açıklamak istiyordu. Ama şu an üç farklı vampir kültürünün tarihi ve uygulamalarına girmenin zamanı değildi.

"Ancak suç işleyenler tehlikeli, gaddar, kibirli, egoist, intikamcı piçler olma eğilimindedir. Alaşağı edilmekten hiç hoşlanmazlar. Bunu çok kişisel alırlar. Ve her zaman ödeşmeye yemin ederler. Bazıları rehabilite edilebilir, ama bazıları..." Başını iki yana salladı.

"O tipleri bilirim," dedi ona. "Çıktıklarında beni yakalayacaklarına yemin eden birkaç kişiyi içeri tıktım." Omuzlarını silktili. "Tehditler işin bir parçası."

"Kendim için tehlikeyi kabul etmek de işimin bir parçası," dedi ona. "Ama başka hiç kimseyi tehlikeye *atmayacağım*."

Ona derin ve değerlendirci bir bakış attı. "Seni bu kadar ürkütecek ne oldu?"

"Ben bir ırakken, beni eğiten Prime ölümlü bir kadına aşık oldu ve onunla bağ kurmaya başladı. Düşmanlarından biri Prime'ın sevgilisini öldürerek intikam aldı. Kadının boğazını kesti."

Halının üzerine yayılmış koyu kırmızı lekeyi hâlâ görebiliyor, cansız kanın kokusunu alabiliyordu ama işlenen suçun dehşetini kelimelere dökemiyordu.

Yine de anlayışlı Phillipa anlamıştı. "Kan kutsaldır," dedi. "Piç kurusu onun kanını almak yerine, kan kaybından ölmesine izin vererek onu küçümsediğini gösterdi."

Matt başını salladı. "O piç yakaladığımda öldürdüm ama kadın ölmüştü ve onu seven Prime da yıkılmıştı. Bir daha kimseyi sevmeyeceğime yemin ettim. Çünkü masum bir kadının ölümüne neden olmayacaktım."

Bir süre düşündükten sonra, "Bu asil bir düşünce, ama buna inandığımdan emin değilim," dedi.

Matt irkildi. "Ne demek istiyorsun?"

İç çekti. "Bu trajediyi bir bahane olarak kullanmadığına emin misin?"

"Ne için bir bahane?"

"Her türlü şey." Bir kez daha parmaklarının ucunda noktaları işaretledi. "Kaçıp giden kötüler için kendini cezalandırmak amacıyla yalnız kaldın. Ve kaçamayan masumlar için. Yalnız bir avcı imajını geliştirmek için. Yuva kurmamak için bir bahane olarak - çünkü yuva kurarsan emekli olacağına inanıyorsun. Ya da büyümemek için bir bahane olarak. Ben de bir polisim, Matt. İnan bana, kendimize ne tür psikolojik saçmalıklar biliyorum."

"Kadın, Marcus gibi konuşuyorsun," diye hakaret etti. Kadın

kıkırdadı. "Marc görüldüğü kadar aptal değil."

Matt Çaçkın ve öfkeliydi. "Son üç yıldır kendimi nasıl inkâr ettiğim hakkında bir fikrin var mı? Seni gördüğüm an, birbirimize bağlı olmamız gerektiğini anladım. Ama uzaklaşmayı seçtim. Bağın gerçekleşmesine izin verirsem neler olabileceğini biliyordum ama bunun yerine seni kurtarmayı seçtim. Bir Prime'ın görevi sevdiği kişiyi korumaktır. Ben bunu senin için yaptım!"

"Sen seçtin."

"Evet. Hayatımda yaptığım en zor şeydi."

"Anlıyorum."

Acısını dindirmek için kollarına atılmadı. "Burada banyo var mı?" diye sordu aniden ayağa kalkarak.

O kadar şaşırmıştı ki tek yapabildiği koridoru işaret etmek oldu. "Bu taraftan."

Phillipa kibarca başını salladı ve uzaklaştı.

Matt onun arkasından bakakaldı, konuğmanın döndüğü nokta kafasını iyice karığtırmığtı. Neden bu kadar kızgındı? Matt ne yapmığtı?

Başını kaşıdı. Kırıldığı için öfkelenmeyi düşündü. Ama düşün açıldığını duyunca, son üç yıldır onsuz geçirdiği zamanın zaten çok fazla olduğuna karar verdi. Bunu hemen çözmeleri gerekiyordu.

Ayrıca, onunla çıplak ve kaygan ıslaklığıyla yüzleşme fikri karşı konulamaz derecede çekiciydi.

Otuzbirinci Bölüm

"İşte buradasın."

Arabanın kapısını açıp yolcu koltuğuna otururken vampirin sesi rahatsız edici derecede hoştu.

Michele Las Vegas Bulvarı'nda kırmızı ışıkta durmuştu ve beklediğı son şey canavarın aniden arabasının yanında belirmesi ve kapıyı açmasını ışaret etmesiydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Vampir, "Bu kadar sinirli görünme," diye çıkıştı. "Bütün şehirde seni arayan bendim."

"Beni aramayı düşünbilirdin."

Vampir ona iğneleyici bir bakış attı. "Ben yirmi birinci yüzyılda yaşıyorum. Cep telefonun açık değıl. Bütün gün ne yaptın?"

Michele, "Bir vampir avlıyorum," diye cevap verdi. "Sen telepatiksin, neden beni bu şekilde çağırmadın?"

ışık değışti ve kadın gaz pedalına bastı; neon ışıklar her iki taraftan da bulanık bir şekilde geçti. Gün batımı caddenin görünümünü değıştirmişti ve Strip artık ışıl ışıldı.

"Ben bile bazen enerjimi korumalıyım. Planladığım büyük bir gece var." Vampir dudak *büktü*. "Sana yapmanı söylediğim şey vampir avlamak değıl."

"Vampir bize öldürmemizi söylediğın insanı koruyor. Onunla birlikte."

"Ah, pekala. Bu farklı bir şey." Vampir onun başını okşadı. baş. "İyi içti o zaman. Nerede bu vampir?"

Michele yaratığa yan gözle bakarken kaşlarını çattı. "Bilseydim, izini bulmaya çalışırken daireler çizmezdim."

"Anlıyorum. Arabasını takip ediyordunuz ama onu gözden kaybettiniz."

"Evet. Andrew'un kaltağı öldürmesini engelledi, sonra Andrew'u takip etmeye çalıştığında onu takip ettim. Andrew'u kaybetti, ama sonra ben de onu kaybettim."

"Başka bir deyişle, saçma sapan bir zaman kaybı oldu."

Michele hayal kırıklığı içinde dişlerini birbirine geçirdi. "Evet."

"Sorun değil, endişelenmeyin. Kadınla ilgilenmek Andrew'a kalmış. Sen ve diğerleri için başka bir görevim var."

"Ama Andrew'un ihtiyacı var-"

"Andrew kendi başının çaresine bakabilir. Senin görevin sana söylediklerimi yapmak." Vampir kıkırdadı. "Dediğim gibi, bu akşam için büyük planlarım var ve rahatsız edilmek istemiyorum."

"Peki bu planlar ne?" Michele sordu, çünkü vampirin ona anlatmak için can attığı çok açıktı.

"Fikri *Ocean's Eleven*'dan aldım - orijinalinden, yeni versiyonundan değil. Ve sizin ekibinizin soygunundan da. Düşündüm ki, neden bir günde birden fazla yere saldırmayalım? Sağabildiğimiz kadar sağdık ve büyük bir skor yapıp çıkma zamanı geldi. Ben bunu yaparken, sizinkiler de bizi durdurabilecek tek kişiyi oyalyor olacaklar."

Michele arabayı bir başka kırmızı ışıkta durdurdu. "Ama-" diye başladı, sonra birden vampirin zihnini ağır bir yumrukla kavradığını hissetti.

"Benimle tartışma," dedi canavar. "Senin için planladığım iş hoşuna gidecek. Vampir ve sürtüğün nerede saklandığını biliyorum. Senin için bir şaşırtmaca ayarlayacağım ve oradan döndüklerinde, ekibin onları indirmeye hazır olacak. Vampiri öldürmemeni tercih ederdim ama sanırım bana yaptığın tüm yardımlar için bir ödölü hak ediyorsun. Şimdi beni dikkatle dinle."

Vampirin talimatlarının geri kalanı doğrudan Michele'in kafasına döküldü. Vampir zihnini terk ettiğinde Michele bitkin ve sersemlemişti ama kırmızı ışık yeşile dönene kadar her şey olup bitmişti.

Vampir, "Sizinle çalışmak güzeldi," dedi, kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Michele yarattığı son gördüğünde kaldırımında durmuş, kulağına bir cep telefonu tutuyordu.

"Matt neden telefonuna cevap vermiyor?" Mike şikayet etti.

Kurtları besledikten sonra odaya geri dönen Jason, "Belki de bir Amerikan arama planı yoktur," diye önerdi. Alnına vurdu. "Neden ona eski yöntemlerle ulaşmayı denemiyorsun?"

"Çünkü Wasfolk'ta sizin sahip olduğunuz türden bir telepati yok."

Jason dolabından kostüm parçalarını çıkarmaya başlarken Mike telefonu bıraktı ve soyunma odasındaki koltuğa oturdu. Cage arkasını döndüğünde Mike burnunun kenarına hafifçe vurdu. "Bu bizim eski moda yöntemimiz. Ama kuzenine benim için bir düşünce gönderebilirsin."

"Oh, hayır." Jason kostümleri bir sandalyenin arkasına örttü. "Bridger'ın aklına dokunmamın imkânı yok. Adam ve ben pek anlaşıyoruz."

"Peki," dedi Mike, ayağa kalkarak. "Sanırım onu normal yollardan bulmam gerekecek. Yardımlarınız için teşekkürler."

Sözleri telefonun çalmasıyla kesildi. Jason telefonu açtığında Mike karşı taraftaki sesin bir kadına ait olduğunu duyabildi.

Kadın konuşmasını bitirdiğinde vampir hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama yine de yeterince neşeli bir şekilde cevap verdi. "Sorun değil. Başka bir gece yaparız." Kaşlarını çatarak telefonu kapattı.

"Randevunu bozdu, değil mi?" Mike sordu.

Cage başını salladı. "Vegas'ta sadece iki dişi vampir var ve Octavia bağlı olmayan tek kişi. Onun dikkatini çekmek kolay değil."

"Bir dahaki sefere iyi şanslar," diye dert yandı

Mike. "Teşekkürler."

"iyi olacak."

"Hayır, bekle. Sanırım size yardım edebilirim."

Mike sırttı. "Sanırım etrafta her türden kurt olmasını seviyorsun. Nasıl yardımcı olabilirsiniz?"

"Sanırım Bridger'ın nerede olabileceğini biliyorum. Kasabanın dışında tuttuğumuz bir yer var; Octavia muhtemelen onu oraya yerleştirdi. Onları ararken Püristlerin onu bulamayacağı bir yer. Gösterimin bitmesini bekleyin, sizi oraya götüreyim." Alaycı bir gülümseme takındı. "Bu akşam yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Bu birkaç saat daha beklemek anlamına gelse de Mike bunun mantıklı olduğunu anladı. Bridger'ın izini bulmasının kaç saat süreceğini kim bilebilirdi ki? Beklerken rahat da edebilirdi.

"Tamam," dedi Mike. "Senin yönteminle yapacağız-Canavar Ustası."

Bölüm Otuz İki

Sevdiğini korumak bir Prime'ın görevidir.

Matt'in sözleri kafasında çınladı ve Phillipa elini soluk pembe duş fayanslarına vurdu.

"Prime da neyin nesi?" diye mırıldandı öfkeyle. "Kim olduğunu sanıyor bu herif? Tam bir aptal! Birinci sınıf bir parça-"

"Size katılabilir miyim?" Matt duş perdesini geri çekerken sordu.

Kadının konuğması kesildi ve kadın ters ters baktı. "Çıplaksın."

"Seni üzecek bir şey söyledim," diye cevap verdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Duş kabinine adım attı. Duş kabini ancak ikisinin sığabileceği büyüklükteydi ve sıcak, ıslak teni onunkine değdiğinde içini bir sıcaklık kapladı. Kalçalarına yaslanan sert kalçaların ve sırtına yaslanan geniş göğsün hemen farkına vardı. Etraflarında sıcak buhar yükseldi ve aniden erkeksi kokusuyla tatlandı. Elinde olmadan başını adamın omzuna yaslayıp gözlerini kapattı ve onun tarafından kuşatılmış olmanın keyfini çıkardı. Kolları beline dolandı ve onu daha da yakınına çekti.

"Hiç adil değil," diye yakındı.

"Angajman kuralları olduğu gibi yanlış bir izlenime mi kapılıyorsunuz?"

Omzunu öptü, sonra kulak memesini ısırıldı. Onu tutuyor olması iyi bir şeydi çünkü dizlerinin bağı çözöldü.

"Savaşta değiliz," dedi ona.

"Ama biz aşığız." Adamın nefesi kızın ıslak yanağında ılıktı. "İkisinde de her şey mübahtır, unuttun mu?"

Onu sevdiğini söylemesi öfkesine merhem olmuştu ama anında affedilmesini sağlamamıştı.

"Aşık insanların sorunları olur," dedi ona.

"Sorunlar kolayca düzeltilebilir."

Ellerinden biri yavaşça yukarı kayarak göğüslerini avuçladı; diğeri karnından aşağı ve kalçalarının arasına indi. Becerikli parmaklar, onu ihtiyaç ve zevk dışında her şeyi uzaklaştıran mutlak bir çılgınlığa sürükledi ve ikna etti. Kadın adama küfretti ama adam kısa süre sonra onu yüzüne çevirdi. Kalçalarını kavradı, onu kaldırdı ve ereksiyonunu onun içine doğru kaydırıldı. Phillipa bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve adam onun içine nefis bir şekilde vururken ve üzerlerinden sular akarken fırtınaya kapıldı.

İkisi de orgazm olduktan sonra, "Hâlâ çok kızgınım Bridger," dedi.

"Ama sen temiz ve mutlusun," diye cevap verdi. "Seks ve sabun birçok sorunun cevabıdır, tatlım." Ona doğru uzandı ve suyu kapattı.

Phillipa onu geçip duştan çıktı ama adam hızlı hareket etti ve Phillipa dışarı çıkamadan banyo kapısını kapattı. Kabarık pembe bir havlu uzattı, tıpkı boğa hücumunu bekleyen bir matador gibi. Ama *Ole!* diye bağırmak yerine suyu kadının nemli teninden ve saçlarından nazikçe temizlemeye başladı. Bu öylesine şehvetli bir zevkti ki gözlerini kapadı ve bitirmesine izin verdi.

"Hâlâ kızgın mısın?" diye sordu işi bittiğinde.

Ona bir havlu fırlattı ve bu iyiliğe karşılık vermeyi teklif etmedi. "Evet."

Ama Matt'in sağlam, sert vücudunu kurulamasını takdirle izledi. kaslı vücudu. Adam işini bitirdiğinde, kadın giyinmeye başladı ve fark etti ki Karnında bir gün önce büyük ve mor olan çürük neredeyse yok olmuştu.

"İlginç," diye mırıldanarak artık ağrımayan noktayı ovuşturdu.

Matt giyinmek için çıktı, o da kısa sürede iğini bitirip Matt'i takip etti. Demlenen kahvenin kokusu onu mutfağa götürdü.

Matt ona ilk fincanı uzattığında, "Tanrı seni korusun," dedi.

Bir parmağını çene çizgisinde gezdirdi. "Bir şey değil, tatlım. Şimdi lütfen bana ne yaptığımı düşündüğünü söyle."

Kahvesinden bir yudum aldı, sonra fincanı adamın suratına fırlatma isteğinden kaçınmak için dikkatlice tezgâhın üzerine koydu.

"Seçim," dedi. "Ve bunun eksikliği. Psişik bir bağlantımız olduğunu görmezden gelmeyi seçtin. Gitmeyi seçtin. Tüm seçimleri sen yaptın."

"Elbette. Ben Prime'im."

"Bu da ne demek oluyor?"

Hayal kırıklığı aşikârdı. "Bunun pek çok anlamı var ama bu durumda benim görevim seni korumak için seçim yapmaktı."

Kollarını kavuşturdu ve yumruklarını sıkıca sıktı. "Az önce söylediklerinin beni ne kadar incittiğini anlayabiliyor musun?"

"Acıtıyor ve kızdırıyor," diye yanıtladı. Parmaklarını alnına bastırdı. "Tatlım, başımı ağrıtabak kadar yansıtmayı yapıyorsun."

"Bana patronluk taslama, Bridger. Bir *tatlılık* daha yaparsan buradan giderim."

Sırıttı. "Ama nerede olduğumuzu bilmiyorsun."

"GPS'i ayarlayan benim," diye hatırlattı ona. "Tam olarak nerede olduğumuzu biliyorum."

İç çekti. "Demek öyle. Sanırım kaybolan benim. Lütfen bana neden kızgın olduğunu söyle."

"Sen. Verdin. Bana verdin. vermedin. Seçenekler. Sen yapılmış ve kararlar Bana danışmadan. Bunu neden anlamıyorsun?"

"I-"

"Son aylarda hayatımın nasıl olduğunu biliyor musunuz? Sevdiğim, *karar verdiğim* hayat elimden alındı. Kendi seçimim olmadan! Sırf hayatta kalabilmek için doktorların, psikiyatristlerin, beslenme uzmanlarının, personel departmanlarının ve sigorta şirketlerinin benim için belirlediği kurallara, düzenlemelere ve rejimlere uymak zorunda kaldım.

"Rakamlarla yaşıyorum-kan şekeri ne kadar? Kan basıncım ne? Kaç cc insüline ihtiyacım var? A1C sayım kaç? Sayılar hayatımı belirliyor. Bana söyleneni yapıyorum ve hiçbir şeyin kontrolünün bende olduğunu hissetmiyorum. Tek karşı gelme eylemim dövme yaptırmak oldu ve *o zaman* bile doktorumdan izin almak zorunda kaldım. Daha kolay olacağı söylendi ama şu anda bu beni deli ediyor.

"Sonra da gelip bana bir kararın daha elimden alındığını söylüyorsunuz. İşte bu yüzden kızgıyım!" Sesi her kelimeyle birlikte yükseldi, öyle ki sözlerini bitirdiğinde bağırmaya başlamıştı.

Sessizce, "Şeker hastası olduğunuz için özür dilemeyeceğim," dedi.

Ellerini havaya kaldırdı. " bu değil!"

"Meselelerden biri bu."

Adam yaklaştı ve kadın geri çekildi. Sonunda onu dolaplarla lavabonun arasında bir köşeye sıkıştırdığında, ellerini omuzlarına koydu. Kadın titriyordu.

"Üç yıl önce size ne olduğumu, kim olduğumu ve bunun *bizi* nasıl etkilediğini açıklayamazdım."

"!"

"*Belki* o gece sana her şeyi itiraf edebilirdim," diye kabul etti. "Ama bağ kurmanın ortağım için güvenli olduğunu düşünmedim. Seni güvende tutamayacağım için *hâlâ* dehşete düşüyorum. Ama şimdi aramızdaki şeyin doğru ve kaçınılmaz olduğunu kabul ediyorum. O zaman kabul etmiyordum. Seni terk etmeyi seçtiğimde, senin için en iyisi olduğuna inandığım şeye göre hareket ettim. Bunun benim için iyi olmadığını biliyordum, ayrı kaldığımız her an seni özledim."

anlamamıştı. Phillipa, ayrı geçirdikleri zaman için hissettiği gerçek acı ve pişmanlığın . Ama onun neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyordu.

Bağırmak işe yaramıştı; şimdi daha sakindi. Bu yüzden daha makul bir tonda tekrar denedi. "Beni karar verme sürecinin dışında bıraktınız. Bana ne istediğimi sormadınız."

Bir an için gözlerini kapattı. "Pekâlâ," dedi gözlerini açtığı anda. "Anlaşıldı. Ne istiyorsun?"

"Ben bir ortak istiyorum, efendi değil."

"Ah, canım, ben de bir şey olmasından korkuyordum." Cevabı çok kibirli bir İngiliz aksanıyla verilmişti.

"Beni güldürme, seni sıçan piçi. Bu ciddi bir mesele." Gülmemeyi başardı ama dudaklarından kısa bir gülümsemeyi de eksik etmedi.

"Çok güzelsin," dedi ona.

"Ve sen de benim dikkatimi daşıtmaya çalışıyorsun," dedi ona.

"Suluyum, Memur Elliot." Yakınına eğildi ve önce alnını, sonra da şakağını öptü.

İ çekmekten kendini alamadı ve onun nazik dokunuşu karşısında neredeyse eriyecekti. Sadece ona yakın olmak bile onu arzusun sınırında tutarken öfkeli kalmak, hatta odaklanmak çok zordu.

Kollarını ona dolamaya başladı ama adam fısıldayınca durdu: "Artık hastalık için endişelenmene gerek yok. Benim kanımı paylaştığın sürece olmaz."

Neden bahsediyordu? Ne demek istiyordu?

Ama o daha soramadan oturma odasındaki telefon çaldı ve Matt hemen telefona bakmaya gitti.

Phillipa kadar şaşkın bir halde onun ardından bakakaldı. Çok uzaklardan geliyor gibiydi. Bütün dünyası alt üst olmuştu.

"Eğer bir vampirle kanını paylaşırsan, bu onu iyileştirir."

Marcus'un söylediği de buydu.

"Bu mümkün değil," diye mırıldandı. "Bu kesinlikle mümkün değil."

"Ne değil?" Matt mutfağa geri dönerek sordu. "Yola koyulma zamanı, ortak," diye ekledi o cevap vermeden önce. "Seni öldürmeye çalışan adamın yerini tespit ettik."

Otuz Üçüncü Bölüm

"Arabama geri dönmem gerekiyor," dedi.

Şehrin ışıkları her saniye daha da yaklaşıırken Phillipa ön camdan dışarı baktı. Beyninde patlak vermeye çalışan paniğe sıkıca tutunurken midesi sinirsel bir dehşetle burkuldu.

Matt'e, "Çantama ihtiyacım var," dedi. "Çantamı arabamda unuttum." Anahtarları ve telefonu yanındaydı, ama gerçekten önemli olan her Gey çantasındaydı.

"Eğer silah istiyorsan, torpido gözünde 22'lik var."

Bunu bilmek güzeldi ama istediği şey bir silah değildi. "Arabamın bagajında kilitli olanı tercih ederim."

Aslında silahı olup olmaması umurunda değildi. Çantasındaki eşyalara ihtiyacı vardı. "Kan şekeri seviyemi kontrol etmem gerekiyor." İnsülin kalemine ve onunla birlikte gelen iğnelere ihtiyacı vardı. Tek umudu, ilaçların içinde saklandığı yalıtımlı soğuk paketin günün sıcaklığında insülin karışımının bozulmasını engellemiş olmasıydı. Tansiyon ilaçlarını akşamları aldığı için çantasındaki ilaç kutusuna da ihtiyacı vardı.

"Eşyalarım ihtiyacım var."

Hastalığı tedavi etme konusunda tutarlı olmanız gerekiyordu; bir rutine bağlı kalmanız gerekiyordu. Dikkat etmeniz, acil durumlara hazırlanmanız gerekiyordu. Bu çok *önemliydi*.

"Phillipa, neyin var senin?"

Bu çok iyi bir soruydu. Düşünmeyi bırakmıştı ve onca ay bu kadar dikkatli olduktan sonra.

"Kan şekerim tavan yapmış olmalı. Ya da belki çok düşmüştür. Rakamlarımı kontrol etmem ve oradan ne yapacağıma karar vermem gerekiyor."

"Hiçbir şeyi kontrol etmene gerek yok." Uzandı ve onun elini sıktı. "İyisin," diye kendinden emin bir şekilde güvence verdi. "Şimdi operasyona konsantre ol. Sana ihtiyacım var, memur bey."

İyi olmadığını biliyordu. İyi *olamazdı*. O kimdi ki iyi olsun? Matt anlayamazdı. Nasıl anlayabilirdi ki? Muhtemelen hasta bile olamazdı. Sorun değildi. Bunu idare etmek ve kontrol altında tutmak onun sorumluluğundaydı.

Ama o haklıydı. İşe konsantre olması gerekiyordu. Panik atak geçirmek, potansiyel olarak tehlikeli bir durumun üstesinden gelmelerine yardımcı olmayacaktı. Jo ve Brandon'ın iyiliği için bu adamın yakalanması gerekiyordu.

Sonra eşyalarını alırdı.

Koltuğunda doğruldu ve birkaç derin, sakinleştirici nefes aldı. "Nereye gidiyoruz? Bu adam yalnız mı yoksa çetesinin geri kalanıyla birlikte mi? İstihbaratı nereden aldın ve buna güvenebilir misin? Desteğimiz var mı?"

"Arayan Octavia'ydı," diye yanıtladı Matt. Kızın yan gözle bakıŒı, bu isme kaŒıların çatmıŒ olduğunu gösterince gülümsedi. "Octavia, Fremont Caddesi civarındaki kumarhanelerden birinde çalıştığını öğrendikten sonra hedefimizi izlemeye alan kişi. Bize ateş etikten sonra iş yerine girerken görüldü."

"Vampir avcılığı tam zamanlı bir meslek değil mi?"

"Bir zamanlar öyleydi, ancak bugünlerde avcılar ve doğaüstü halk arasında çoğu zaman bir ateşkes var. Aileler ve Klanlar bizimkileri denetliyor ve biz de avcıların Kabileleri kontrol altında tutmasına yardımcı oluyoruz. Avcılar bizden hoşlanmıyor ama artık bizi öldürmüyorlar. Arada sırada Puristler denen bir avcı grubunun aptalca bir hareket yapması dışında."

"Kim? Ne?"

"Püristler Marcus'un ailesinin peşine düştüklerinde ateşkesi bozdular," diye devam etti daha ayrıntılı bir açıklama yapmadan. "Ve peşinde olduğumuz Purist yakında işten çıkacak. Sen ve ben onu işinden edeceğiz."

Phillipa üstü kapalı sokağın ortasında durdu ve tepesinde yükselen güzel ışıklara baktı. Ses sisteminde bir Jimi Hendrix şarkısı çalarken ışık gösterisi saykodelik desenlerle değışiyordu. Fremont Caddesi'nin iki yanında şehrin eski kumarhanelerinden bazıları sıralanmıştı. Trafiğe kapalı olan bu yol, çoğu bölgenin en çok turist çeken multimedya gösterisini seyretmek için durmuş olan insanlarla doluydu. Phillipa sevdi

Las Vegas Strip'i kaplayan daha gösterişli işletmelerden müşterileri çekmek için ışık gösterisini kullanan kumarhanelerden hiçbirine girmemiş olmasına rağmen şehrin bu kısmına çok sık gelirdi.

Gösterinin tadını çıkarırken saatin kaç olduğunu da farkındaydı. Saatini bir kez daha kontrol etti ve caddede yürümeye başladı. Fahişeleri avlayan bir katili yakalamak için gizli görevde çalışmıştı ve şimdi otomatik olarak o görevde öğrendiği fahişe yürüyüşüyle hareket ediyordu. Her ne kadar rahat görünse de, takip edildiğine dair herhangi bir işarete karşı tetikteydi.

Parıldayan ışıkların altında birkaç blok boyunca yürüdü ve avını fark ettiğinde neredeyse başlangıç noktasına dönmek üzereydi. Takip edildiğini anladığında, kumarhanelerin ötesindeki sokakların gölgelerine doğru yöneldi. Etrafta kimsenin olmadığı bir otoparka ulaştığında ona yetiştii.

"O sensin!" diye ilan etti Purist, kadın yüzünü ona döndüğünde.

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdi, belinden çıkardığı küçük silahı kaldırarak. "Dizlerinin üzerine çök," diye emretti. "Ve ellerini başının arkasına koy."

Matt bir kenarda durup bu indirmeyi izlemekten nefret ediyordu ama kadının dönüp silahını kaldırırken gösterdiği profesyonelliği takdir etmek zorundaydı. Onu takip eden adamı yakından izliyordu, tehlikeye hazırdı ama kadının yem rolü oynamasından da endişeliydi. Yine de Purist'i tuzağa çekerken kalçasını sallayarak yürüyüşünü izlemek kesinlikle tahrik ediciydi.

Daha da tahrik edici olan, onun katıksız, tehlikeli yetkinliğiydi. O bir Prime'dı ve içgüdüğü eşini korumaktı ama eşinin buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ayrıca Brandon'ın koruyucusu olarak bu onun hakkıydı. Korktuğu şey, doğüstü düşmanlarının sevdiği kadına yapabilecekleriydi. Şu anda önünde diz çöken adam sadece bir ölümlüydü.

Matt Purist'in arkasından geldi. "İyi iş, tatlım."

Adamın kafası sarsıldı. "Sen!"

Ayağa kalkmaya bağıladı ama Matt elini Purist'in bağının üstüne koyarak onu tuttu. Phillipa'ya, "Bundan sonrasını ben hallederim," dedi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu. Cep telefonuna uzandı. "Las Vegas Polisi'ni arayayım mı?"

Matt ve Purist aynı anda, "Hayır," dediler. "Bu oyun böyle oynanmaz," diye devam etti Matt.

"Onu yozlaştırdınız," diye iddia etti Purist. "Siz yaratıklar saf olan her şeyi yok ediyorsunuz. Onu öldürmek zorundayım. Bana verilen emir onu öldürmek." Phillipa'ya baktı ve ağlamaya başladı. "Onu öldürmek zorunda olmaktan nefret ediyorum."

Phillipa endişeyle Matt'e baktı. "Çok biri. Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?"

Matt, ayaklarının dibindeki adama silah doğrultan kişinin kendisi olduğunu söylemedi. "Götikam almak istemiyor musun?"

İç çekti. "Belki biri gerçekten yaralanmış olsaydı. Ne de olsa bir bebeğe saldırdılar. Brandon ve Jo adaleti hak ediyor ama adalet intikamla aynı şey değil."

Gülümsedi. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

"Tek istediğim ailemi rahat bırakması. Onu ve tüm arkadaşlarını."

Matt, "Kesinlikle katılıyorum," diye cevap verdi.

"Eğer onu polise teslim edemezsek, bizi unutamaz mı?" Matt başını salladı. "Oyun böyle oynanır. Bana bir dakika izin verin."

Phillipa orada olmasaydı, Matt Purist'i biraz cezalandırabilirdi, ama ölümünün ağzını burnunu kırmak, aşkının huzurunda olmaya yakışacak türden medeni bir davranış olmadığından, Matt bu zevkten vazgeçti.

Purist'in kafasına girdiğinde, adamın hızlı bir zihin silme dışında bir şey gerektirmeyecek kadar zavallı olduğuna çabucak karar verdi. Yine de adamın zihninde çok rahatsız edici bir şey vardı. Orada birden fazla kişiliğin izleri vardı ve bunlardan biri ölümlü değildi. Matt daha derinlere indi, cevaplar, bilgiler, kimlikler aradı. Çok az şey buldu, ama buldukları da hoşuna gitmedi.

GGi bittiğinde, Purist ayağa kalkıp kaçtı. Matt, Phillipa'ya artık güvende olduğunu söylemek için etrafına bakındı, ama Phillipa ortalıkta görünmüyordu.

Bir an için ona bir şey oldu diye dehşete kapıldı ama korkusu çabucak geçti. O onun eşiydi: onu cennette, cehennemde ve dünyanın herhangi bir yerinde bulabilirdi. Ayrıca, onun nereye gittiğinden çoktan emindi. Tek yapması gereken onu takip etmektir.

Bölüm Otuz Dört

Phillipa park ettiği arabasına oturdu ve ellerini havaya kaldırdı. Şaşkın bir uyuşuklukla sokak lambasının ışığında parmaklarını inceledi. Her bir kan noktası ve altında oluşan yara dokusu bir iğne deliğini temsil ediyordu. Son birkaç ay içinde kan şekeri seviyesini test ettiği tüm zamanları temsil ediyorlardı.

Taksi onu arabasının yanına bırakır bırakmaz kan şekerini test ettiğinden, en son iğne batması hâlâ biraz canını yakıyordu. Ölçüm cihazının ona söylediklerine inanamıyordu. Parmaklarında hatırladığı kadar çok iz olmaması da doğru olamazdı. Aletlerde ve algılarında bir sorun olmalıydı. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Başını iki yana salladı. "Deliriyorum."

Matt kapıyı açıp onu dışarı çekerek arabanın yanında durmasını sağladığında hiç Çığırmadı. Matt ellerini onun beline koydu. "Hayır, değilsin," diye cevap verdi.

"Sen bu konuda ne bilirsin ki?" Kollarını ona doladı ve başını yorgun bir şekilde onun omzuna yasladı. "Sen bir vampirsin."

Onu kendine yaklaştırdı. "Vampir olmak çılgın insanları fark etmemi kolaylaştırıyor. Bu benim inanılmaz cinsel yeteneğimle birlikte bir hediye."

Hafifçe güldü ama adamın yatakta iyi olduğu iddiasını reddedemedi. "Neyde her zaman iyi olduğumu biliyor musun?"

"Ne?"

"Kötü adamları her zaman fark edebildim. Bu yüzden kan emici bir canavara aşık olduğum için çılgık çılgığa histeri krizleri geçirmedi."

"Bizden canavar olarak bahsetmediğiniz için teşekkür ederim. Böyle bir dil annem burada olsaydı çok üzülürdü. Yine de histerinin eşliğindesin," diye ekledi. "Neden, anlayamıyorum."

"Hiç hasta , değil mi?"

"İyileşmem biraz zaman alacak kadar kötü yaralandım ama hayır, hastalığın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ve artık bu konuda endişelenmene gerek yok tatlım, lütfen buna inan."

Son birkaç gün içinde dünya ayaklarının altından çok kaymıştı ama bu son değişiklik onu en çok sarsan şey oldu. Doğaüstü bir dünya vardı ve bununla başa çıkabilirdi. Sonunda kendisi için yaratılmış olan adamla bir araya gelmişti; buna sevinmişti. Kız kardeşi ve yeğeni artık tehdit edilmiyordu; bu da işini hâlâ yapabileceğini kanıtlıyordu.

Tüm bu olanlar onu sarsmıştı ama her şey yoluna giriyordu.
Ama bu... bu...

"Ben bir mucizeyi hak etmiyorum."

Matt bir süre sessizce ona sarıldı, o da Matt'in kucağında olmanın rahatlığını yaşadı. "Bence mucizelerle ilgili asıl nokta, kimsenin onları *hak etmediğidir*," dedi sonunda. "Mucizeler armağandır; basitçe gerçekleşirler. Ama ben sana bir mucize sunmuyorum," diye ekledi. "Sana *sadece kendimi* sunuyorum; huysuz, inatçı, ukala, birlikte yaşaması zor, çamaşır yıkamama yardım etmeyen benliğimi."

Onun yüzüne baktı. "Sen benim mucizemsin." İstirap neredeyse onu boğacaktı, ama suçlu bir sevinç olsa bile sevinçle doluydu. "Amerika'da yirmi bir milyondan fazla insan diyabet hastası. Ve bunlar sadece kendilerinde olduğunu bilenler. Kalp hastalığı, böbrek yetmezliği ve körlüğe neden oluyor ve uzuv kesilmelerinin çoğu diyabetle ilgili. Neden bu katilden kaçıp giden *ben oluyorum*? Dünyada tedavi edilebilecek tek kişinin ben olmam adil ya da doğru değil."

"Hayır," diye onayladı Matt. "Bu adil değil. Hayatın adil olduğu gibi bir yanılsama içinde misin?"

Başını iki yana salladı. "Ama bunun ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu görmüyor musun? Ne kadar zor olduğunu? Başka birini düzeltebilir misin?"

"Hayır."

"Seni daha iyi yapabildiğin için mi seviyorum? Belki sevdiğim sen değilsindir diye korkuyorum - belki de bir şekilde beni iyileştirhissettirdim ve beni sana çeken de bu oldu. Seni kullanmak isteyen bir kadından daha fazlasını hak ediyorsun."

"Evet, kesinlikle ." Parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Belki de seni şeker hastası olduğun için seviyorumdur. Ne de olsa korkunç bir tatlı düşkünlüğüm var."

Bu onu gülümsetti.

"Tanıştığımızda ikimiz de senin hasta olduğunu bilmiyorduk, değil mi?" diye sordu. Kadın başını salladı. "İlk görüşte şehvetti, değil mi?"

Phillipa başını salladı ve gülümsemesi hınzır bir sırıtışa dönüştü.

"Paylaştığımız şey, kanımızın ve psişik enerjimizin karışımı, senin ömrünü uzatacak." Çarpık bir gülümseme verdi. "Ve benimkini de tamamlayacak."

Onun yanağına dokundu. "Benimkine de."

"Kendimi yalnızlıkla cezalandırdığımı söylerken haklı olduğumu kabul ediyorum," diye devam etti. "Bağlanma ile mücadele konusunda sana danışmadığım için özür dileyemem ama seçenek istemekle ilgili düşünceni anlıyorum."

"Özrün kabul edilmedi," dedi ona. "Sadece ikimizi de ilgilendiren bir konuda bana bir daha danışmayın."

"Pekala, aşkım. Şu andan itibaren, kendi yöntemimle yapmadan önce senin fikrini alacağım."

Şimdilik tartışmak yerine gülmeyi tercih etti. Sahip oldukları şeyin bir ortaklık olacağına dair hiçbir yanılsaması yoktu ama aynı fikirde olmadıkları pek şey olacağından da şüpheliydi. Ne de onlar kader arkadaşıydı.

Matt, "Sana bir şey olmasından hâlâ korkuyorum," dedi. "Ama sahip olduğumuz Geyden kaçmaya çalışacak kadar değil. Lütfen sana verebileceğim bu sağlık armağanını hak etmediğine inanarak kendini cezalandırma." Onun kışını okşadı. "Ve bunu bir hediye olarak görme, çünkü bunun için kışını yırtacağım."

"Gerçekten mi?" diye sordu ve leğen kemiğini onunkine bastırdı. Adamın kendisine karşı sertleştiğini hissetti.

Gözlerini kapattı. "Kadın, seni buraya, arabanın karşısına götürmemi ister misin?"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi. "Evde mükemmel bir yatak olmaz."

Parmağını çenesinin altına koydu. "İyi olacak mısın?"

Bunu düşündü. Doğru ya da adil değildi ama hayatın adil olmadığı konusunda haklıydı. Harika bir şeydi.

"Uyum sağlayacağım," dedi ona. "Uyum sağlamak zorundayım çünkü seni kaybetmek istemiyorum."

Bölüm Otuz Beş

"Burayı nasıl öğrendin?" Britney sordu.

Michele genç kadının sorularından gerçekten yorulmaya başlamıştı.

"Bu şeyin işe yarayacağından emin misin?" Britney devam etti.

"Evet. Ve buna zapper deniyor." Michele oturma odasının ortasına yerleştirdiği küçük cihazın önünde diz çöktü ve çıkış değerlerini bir kez daha kontrol etti. "San Diego'da oldukça etkili bir şekilde kullanıldı. Yeğenlerimden biri tasarladı," diye gururla ekledi. "Son zamanlarda oldukça fazla geliştirme yaptı. Bu versiyon küçük bir lityum pilden güç alıyor; orijinal versiyonlar bu kadar kompakt ve taşınabilir değildi."

Britney elbette etkilenmemişti. "Ama gerçekten işe yarıyorlar mı? Hayatımız o şeyin çalışmasına bağlı olabilir."

Kevin Britney'e, "Tam bir Luddite'sın," dedi. "O da ne?" Britney sordu.

Kevin sadece başını salladı ve oturma odasının penceresinden dışarı bakmaya devam etti.

Michele onun örgü iğnesiyle bıçaklandıktan sonra yeterince iyileşip aralarına katılmasına sevinmişti. Andrew ortalıkta olmadığından ve diğer yerel Purist de veledi öldürme operasyonu başarısızlıkla sonuçlanınca gruptan ayrıldığından, kardeşi Doug'ı da yanında getirmiş olmasına aynı derecede sevinmişti.

Bir saat önce vampirin gizli inine girmişler ve karanlık eve yerleşmişlerdi. Vampir avladığınızda, ortam ışığında çalışmaya alışsınız. Doug dışarıda yolu izliyordu; Kevin ise pencerenin yanındaki yerini almıştı. Bekleyiş hepsini tedirgin ediyordu. Michele bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. Avdan bıkmıştı ve bu işe neden dahil olduğu konusunda çok gergindi. Genç avcılar onu deli ediyordu. Ve vampir, hayır, vampiri düşünmemeliydi.

Michele Britney'e, "Yeniliklerden korktuğunu kastediyor," diye açıkladı.

Britney küçük bir kutu sarımsak spreyini havaya kaldırdı.

"Bunun işe yaradığını biliyorum. Gümüşün de piçlere ve oduna karşı işe yaradığını biliyorum."

İnce bir tahta hançer taşıyordu; Kevin ise gümüş mermiler atan özel olarak modifiye edilmiş bir silahla silahlanmıştı.

Britney ayağıyla zapper'ı dürttü. "Bunun ne işe yaradığını bilmiyorum."

"Daha önce açıklamıştım. Vampirin psişik yeteneklerini azaltan bir enerji alanı yaratıyor. Bu onların varlığımızı tespit etmelerini engelleyecektir."

"Çok geç olana kadar," diye ekledi Kevin. "Şimdi, keşke buraya gelseler. Bu işi bitirip eve gitmek istiyorum."

"Evet. Bu işi bir an önce bitirelim ve insanlık için bir darbe indirelim," dedi Britney şiddetli bir zevkle. "Hayatım boyunca vampir ırkını yok etmeyi bekledim."

"Teker teker." Kevin aniden gerildi. "Sanırım yaklaşan ışıklar görüyorum."

Michele ayağa fırladı ve Britney'ye işaret etti. "Kapının yanına," diye emretti. Gümüş bir hançer çıkardı ve gergin bir şekilde kanepenin arkasına çömeldi.

"Yavaşla. Bir terslik var," dedi Mike.

Koltuğunda öne doğru eğildi ve derin nefesler aldı. Arka koltuktaki kurtlar da aynısını yaptı. Cage üstü açık bir araba kullanıyordu ve Mike gece havasında içki içmenin tadını çıkarıyordu.

Jason tekerlek izi olan toprak yolda fren yaparak sürünmeye başladı. "Bir kurt adamın burnuyla asla tartışmam. Ne oldu evlat?"

"Beni arama-"

Vampir aceleyle ona, "Georgela konuşuyordum," diye bilgi verdi.

Mike buna inanmadı ama boş verdi. Aslanlar ve kaplanlarla oynayan bir adamla neden tartışsındı ki?

"Kokladığım şey çok fazla değil ama... Ölümlüler yakın zamanda bu tarafa geldi.

Matt de buradaydı."

Mike bir kadınla birlikte olduğunu, evden çeyrek mil ötede bile seksin misk kokusunu ve psişik kalıntıları algılayarak anlayabilirdi. Matt'in otelde birlikte olduğu kadının kokusunu tanıdı. En azından Ğimdi arkadaşının telefonunu neden kapalı tuttuğunu biliyordu. Matt ona mükemmel kadın demişti. Mike, Matt Bridger'in yuva kurma korkusunu üzerinden attığını tahmin etti.

"Ama Bridger şu anda burada değil," dedi Jason. "Ben de onun varlığını hissetmiyorum."

Böylece balayını bölmemiş olacaktı. Onun dönüşünü beklemek, kızışmakta olan bir vampiri rahatsız etmekten kesinlikle daha iyiydi. Yine de Mike bölgenin havasından hoşlanmamıştı. İleride bir yokluk, evrenin dokusunda duyularını gıcıklayan bir delik vardı. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama hissetmediği şeyde tanıdık bir şeyler vardı. "Ne algılıyorsun?" diye sordu vampire.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Jason. Arabayı durdurdu. "Bu iyi değil, değil mi?"

Mike sonunda ilerideki psişik yokluğu fark etti. Üstelik şimdi en hafif uğultuyu bile algılayabiliyordu. Arka koltuğa bakınca kurtların kulaklarının bu sese dikildiğini gördü.

"Zapper. Bir antivampir cihazı," diye açıkladı. "Ailemin dedektiflik bürosunda çalışan eski bir vampir avcısının kardeşi tarafından icat edildi."

"Eski bir vampir avcısı mı?"

"Evet. Bir Tribe Prime ile takıldı ama adam düzeldi, bir bebekleri oldu ve şimdi ikisi de bizimle çalışıyor. Ne diyebilirim ki? İyi yardım bulmak zordur."

"Hâlâ anlamıyorum ama şu anda dedikodu yapacak vaktimiz yok."

"İleride bizi bekleyen bir pusu varken olmaz."

Vampir çok keskin dişlerini göstererek sırıttı. "Görünüşe göre bu akşam eğlenceli geçecek. Nasıl istersin?"

Mike ödünç aldığı giysilerini çıkarmaya başladı. "Bence eve kadar gitmeli ve tuzağı kurmalısın." Arabadan atladı. "Burns ve Allen'ı da yanımda götürsem olur mu?"

Otuz Altıncı Bölüm

"Bu bir silah sesiydi!" Phillipa söyledi.

Matt, "Kesinlikle öyleydi," diye yanıtladı.

"O da neydi?" diye sordu silah seslerinin ardından gelen ürkütücü ses hakkında.

"Kurt adam." Matt arabanın farlarını kapattı ve gaz pedalına bastı.

Gece havasının tadını çıkarmak için camları indirmişlerdi ve gecenin içinden gelen sesle güvenli eve doğru son dönüşü yapmıştı.

Phillipa ona sert bir bakış attı. "Kurt adam mı?" "Demek Pete'in araştırdığı cinayetlerden gerçekten *de* bir kurt adam sorumlu." diyerek onu şaşırttı.

Polis dedektifi arkadaşından bahsedince kaşlarını çatı. "Evet."

"Bunu biliyor muydun?" Sesi öfkeli geliyordu.

"Bu tonda konuşma, kadın. Ben bir vampir polisiyim. Ortağım Mike Bleythin, likantrop meselesini araştırmak üzere şehirde."

"Ortağın mı? Yalnız çalıştığınızı söylemişsiniz."

"Hayır, aynı anda sadece tek bir vampirin benim işimi yaptığını söyledim. Mike kurt adam polis."

Eve yaklaştıklarında bir uluma sesi daha duyuldu. "Ve şimdi onun sesine benziyor."

Farklı yönlerden bir çift uluma sesi daha duyuldu.

"Bunlar gerçek kurtlara benziyor," dedi Phillipa. "George ve Gracie?"

Matt'in kafası bir an için karıştı, sonra hatırladı. "Jason Cage'in kurtları. Mike'ın Cage'le ne işi var?"

"Daha da önemlisi, neden güvenli evinizden silah sesleri geliyor?" "En önemli nokta bu," diye kabul etti.

Arabayı bir çalının arkasında durdurdu ve ona yerinde kalmasını emretme dürtüsüyle savaştı. Her neyse, arabanın vitesini parka geçirmeden neredeyse arabadan çıkmıştı. Phillipa'dan çok daha hızlı hareket edebildiği için, daha bir adım bile atmadan onu yakaladı.

"Tehlikeye balıklama atlayan benim. Sen silahı getir ve destek olarak takip et."

"Tamam," diye kabul etti. "Ama ortada bir kurt adam, gerçek kurtlar ve bilinmeyen şüpheliler var. Kimi vuracağımı nasıl bileceğim?"

Parmağını güven verici bir şekilde kızın yanağına dokundurdu. "Bu çok basit. Kötü adamların kim olduğunu her zaman bilirsin, değil mi?"

Phillipa ay ışığında kumlu, engebeli zeminde temkinli adımlarla ilerlerken silahını sertçe önünde tutuyordu. nndeki ev tek katlı, alçak bir ktleydi. Hareketleri ve insanların bağırırılarını, ara sıra silah seslerini ve hayvanların hırlamalarını duyabiliyordu.

Birkaç gün önce bu tuhaflık onu sarsabilirdi, ama şimdi bunu normal karşılıyordu. *Ofiste başka bir gün daha.* Sırttı.

Açık olan n kapıya yaklaştığında oturma odasının ışıkları yanmış ve geçici olarak gözlerini kamaştırmıştı.

Gözleri alıştığında Jason Cage'in "Eğlenceliydi; hadi tekrar yapalım" dediğini duydu.

"Yapmayalım." Matt'in sesi, kızın sadece köpek gülüşü olarak tanımlayabileceği bir sesle kesildi.

Ya da daha büyük olasılıkla bir kurt, diye düşündü. Hayır, kurt adam olmalıydı çünkü n verandanın iki yanında nöbet tutuyormuş gibi duran gerçek kurtları gördü.

"Phillipa!" Matt kapı aralığından seslendi.

"Matthias," diye seslendi bağ arkadaşına. "Anlaşıldı mı?"

"İçeri gel," diye cevap verdi.

Açık n kapıdan geçerken kocaman siyah bir kurt yanından geçti ve kalabalık oturma odasına girip kapıyı arkasından kapatmadan önce hayvanın karanlığa doğru tırıs gidişini izledi.

"Tekrar merhaba," dedi Jason Cage içeri girerken sevinçli bir gülümsemeyle.

"Oh, kes şunu."

Matt odanın bir tarafında, o da diğer tarafında duruyordu ama kötü adamların etrafının sarıldığı izlenimini veriyorlardı. Bu tür maço jokeylik ve duruşların tipik Prime etkileşimi olduğunu anlamaya başlamıştı ve onları görmezden geldi. Dikkatini odanın ortasında bir araya toplanmış iki erkek ve iki kadın üzerinde yoğunlaştırdı ve silahını sabit bir şekilde onların üzerinde tuttu.

Kadınlardan biri gençti, iki vampir arasında bakışırken gözleri nefret doluydu. İki adam gergin ve korkmuş görünüyordu. Diğer kadın yaşlı sayılabilecek bir yaştaydı ama kısa gri saçları ve sakın, tetikte bir tavrı vardı. Operasyonun beyni olduğu belliydi ve belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Aileme saldıran sizdiniz," diye suçladı Phillipa. "Neden bir bebeğe zarar vermeye çalışıyordunuz?"

"O velet tam bir iğrenç," diye tükürdü genç kadın. Phillipa'ya ters ters baktı. "Ölmüş olmalısın, seni pis fahişe."

Phillipa çok daha kötü hakaretleri çok daha iğrenç faillerden duymuştu.

Etkilenmemiş bir halde Matt'e baktı. "Şimdi ne olacak?"

Ön kapı tekrar açıldı ve Phillipa silahını, içeri girerken beyaz gömleğinin düğmelerini ilikleyen uzun boylu, siyah saçlı bir adama doğrulttu. Adam durdu ve ellerini hızla havaya kaldırdı ama sırtıyordu.

Matt ona, "Bu Mike Bleythin," dedi.

İçeri girdiği sırada dışarı çıkan devasa siyah canavarı hatırladı ve yarı açık tişörtlü iri, esmer adamın insan formunda geri dönen kurt adam olduğunu fark etti. Üstünü değiştirmek için dışarı çıkmış olmalıydı - birden fazla şekilde.

"Memnun oldum Mike." Silahını tekrar mahkûmlara doğru çevirdi.

"Senin hanım bir polis, değil mi?" Mike sordu. "Bana ondan bahsederken bundan bahsetmemiştin."

Matt Mike'a, "Hanımımı sonra konuşuruz," dedi. "Burada ne yapıyorsun? Onunla mı?" Başını Cage'e doğru eğdi.

Cage elini kalbinin üzerine koydu ve alaycı bir tavırla, "Seni kurtarmaya çalışıyorduk kuzen," dedi.

Matt, Cage'e kısa bir süre için dudak büktü. Mike'a, "Hayır, gerçekten," dedi.

"Ben seni ararken bir Purist pususuyla karşılaştık," diye cevap verdi Mike. "Seni arıyordum çünkü birlikte bir işimiz var: iz sürücü ve muhafız işi."

"Peki ya senin dnek lycanthrope'un?"

"Ben kendi likantropumu buldum ama sizinkilerden biri başıma bela oldu. Jason bu davada bana çok yardımcı oldu, bu yüzden kuzenine iyi davran."

"Ne demek *benimkilerden* biri?"

Mike i çekti. "Sana dolaylı olarak sokaklarda kötü vampirlerin dolaştığını söylemeye çalışıyorum."

"Biraz mı?" Matt sordu. "Banka soyguncuları."

"Banka soyguncuları vampir mi?" Phillipa aynı anda sordu. Mike,

"En az iki vampir ve bir de likantrop," dedi.

Jason, "Kötü vampirlerden biri Mike'ın zihniyle oynamış," diye konuştu. "Ve ikimiz de bu tür telepatik müdahalelerin cezalarını biliyoruz."

Phillipa  doğaüstü tipin insan tutsakları için pek de endişeli grnmediklerini fark etti. Yaşlı kadın sinirli görünüyordu ve Phillipa neredeyse onu suçlamıyordu.

"Peki ya bu adamlar?" diye sordu. "Burada ne yapıyorlar? şimdi onlara ne olacak?"

Matt sonunda dikkatini Pristlere evirdi. "Onlara ne olacak? Biz de kendimizce bazı müdahalelerde bulunuyoruz."

"Andrew'a yaptığın gibi mi?" Phillipa sordu.

Bond arkadaşı başını salladı.

Phillipa sevdiği Prime'a karşı bir avuç aşağılık insanı savunmak zorunda kalmayacağı için rahatlatarak iini çekti. Matthias'a içgüdüsel olarak güvenmediğinden değil ama bu vampir adaleti fikri onun için yeniydi. Fırsatını bulur bulmaz doğaüstü dünyanın hukuk kurallarını incelemesi gerekecekti.

"Andrew'a ne yaptın, seni canavar?" diye sordu genç kadın.

Matt, "Sana yapmak üzere olduğum Çey," dedi ve ona doğru bir adım attı.

Matt işin bu kısmından nefret ediyordu. Bu akşam zaten bir ölümünün kafasına girmişti; şimdi de karartması gereken dört cahil beyinle daha karışık karşıyordu. Bu, bir seferde en fazla uğraşmak zorunda kaldığı şeydi. Zaten çok yorgundu ve tek istediği kadınıyla vakit geçirmekti. Ama az önce öğrendiklerine bakılırsa, Püristlerle uğraşmak operasyonun sadece başlangıcıydı. İhtiyacı olan şey bir çırağı ya da en azından ona yardımcı olabilecek biriydi.

Jason Cage'e ekşi bir bakış attı. *Sen güçlü bir telepatsın. Kendini işe yarar hale getir Ioana Hanesi'nden Jason,* diye düşündü eski kaçağa. *İki erkek üzerinde çalış,* diye emretti Cage itiraz edemedi. Genç kadın kaçmaya çalışsa da onun elini tuttu.

Onu kimseyi, özellikle de Ailelerden ya da Klanlardan vampirleri öldürmeye niyeti olmadığına inandırmadan önce, derin yanı sıra nefret ve kin katmanlarını da aşması gerekiyordu. En azından önümüzdeki bir ya da iki yıl boyunca.

Fanatiklere vampirler hakkında bildikleri her şeyi tamamen unutturmak her zaman cazip gelmiştir, ancak temel kişiliğin değiştirilmesi sadece yasak değildi, özellikle de deneği delirtmeden bunu yapmak neredeyse imkansızdı.

Kızı üstünü değiştirmeye ikna etmesi uzun sürmedi ama işi bittiğinde başı ağrıyordu. Alnını ovuşturdu, Phillipa'ya güven verici bir gülümseme verdi ve yaşlı kadına döndü.

Adam yaklaşırken dehşeti sessiz, yükselen bir çığlıktı ama yine de ona hançer gibi bakıyordu. Gururlu ve inatçıydı ve uzun zamandır vampirlerden nefret ediyordu. Ona dokunmadan önce bile zor bir vaka olacağını söyleyebilirdi.

Bilemezsin! Onun zihnine bağırdı. Bilmeni istemiyor!

Zavallı kadının bir vampir tarafından zihninin tecavüze uğradığını hemen anladı.

Yani Şimdi yapması gereken çok daha hassas bir iÇti. Kurvana nazik davranılması . Bu kez yapılanların anılarını ortadan kaldırmasına izin verilmişti ama kadına nihayet huzur verebilmesi için önce onları araŐtırması ve tüm gerçeği öğrenmesi gerekiyordu.

İŞi bittiğinde kadını arkadaşlarına teslim etti ve hepsine "Gidin!" dedi.

lmller evden çıkınca Phillipa, Mike ve Jason'a baktı. Hepsi de beklentiyle ona bakıyordu.

"Bu Octavia," dedi. "Octavia Pristleri kullanıyordu. Herkese tuzak kurdu."

Bölüm Otuz Yedi

"Octavia olamaz," diye itiraz etti Jason. "Onunla çıkıyorum." Mike, "Hey, bu gece seni ekti," diye dikkat çekti.

"Kötü adam o mu?" Phillipa söyledi. "Demek *bu* yüzden ondan hiç hoşlanmadım. Sadece kıskandığımı sanıyordum."

"Ama Octavia bir Kabile dişisi olarak yaşamak zorunda kalmaktan kurtarıldı," diye devam etti Jason. "Bir annenin sahip olması gereken tüm saygı ve statüye sahip. Neden o-"

"Belki de sadece kötüdür," diye araya girdi Mike. "Beni alt eden dişi vampir gücünü kullanmayı seviyordu. Ailelerin bu tür davranışları onaylamadığını biliyorum. Ve insanlara kesinlikle saygı duymadığını hatırlıyorum," diye ekledi.

"Bu da neden onları kullanmaktan çekinmediğini açıklıyor." "Ya da onlardan çalmak," diye araya girdi Phillipa. "Telepati kullanımı işlerini nasıl yaptıklarını açıklayabilir misiniz? Bir sokak gördüğümü hatırlıyorum.

Haberlerde polisin soygun ekibinin etrafını sardığını gösteren bir güvenlik kamerası kaydı vardı. Polisin hepsi sersemlemiş görünüyordu ve kaçtılar. Sen de oradaydın," diye ekledi Mike'a.

"Burnumun dikine gidiyordum ve başım belaya girdi," dedi ona. "Polisler peşinde olduğum vahşi piç yerine beni vurdular."

"Sen iyi misin?"

"Jason beni iyileştirdi."

Matt tüm bunları dinlerken, tüm ölümlülerin zihnine dokunmanın verdiği acımasız baş ağrısının geçmesini bekledi. Son zamanlarda bilmesi gereken pek çok şey olduğunu fark etmişti.

Ama kesin olarak bildiği bir şey vardı.

Phillipa'ya baktı. "Sadece birkaç gündür birlikteyiz ve sen şimdiden bir vampir tarafından saldırıya uğradın."

Onun endişesinin farkında olduğunu gördü ama başını meydan okurcasına kaldırdı. "Hâlâ ayaktayım," dedi ona.

"Çünkü Octavia'nın kusurlu köleleri vardı."

Silahını kemerine soktu ve kollarını kavuşturdu. "Çünkü benim *Sen*," dedi. "Biz bir takımız. Her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Sadece buna inanabilmeyi diledi. "Peki ya bir dahaki sefere?"

Omuz silkti. "Ne olmuş yani? Hayat güvenli değil. Bana bunun adil olmadığını da hatırlatan kimdi?"

"Siz ikiniz bunu sonraya saklasanız ve biz de Octavia ile likantropu şimdi haklasak nasıl olur?" Mike konuştu.

"Bilmiyorum Mike," dedi Jason. "Bu dövüşü dört gözle bekliyorum."

Matthias hem arkadaşına hem de kuzenine kızgın bakışlar fırlattı ama Mike'a hak vermek zorundaydı. "Önce iş," diye kabul etti.

"Evet," dedi Phillipa, "önce iş. Bu vampir beynini nerede bulacağız?"

Matt kararlılıkla, "Hayır," diye yanıtladı. Phillipa'ya başını salladı. "Ölümlülerle başa çıkmaya yardım etmene izin vereceğim, ama-"

Odadaki enerji seviyesi bir roket gibi yükseldi. "*İzin* verecek misiniz?" diye bağırdı.

Jason, "Görünüşe göre eğlenceli bir dövüş yaşayabiliriz," dedi.

"Sandığın kadar eğlenceli biri değilsin," dedi Matt, genç vampir onun sözlerine sadece gülümseyip omuz silkti.

"Ama senin de işine yarayacak şeyler var." Matt, gözleri savaşın ışıyla dolu olan Phillipa'ya doğru eliyle işaret etti ve sözlerini resmi bir rica olarak ifade etti. "Ioana Hanesi'nden Jason, yokluğumda bağdaşımı koruyarak beni onurlandırır mısın?"

Jason kaşlarını çatı. "Bu şekilde ifade edersen, sen yokken onu baştan çıkaramam."

"Tam burada duruyorum!" Phillipa haykırdı. "Ve kimse beni baştan çıkarmıyor-"

"Gidelim, Mike." Matt Phillipa'nın yanına gitti ve ona sert bir öpücük verdi. Sonra da kızın daha fazla itiraz edemeyeceği kadar hızlı bir Çekilde kapıdan çıktı. Savağa giderken dudaklarında onun tadının olması Matt'i memnun etti.

"Bunu yanına bırakacak mısın?" Matt ve Mike karanlığın içinde kaybolduğunda Jason sordu.

Phillipa onları takip etmek için kapıya doğru dönmüştü ama vampirin sorusu onu durdurdu ve ona baktı. Adam gülümsüyordu.

"Evet, otokrat sevgilerinize karşı küçük bir isyan öneriyorum."

Olayların bu şekilde gelişmesi onu şaşırttı ama memnun da etti. "Senin beni koruman gerekmiyor muydu?"

"Teknik olarak, aslında onun isteğini kabul etmedim."

"Matthias bir varsayımda bulundu," diye kabul etti.

"Ayrıca, eğlenceyi senin kadar ben de kaçırmak istemiyorum."

Matt'in bu kuzeninden hoşlanmaya başlamıştı. Belki Las Vegas'a giderken Jason'a aralarındaki düşmanlığı açıklayabilirdi.

"Tamam," dedi. "Gidelim." Matt nereye giderse gitsin, onun yolunu hissedebileceğini biliyordu.

Matt arabayı sürerken Mike, "Tahminimce bu geceki tuzağı seni oyalamak için kurdu," dedi.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye yanıtladı Matt. "Octavia planını Pürist liderine açıkladı ama ölümlü kadının yapabileceği bir şey yoktu, bir yanı kontrolle savaşıyor olsa da pusuyu kurdu. Octavia o ölümlülerin delirmesini ya da ölmesini umursamadı. Bu akşamdan istediğini aldığı sürece bizim öldürülmemiz de umurunda değildi."

"Hangisi?" Mike sordu.

"Büyük kumarhaneleri vuruyor. Hepsini açgözlülük için yapıyor."

"Ve çünkü yapabiliyor," diye ekledi Mike. "Kafamı karıştırdığında, egosunun büyüklüğü beni fena çarptı." Derin bir nefes aldı ve küfretti.

"Benim lycanthrope'um senin vampirlerinle takılıyor. Neden senin her zaman benim türümü yoldan çıkarıyor?"

Matt kıs kıs güldü. "Sanırım bir keresinde bana türünüzün sinsi ve zeki olduğunu ve varlıklarını sizden gizlemek için benim türümün psişik enerjisini kullandığını söylemişsiniz. Bu da hedefinizin bu akşam benim hedefime yakın duracağı anlamına geliyor."

"Nerede oldukları konusunda oldukça iyi bir fikriniz olduğunu varsayıyorum."

Matt başını salladı. "Bu geceyi çetesinin son vuruşu olarak planladı. Yerel polis şehirde ekibini ararken, diğer vampirler çoktan gitmiş olacak. Octavia evde toplanıyor olacak. Hafif seyahat edecek biri olduğunu sanmıyorum."

"Umarım benim oğlan da onunla birlikte dir," dedi Mike. "Muhtemelen, çünkü çılgın kurtadamlar çılgın vampirleri sürülerinin alfası olarak kabul etme eğilimindedirler." Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Onları iki katına çıkarma zamanı."

Otuz Sekizinci Bölüm

Bu akşam ikinci kez kurt formuna geri döndüğünü görmek Mike'ı biraz tedirgin etti. İsteddiği zaman insan formuna geri dönebileceğini bilmek onu rahatlatmıştı ama vampirin evine yaklaştıkça, onu kurt formunda tuzağa düşüren kişiye dair farkındalığı daha da arttı.

O oradaydı, . Kalbinin etrafında bir korku düğümü vardı, karanlık büyüsunü onun üzerinde tekrar uygulayacağından .

Onu bu kadar korkutmuş olması utanç vericiydi.

Ama aynı zamanda, içinde kavgadan kaçmak isteyen korkmuş yavruyu görmezden gelecek kadar da öfkeliydi. Bu gece avının Octavia olmasını dileyecek kadar da öfkeliydi. İntikam tatlı olurdu ama kasabaya bir insan katilini avlamak için gelmişti.

Vampirin inanılmaz derecede güçlü psişik alanının varlığını diğer kurt adamdandan gizlediğini bildiği için evin etrafında dikkatle dolaştı. En azından dışı bir şey için iyiymi.

Arka tarafta ışıklar yanıyordu, bu yüzden bir pencereye yaklaştı ve büyük bir yatak odasında duran iki figür gördü. Birini avı olarak tanıdı. İkili tartışıyordu. Mike konuşmalarını anlamaya çalışmadı ama dikkatlerinin yoğun bir şekilde birbirlerine yönelmiş olması hoşuna gitmişti.

Gösteri zamanı, diye düşündü, dişlerini göstererek. İleri doğru koştu ve pencereden yatak odasına, diğer kurt adama doğru atlarken camlar paramparça oldu.

Lycanthrope şekil değiştirmeye başladığında bir hareket parıltısı yakaladı. Vampir bağırdı, "Oh, hayır yapamazsın!" *Yakaladım seni!*

Sonra zihni onunkine saplandı ve dünya yavaşlamaya ve kararmaya başladı.

Kimin elinde kim var, Octavia? Matt odaya girdiğinde düşünceleri bir ağ gibi Octavia'nın etrafını .

İkisi de hareket etmese de, zihinsel olarak onunla yüzleşmek için döndü ve gülümsüyordu. İki kurt adam birbirleriyle çarpışmak üzere serbest bırakıldıklarında vahşi hırıltılar ve hırıltılar duydu. Mike kendi işini yaparken, Matt de kendi düşmanı ile yüzleşiyordu.

Bunu dört gözle bekliyordum, dedi Octavia ona.

Kadının gücü, zihninde çakan küçük şimşekler gibi adamın savunmasını delip geçiyordu.

Neden?

Ben Kabile'yim! Gururla söyledi ona. Aileler zayıf. Klanlar acınacak halde. Eğer kabilem eski yöntemlerden vazgeçmeseydi, şimdiye kadar dünyayı yönetiyor olurum.

Bir Prime'ın haremde köle olurdun, diye cevapladı. *Diğer Kabile kadınları gibi.*

Kahkahası ruhunu doldurdu. *Bir haremde olabilirdim ama lordum ve efendim her istediğimi yaptırmak için kullandığım bir kukla olurdu. Kurallarınızdan nefret ediyorum. Uygarmış gibi davranmaktan nefret ediyorum. Seni ezeceğim, Matthias, ve sonra ne istersem yapacağım.*

Gerçekten mi? Onun savunmasını da araştırıyordu. Onun kalkanları inanılmazdı. Bir zamanlar sevgiliydiler; kanlarını ve bedenlerini paylaştıklarında neden onun yeteneklerini fark etmemişti?

Seninle sadece zihninin nasıl çalıştığını öğrenmek için seviştim, diye cevapladı Octavia paylaşmak istemediği düşüncelerini. *Zayıflıklarını ve korktuğun şeyleri öğrendim. Seni nasıl yeneceğimi biliyorum Muhafız.*

Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? Bunun gibi.

Kızın kahkahası adamın içinden dondurucu bir sel suyu gibi aktı. Ve içinde boğuldu. Ardından gelen şimşek onu yakıp kül etti.

Matt göremiyordu. Nefes alamıyordu. Düşünemiyordu.

Yumuşak bir yatakta, korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Serin parmaklar alnındaki saçları okşadı.

"Çok güzel bir gece geçirmişsin," dedi Phillipa. Adam gözlerini açtığında, alnından öpmek için öne doğru eğildi. Bluzu açıldığında yuvarlak göğüslerini fark etti ve bu güzel manzara karşısında tüm acısı azaldı.

"Bana öyle bakma," dedi ayağa kalkarken. "Şu anda meşgulüm."

Yatak odalarına geçip cumbalı pencerenin kıvrımına sıkışmış sandalyeye oturdu ve örgüsünü toplarken ona gülümsedi. Adam yatağın kenarına oturdu ve onu izledi. Hobisinin ona verdiği zevki seviyordu. Birlikte, güvende, evde olmalarından keyif alıyordu.

Sonra pencere kırıldı, kapı açıldı ve karanlık gölgeler içeri daldı, gözleri parlıyordu, dişlerinden kan damlıyordu. Phillipa için gelmişlerdi.

Orada donmuş bir şekilde oturdu, onları durduramayacağını bildiği için içten içe ölüyordu.

Phillipa örmeye devam etti ama kısa bir süre ona doğru baktı ve "Şuna bakabilir misin? Doğru yapabilmem için bu sıradaki her ilmeği saymam gerekiyor."

İhtiyacı olan tek şey ona olan güveniydi.

Octavia, lütfen, dedi kafasını karıştıran vampire. *Elinden gelenin en iyisi bu mu?*

Matt ayağa kalktı ve dünyayı istediği gibi döndürmeye başladı.

"Aman Tanrım," dedi Phillipa yatak odasına girerken, Jason bir adım gerisindeydi.

Gördüğü ilk şey Matt ve Octavia'nın birbirlerine baktığı, gözlerinin donuklaştığı oldu. Heykel gibi hareketsizdiler ama aralarında bir mücadele olduğu belliydi.

Sonra ölümün kokusu burnuna geldi ve bakışları insan formuna dönüşmeyi tamamlayan çıplak Mike Bleythin'e kaydı. Elinin tersiyle ağzındaki kanı sildi ve yerde yatan, boğazı parçalanmış cesedi gördü.

Suç mahallerine alışkındı ama bu şimdiye kadar karşılaştığı en tuhaf olaydı. Dikkatini tekrar vampirlere çevirdi. Çiftin tehlikeli, kıvrımlı bir girdabın hareketsiz merkezinde olduğu izlenimini edindi. İzlemek onu hasta ediyor ve korkutuyordu.

Matt'e doğru yürümeye başladığında Jason onu kolundan yakaladı. "Hayır," diye fısıldadı.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı. "Neler oluyor?"

Jason, "Ona neden Aileler'deki en tehlikeli Prime olduğunu gösteriyor," diye cevap verdi. "İşin özüne indiğimizde, bizi türümüzün diğer üyelerinden ayıran şey fiziksel gücümüz değil. Hepimizin dişleri ve pençeleri var; hepimizin hızı, çevikliği ve yüksek duyuları var. Ama gerçek dövüşleri kazanan, en güçlü iradeye ve en iyi telepatik beceriye sahip olandır. Matthias Gardiyan çünkü onun zihni en güçlüsü. İzle. Bekle."

Yapabileceği başka bir şey olmadığı için her ikisini de endişeyle yaptı. Onun gidemeyeceği bir yerde savaşıyordu ve Octavia'yla yüzleşmesinin dışında kalması konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu sonunda anlamıştı.

Saatler gibi gelmişti ama Octavia'nın gözleri yuvalarından fırlayıp yere yığılana kadar geçen sürenin birkaç saniyeden fazla olduğundan şüpheliydi.

Matt birkaç saniye daha hareket etmedi. Sonra içinden büyük bir ürperti geçti. Nefes nefese kaldı, gözlerini kırptı ve ona doğru döndü.

"Burada ne halt ediyorsun kadın?"

Phillipa onun öfkeli bağırışına sevinçle kollarına atılarak karşılık verdi.

"Haklısın," dedi ona hızla. "Burada olmamalıydım. Şu andan itibaren doğaüstü olaylardan uzak duracağım ve sadece insanlarla ilgili konularda seninle çalışacağım."

"Benimle çalışmana izin vereceğimi sana düşündüren nedir?" Öfkesini kontrol altına aldı, güldü ve ona daha sıkı sarıldı. "Sanki seni durdurabilmişim gibi."

Adam onu öptü ve ağızları aklıkla birbirlerine bastırırken kadın onun çok uzaklardan geri geldiğini hissetti.

Beni yaşıyorsun, dedi ona. *Sonsuza dek benimle*

ol. Sonsuza dek, diye cevap verdi. *Söz veriyorum.*

Bir el omzuna dokundu. "Çocuklar," dedi Mike. "Buradaki işimiz henüz bitmedi."

Odada bir ceset olduğunu hatırladı ve hızla Matt'in yanından uzaklaştı. Octavia'ya baktı. Jason onun yanında diz çökmüştü.

"Ona ne olacak?" diye sordu.

"Zor zamanlar geçirecek," dedi Jason ve gözlerinde perili bir bakış vardı. "Ama üreme çağında bir kadın olduğu için bu onun için o kadar da zor olmayacak, değil mi Matthias?" diye ekledi acı acı.

Matt, "Hüküm bana bağılı değil, Jason," diye cevap verdi. "Hiçbir zaman değil. Belki daha uzun süre kaçabilirdi," diye ekledi. "Eğer benim burada olmamın bir tesadüf olamayacağına inanmasaydı."

Jason Octavia'yı kaldırırken Matt Mike'a baktı, o da başıyla onayladı. Kurt adam ortağıını kendi türüyle uğraşması için bırakacaktı. Ölümlü polis burada ne olduğunu asla öğrenemeyecekti.

"Gitme vaktimiz geldi," dedi Phillipa'ya. "Hâlâ avlamam gereken bir çift vampir daha var. Bu dava sonuçlandıktan sonra, ikimiz kimsenin bizi rahatsız edemeyeceğı bir yerde uzun bir balayı geçireceğiz."

"Kulağı hoş geliyor," diye cevap verdi. "Balayından sonra da büyük ve pahalı bir düğün yapabiliriz."

Sonsöz

Dört ay sonra

"Kayınvalidem
korkutucu."

Phillipa, Matt'in bu sözleri üzerine güzel biçimli bir kaÇını kaldırdı ve kolunu onunkine doladı. Adamın smokin içinde inanılmaz yakışıklı görüldüğünü düşündü. Kendisi de ince beyaz saten bir gelinlik giyyordu.

"Belki annem biraz korkutucudur," diye kabul etti. "İngiltere'de yaşamaya karar verdiğimiz için seni henüz affetmedi. Ama babam senden hoşlanıyor ve sen de oğlanları kazandın."

Kardeşlerinin denizaşırı ülkelerden düğün için dönebilmiş olmalarına çok sevinmişti. Üniformaları içinde çok şık göründüklerini düşünüyordu. Otelin balo salonunda da pek çok gösterişli Prime ve güzel vampir kadın vardı.

O ve Matt düğün için Las Vegas'a dönmüşlerdi. Marcus resepsiyonda yemek servisi yapmakta ısrar etmiş ve açık büfe masasını çok popüler bir yer haline getirmişti. Parti Cage'ler, Elliot'lar, ölümlü ve doğaüstü pek çok arkadaşla dolu, hareketli bir olaydı. Şu anda orkestra Sting'in "Fields of Gold" şarkısını çalıyordu ve Phillipa bağlandığı arkadaşıyla dans etmeyi her şeyden çok istiyordu.

Ama o daha bunu söyleyemeden, Pete Martin yanlarına geldi. Sırıtiyordu ve Matt onun yanağına bir öpücük kondurunca kaşlarını çatı.

Pete ona, "Çok güzel görünüyorsun," dedi. Matt'in elini sıktı. "Sen şanslı bir adamsın, Bridger."

"Öyleyim," diye yanıtladı Matt, "Bana biraz izin ver, tatlım."

Mike Bleythin ve Mike'ın misafiri olarak getirdiği dişi kurtadam Cathy ile konuşmak için oradan uzaklaştı. Cathy Mike'ın bağımlılık sorununu öğrenmişti ve elinde bir şişe su tuttuğunu görünce mutlu oldu.

Phillipa Pete'e, "Seni bir dakika yalnız bırakabildiğime sevindim," dedi.

"Gerçekten mi?" Kaşlarını salladı. "Sakın bana *şimdi* benimle kaçmak söyleme."

Güldü. "Aslında sana en son şehre geldiğimde üzerinde çalıştığın davaları sormak istiyordum. İkisinde de bir gelişme var mı?" Nasıl sonuçlandıklarını bilse de, davaların ölümlüler tarafından nasıl ele alındığını merak ediyordu.

"Tanrım, kadın düğün gününde iş konuşmak istiyor." Başını iki yana salladı. "Cinayetler ve soygunlar durdu. Birbirleriyle bağlantılı olduklarını ve faillerin başka bir yere gittiğini tahmin ediyoruz. Ülkedeki diğer tüm güçleri uyardık, böylece başka bir yerde benzer bir şey başlarsa MO'yu tanıyacaklar."

"Yapabileceğin tek şey bu," diye dert yandı.

Başını salladı. "Olayla ilgili olmasa da komik bir durum var. Soygunlar durduktan yaklaşık bir ay sonra, yerel hayır kurumlarına çok büyük miktarda para bağışlandı."

"Gerçekten mi?"

"Tüm soygunların toplamından elde edilen gelirin yaklaşık yüzde doksanına denk geliyordu. Ancak kimse bunun gerçekten çalınan para olduğunu kanıtlayamadı, bu yüzden hayır kurumları bu talih kuşunu memnuniyetle kabul etti."

"İlginç." Odanın öbür ucundan Matt'e doğru baktı. "Yani, bu çok hoş."

Güzel bir vampir kadın gelip Pete'in omzuna dokundu. Matt'in büyük büyükannesi yakışıklı ölümlü erkeğe, "Benimle dans et," dedi. Pete onu görünce canlandı ve kadının kendisini dans pistine götürmesine memnuniyetle izin verdi.

"Benimle dans etmek ister misin?" Jason Cage Phillipa'ya doğru yaklaşarak sordu. Kız onu kurt arkadaşları olmadan zar zor tanıyordu.

"Hayır," diye cevap verdi.

"Ah, pekala. Her zaman denemeye değer."

"Ama sana bir sorum var," dedi. "Soyunma odanızda tanıştığımızdan beri merak ettiğim bir şey var."

"O zaman sor." Genişçe gülümsedi. "Bağlı bir dışının yeni Ailesi tarafından resmen kabul edildiği gün hiçbir talebi reddedilemez. Hangi

Bu da ölümlülerin dilinde düğün günü anlamına geliyor" diye ekledi.

"O zaman bir konuda yalan söyledin," dedi. "Bu yüzden ilk başta sana güvenmedim.

O zamandan beri ne hakkında yalan söylediğini merak ediyorum."

"Üzgünüm ama konuşmayı zar zor hatırlıyorum."

Kadın hafızasını tazeledi ve adam gülümsedi. "George ve Gracie," dedi. "Sana çoğunlukla malamute olduklarını söylemişim ama yüzde yüz kurtlar. Onları bu şekilde aşağılamak hoşuma gitmedi ama soyları hakkında yalan söylediğimde insanlar onların yanında daha az gergin oluyor."

Matt onun yanına dönerek, "Bence artık kurtlarının yanına dönmelisin," dedi. Jason başıyla onayladı ve kalabalığın içinde kayboldu. "O çocuktan neredeyse hoşlanmaya başlıyorum," dedi Matt. "Özellikle de şimdi gittiğine göre."

Phillipa güldü ve kollarını onun beline doladı. "Az önce ilginç bir şey duydum," dedi bağ arkadaşına.

Elini kızın omurgasının dibine dayadı ve onu daha da yakınına çekti. Dokundukları her yerden sıcaklık yayıldı içine.

"Pete bana çalınan paranın yüzde onu hariç tamamının iade edildiğini söyledi," dedi.

"Gerçekten mi?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Hasılattan pay aldın mı?"

"Buna bulucunun ücreti diyelim," diye cevap verdi. "Sence bir Gardiyan'a nasıl ödeme yapılır, tatlım?"

Bağını salladı ve grup yeni bir Çarkı çalmaya bağladı. Alnını Matt'in göğsüne yaslayarak, "Hayır," diye yakındı. "Onlara özellikle çalmamalarını söyledim-"

"Kraliçe," diye yakındı.

Birbirlerine sarıldılar ve gülüşüler.

"İşte biz de bu noktada devreye girdik," dedi.

"Ve sanırım gitme vaktimiz geldi," dedi, içinden ateş fişkırıyordu.

"Düğün gününüzde sizin dileğiniz herkesin emridir. Ve her zaman benim olacak."

Phillipa erkeğini tanıyan ve seven bir tavırla, "Nadiren de olsa öyle olmadığı zamanlar hariç," dedi. "Hadi gidelim."

Kapıya doğru giderlerken Matt grupla birlikte "Ve bir kişi daha tozu yuttu" diye şarkı söyledi.

Pocket Star gururla sunar...

PRIMAL DESIRES

Yazan: Susan Sizemore

Çok yakında Pocket Star'dan
çıkacak Önizleme için sayfayı
çevirin

İlkel Arzular...

Orta Avrupa, Kış, 1943

Açıklıkta Jason Cage'in etrafını saran üç yaratık kurtadam olmalıydı. Daha önce hiçbir kurt ona, kendisinininkine rakip olabilecek bir zekâyâ sahip, parlayan altın rengi gözlerle bakmamıştı. Bu sürü, bu gece ormanın derinliklerinde bulmayı umduğu son şeydi. Gestapo üyeleriyle çevrili olmak onu şaşırtmazdı, onu avlayan vampir Prime'in omzuna dokunması da şaşırtmazdı. Ama olayların bu şekilde gelişmesi hiç beklenmedik bir şeydi.

O zaman neden kurtadamlar olmasın? Ay dolunaydı, orman uzaktı. Eğer bir kurt adam olsaydı, bu kırsalın özgürce koşmak için mükemmel olduğunu düşünürdü. Özgürlük, ister ölümlü ister evrimleşmiş olsun, her yaratığın arzuladığı bir şeydi.

"İyi akşamlar," dedi, çoğunlukla bir Amerikan filminde bir vampirin söylediğini duyduğu bir şey olduğu için.

En büyük kurt adamın hırıltıyla karşılık vermesinin bir çeşit kahkaha olduğunu umdu. "Sana zarar vermek istemiyorum," diye devam etti sakince, hiç çaba sarf etmeden kurt adamların zihinlerine telepatik olarak ulaşmayı başardı. Bunu çoğunlukla Nezaketin yanı sıra, son zamanlarda psişik iletişimi her denediğinde, diğer Prime bir şekilde onun zihinsel enerji kullanımına odaklandığı için.

Kurtadamlar etrafında dönüyor, gümüş rengi ay ışığı karanlık şekillerini ortaya çıkarıyordu. Biçim değiştirmiş halleriyle kocaman adamlar olmalıydılar.

Ona zarar vermek istediklerini fark etti, ki kurtadamlar ve vampirler arasında genelde böyle bir şey olmazdı.

Üçlü yaklaşırken "Neden?" diye sordu.

Açıklığın etrafında her dönüşte bir adım daha yaklaşarak daire çizmeye başladılar. Belli ki bu bir dans, bir ritüeldi. Sonunda bir kurban mı olacaktı?

Ataları bu tür Eski Din saçmalıklarına katılmış olsa da, Jason yirminci yüzyılın bir Başbakanıydı.

"Bir savaş var, biliyorsunuz," diye hatırlattı etrafını saran canavarlara. "Birbirimiz yerine Almanlarla savaşıyor olmalıydık."

Ona doğru gelmeye devam ettiler.

Medeni olmak için elinden geleni yapmıştı. Gülümsedi, mutlu bir şekilde dövuşü bekliyordu. "Pekâlâ o zaman."

Sanki sözleri bir işaretmiş gibi, sürü ürkütücü bir uluma çıkardı ve hepsi birden ona saldırdı.

Jason güldü ve onları sanki sert kasları, keskin pençeleri ve hain dişleri olan yaratıklar değil de doldurulmuş oyuncaklarmış gibi sağa sola savurmaya başladı. Birkaç çizik ve bir iki ısırık aldılar ama vampir derisi sertti ve çabuk iyileşiyordu.

Sonuç olarak Jason oyundan keyif almıştı. Son zamanlarda çok fazla kaçıyor ve saklanıyordu; bu, hayal kırıklıklarını mükemmel bir İlkel yolla gidermek için bir fırsattı.

Bittiğinde Jason terlememişti bile, kurt adamlar ise nefes nefese, bitkin bir halde açıklıkta yığınlar halinde yatıyorlardı. Jason başını kaldırıp aya doğru ulumak istedi.

Onu durduran şey, kendisinin ve kurtadamların yalnız olmadığının aniden farkına varmasıydı. Arkasında bir ölümlü duruyordu ve Jason onunla yüzleşmek için döndüğünde ölümlü alkışlamaya başladı.

Jason beyaz sakallı yaşlı adama, "Bizi eğlenceli bulduğunuza sevindim," dedi.

Ölümlü pejmürde giyinmişti ama eski bir prensin duruşuna sahipti. Budaklı ellerini yanına indirdi ve Jason'a asil bir verdi.

Kurtadamlar kendilerini yerden sürükleyerek yaşlı adamın ayaklarının çömeldi

"Hoş geldin Prime," dedi ölümlü. Bir kurt adamın kafasına dokundu ve kurt adam onun kalçasına yaslandı. "Bu gece iyi iş çıkardın."

Belli ki az önce bir tür testten geçmişti. Ama neydi ve neden?

Las Vegas, Bahar, Günümüz

"Bir gösteri daha, sonra iki ay iznim var. Sabırsızlanıyorum." Sahne arkasında beklerken Jason asistanının heyecanını anlıyordu. Ara verdikleri dönemde evlenmeyi ve Bora'da balayı yapmayı planlıyordu. Bora. Aklında belirli bir proje ya da hedef yoktu.

Ya da birkaç dakika öncesine kadar bilmiyordu.

"Yine de yaratıkları özleyeceğim. Sence onlar bizi özler mi?"

The Beast Master sahne sihirbazlığı gösterisinde kullandıkları kaplan ve aslanlardan bahsediyordu. Hayvanlar tatillerini çok özel bir doğa koruma alanında geçireceklerdi. Kurtlar elbette onun yanından hiç ayrılmıyordu.

Jason, "İki ay özgürce koştuktan sonra işe geri dönmek istemeyeceklerdir," diye cevap verdi.

Yeleğinin cebine koyduğu tılsımı parmakladı. Kendisine sadece yarısı gönderilmiş olmasına rağmen altın parayı anında tanımıştı.

Ön tarafta alkışlar başlamıştı.

Güçleri olsa bile, bir gösteri sırasında dikkatinin dağılması asla akıllıca olmazdı. Gösteriden sonra soyunma odasında yalnız kalana kadar zarfı açmamış olmayı diledi. Kesinlikle notu okumamış olmayı diledi.

Şimdi kesinlikle olması gereken bir yer ve yerine getirmeyi reddedemeyeceği bir yükümlülüğü vardı.

Ancak o anda, izleyicilerin talepleri onu çağırdı.

San Diego'nun Kuzeydoğusu, İlkbahar, Günümüz

Sofia Hunyara boğazının dibinde duran altın kolyenin ağırlığının çok farkındaydı. Başka hiçbir şey altın gibi hissettirmiyordu. Ağır ve zengindi ve görebilse de göremese de *oradaydı*. Deri bir kordon üzerinde taşıdığı eski bir sikkenin hilal şeklindeki yarısı, gizlice bluzunun altına sıkıştırılmıştı. Arabayı kapattıktan sonra, yumuşak ipeğin altında madeni paranın dış hatlarını izlemekten kendini alamadı. Bir zamanlar madeni para sahip olduğu her şeydi ve onu kaybetmemek için çok mücadele etmişti. Son birkaç yıldır onu bir kasada saklıyor ve hakkında pek düşünmüyordu. Ta ki geçen hafta mesaj gelene kadar.

Ön camdan tepedeki eve baktı ve başını salladı. Malikâne etkileyiciydi ama Kaliforniya çölünde hiç yeri yokmuş gibi görünüyordu.

Bunu neden yapıyorum? diye tekrar sordu kendine.

Bunun büyükbabası ve büyük büyükbabası yüzünden olduğunu tahmin ediyordu.

Avucunu kolyeye bastırdı.

Ve uzak bir kuzeni dışında dünyada yalnız olduğu ve dünyanın bir anlam ifade etmediği gerçeği. En azından geçmiş anlamsızdı.

"Bu babana gitmeli," dedi büyükbabası ona küçük bir deri çanta uzatarak. "Bu yükün sana kalması gerektiği için çok üzgünüm."

Çantayı çekerek açtı ve içindekileri içine döktü. Beklediği şeydi ama farklıydı. Hastane yatağında yatan ölmek üzere olan adama baktı. "Diğer yarısı nerede?"

"Sana öğretmesi gereken kişi baban olmalı," dedi. "O şimdi burada olmalı."

Babası Seal Bay'de üç kez üst üste müebbet hapis cezasına çarptırılmıştı. Onu bir daha asla göremeyecekti ve kendisine bir şey öğretmesini istemiyordu. Onun ne yaptığını görmüştü. Ama acısını büyükbabasından çıkarmanın zamanı değildi. Yapabileceği tek şey yaşlı adamın devam etmesini beklemektir. "Bir gün ne yapılması gerektiğini anlayacaksın. Bir gün öğretmenin bulunacak. O zamana kadar sabırlı ol. Bir gün."

Son sözü *bir gün* olmuştu. Sofia uzun süre beklemişti. Bu zamanın çoğu hoş geçmemişti. Açıklama beklemeyi bırakmıştı, ya da

Hatta onları istiyordu. Ama işte buradaydı.

Uzun yolun sonunda başka bir araç onunkinin arkasına yanaştı. Sofia arabasından indiği sırada arkasındaki beyaz cipten bir adam indi. Adam uzun boylu ve zayıftı, geniş omuzları ve dalgalı kahverengi saçları vardı. Kendisine doğru gelirken adamın hareketlerindeki sarmal enerji ve hayvani zarafet Sofia'yı çarptı. Bakmamak için ölü olması gerekirdi ve dudaklarını yalamaktan kendini alamadı.

Tamam, adam lezzetli görünüyordu ama bu kaba ya da pervasız olmak için bir neden değildi. Sofia, adam ona ulaşana kadar şehvet dalgasını kontrol altına almayı başardı. Kendini garip ve mahcup hissettiği kadar ateşli de hissediyordu.

Dikkatini önlerindeki gotik taş yığınının çevirdi. "Sence tavan arasında kendi deli kadınıyla birlikte mi geliyor?" diye sordu. "Yoksa bir tane kiralamak zorunda mı kalıyorlar?"

Aptal! Bu *Jane Eyre*'i bilecek türden bir adam değildi.

"Heathcliff'le Cathy'nin arka tarafta bir konuk evi var mı?" diye sordu.

Vay canına, *Uğultulu Tepeler* de varmış! Sesi derin ve kaymak gibiydi ve kız ona gülümsemekten kendini alamadı. Hayatında gördüğü en mavi gözlere hemen yakalandı.

Neredeyse elini uzatacak ve "*Benim adım Sofia*" diyecekti. *Bebeklerini alabilir miyim?* Vay be! Bu da nereden çıkmıştı? Kendini savunmasız hissedince, tüm eski güvensizliği ve ihtiyatı geri geldi ve hızla dönüp eve doğru yürüdü. Bu adamın kim olduğu ve burada ne yaptığı önemli değildi. Onun kızartacak kendi balıkları vardı.

Jason koyu renk gözlü güzeli takip etmeden önce bir süre bekledi, o uzaklaşırken bacaklarını ve arkasındaki kıvrımı takdir etti. Ayrıca birbirlerinin gözlerinin içine baktıklarında onu vuran psişik kasırganın etkisinden kurtulmak için de zamana ihtiyacı vardı. Kadının derisinin altında ateşten bir yaratık olduğu izlenimini edinmişti. Ayrıca kafese kapatılmış bir hayvanı gördüğünde tanırdı. Bu ölümlü kadının kendi psişik yetenekleri hakkında ilk şeyi bildiğinden ya da şimdiye kadar karşılaştığı en güçlü psişik kalkanlardan birini bilinçsizce oluşturduğundan şüpheliydi.

Onun kim olduğunu ve burada ne aradığını merak etti ve daha fazlasını öğrenmek için içeri girmesi gerektiğini düşündü.

Kapı zilini çalarken ona katıldı. Birkaç dakika sonra kimse kapıya gelmeyince, "Şimdi ne olacak?" diye mırıldandı.

Ağır ahşap kapının ortasında bir çirkin yaratık şeklinde süslü pirinç bir tokmak vardı. Jason onu denedi. Bu çağrıya da kimse cevap vermedi.

"Gidelim mi?" diye sordu. Kapıyı zorlayarak açmaya hazırlanıyordu ama kapı kolu kolayca döndü.

"Bu haneye değil mi?" diye sordu genç kadın. "Burada olmak için bir davetiyem var," diye cevap verdi. "Öyle değil mi?"

"Evet," diye kabul etti, sesi hiç de mutlu . "Tüm bu gizem çok sinir bozucu."

Başıyla onayladı ve kapıyı iterek açtı. Bir centilmenin yapacağı şey geride durup önce kadının girmesine izin vermek olurdu. Ama koruyucu bir içgüdü devreye girdi ve eve ondan önce girdi.

Giriş holü çok büyüktü ve derin gölgeler içindeydi. Yine de köşelerde bekleyen devasa kurtadamları gördü. Jason kapıyı yüzüne çarpmak için döndü ama ölümlü onu çoktan içeri kadar takip etmişti.

Canavarlar ileri atılırken, "Ne oluyor-" diye söze başladı.

"Dışarı çık!" diye emretti ve kendini onunla kurtadamların arasına koydu.

Canavarlar hırlayıp sıçradı ve Jason hepsine birden saldırdı. Pençeler yüzünü parçaladı ve dişler baldırına battı ama her şey bittiğinde ayakta kalan tek kişi o oldu.

Kapıya doğru döndüğünde, genç kadın hâlâ oradaydı ve ona bakıyordu. Sırtını kapıya dayamıştı, gözleri korkudan kocaman olmuştu, solgun ve titriyordu.

"Her şey yolunda." Ona doğru bir adım attı, sonra arkasından biri alkışlamaya başlayınca döndü. Jason bu yaşlı adamı tanımıyordu ama tiksintiyle ona baktı. "Ben bu sınavı zaten geçmedim mi?"

Yaşlı adam gülümsedi ama yüzündeki ifade her şeyden çok alaycıydı. "Testin senin için olduğunu kim söyledi, vampir?"

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.